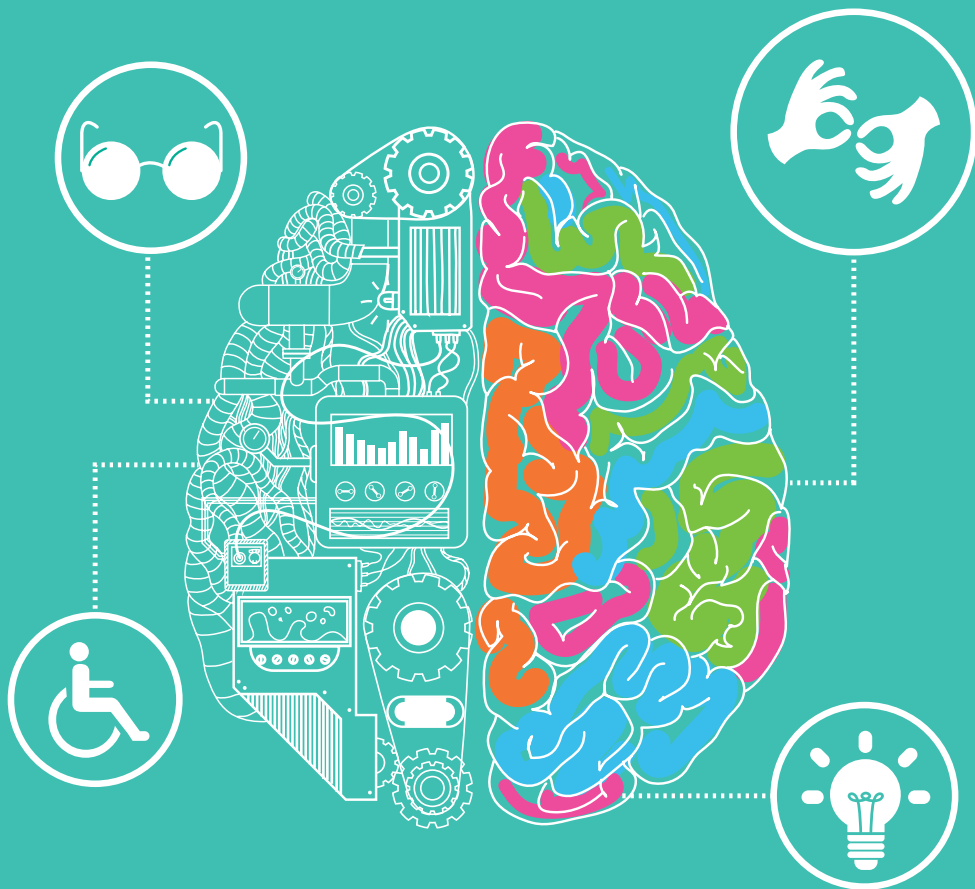

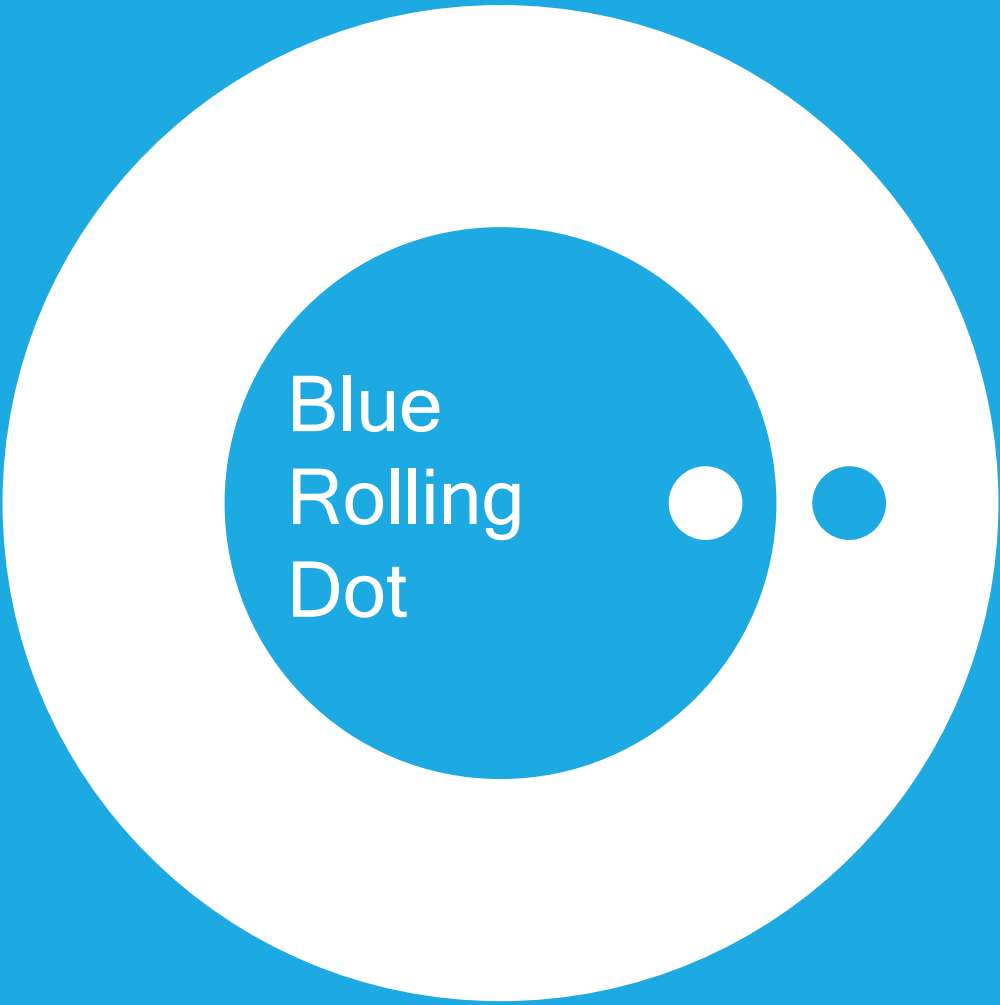
Blue
Rolling
Dot

พลิกมุมมอง สร้างแรงบันดาลใจ

โดย สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)

INSPIRATION

The logo consists of a large white circle centered on a solid blue background. Inside this white circle is a smaller solid blue circle. To the right of the blue circle, but still within the white circle, are two small circles: a white one followed by a blue one. The text 'Blue Rolling Dot' is written in white, sans-serif font inside the blue circle.

Blue
Rolling
Dot

Inspiration พลิกมุมมองสร้างแรงบันดาลใจ

ISBN

978-974-299-235-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 1,000 ชุด (กรกฎาคม 2559)

ที่ปรึกษา.....	แพทย์หญิงวิรัช รุ่งไพบูลย์
บรรณาธิการ.....	อัปสร จินดาพงษ์
ผู้เขียน.....	ปรารธนา อึ้งชูศักดิ์ / ชัชพรพล เพ็ญโฉม สุวิทย์ วงศ์จิราวาณิชย์ / webmaster@Bluerollingdot
ออกแบบ/ศิลปกรรม.....	เศรษฐพงษ์ ดีอุต
ประสานงานวิชาการ และการผลิต.....	อัปสร จินดาพงษ์ / แพรว เอี่ยมน้อย
ประสานงานเนื้อหา.....	ธวัชชัย แสงธรรมชัย / สุทธิโชค จรรย์อังกูร
เรียบเรียงผลงานและ พิสูจน์อักษร.....	บริษัท วาย นีต โซเซียล เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด
ผู้จัดพิมพ์.....	สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ (สสพ.)
ที่อยู่.....	88/39 อาคารสุขภาพแห่งชาติ ชั้น 4 กระทรวงสาธารณสุข ซ.6 ถ.ติวานนท์ 14 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทรศัพท์/โทรสาร.....	0 2832 9200 / 0 2832 9201
โรงพิมพ์.....	บริษัท สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด โทร. 0-2903-8257-9

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักงานหอสมุดแห่งชาติ

Inspiration พลิกมุมมองสร้างแรงบันดาลใจ.-- นนทบุรี : สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข, 2559.

98 หน้า. -- (Blue Rolling Dot).

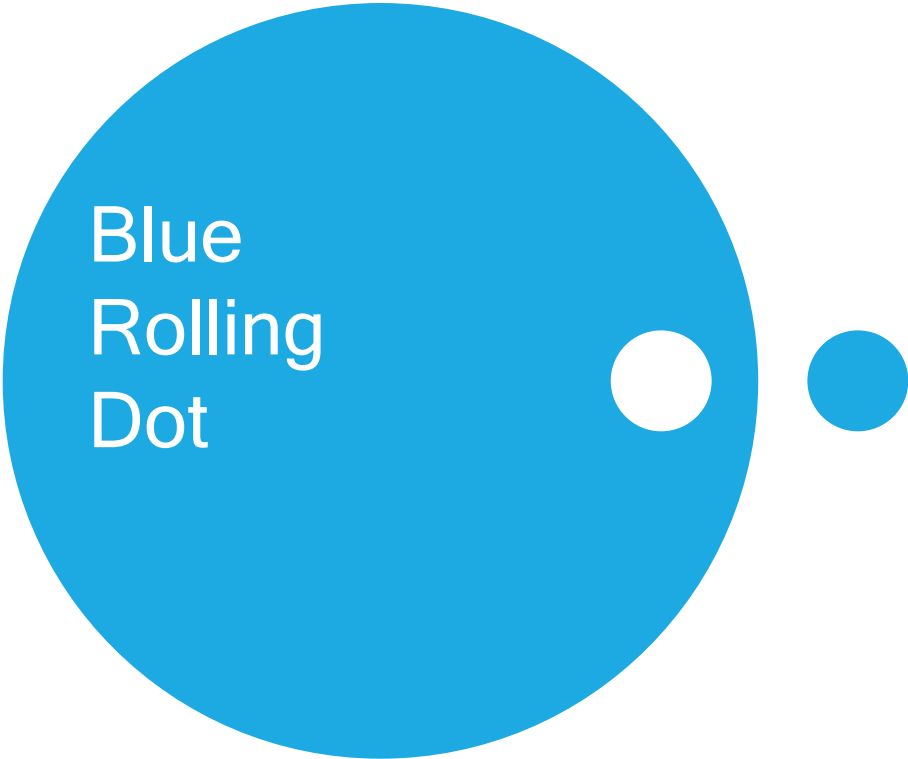
1. คนพิการ. 2. คนตาบอด. I. ชื่อเรื่อง.

305.90816

ISBN 978-974-299-235-4

<http://www.hsri.or.th>
<http://www.healthability.com>
<http://www.bluerollingdot.org>

The logo consists of a large blue circle on the left containing the text 'Blue Rolling Dot' in white. To the right of this circle is a white circle, and further to the right is a smaller blue circle.

Blue Rolling Dot

แหล่งข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจในความพิการและคนพิการ
สร้างแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมให้น่าอยู่
ลดข้อจำกัด เพิ่มความสะดวก
เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงสุขภาวะที่ดีได้อย่างเท่าเทียมกัน

บทนำจากผู้ริเริ่มแนวคิด

จากจุดเริ่มต้นของการเป็นนิตยสารออนไลน์ (Online Magazine) และเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Online Community) ในชื่อว่า BlueRollingDot (www.bluerollingdot.org) ผู้สิ่งพิมพ์ในรูปแบบชุดหนังสือทั้งหมด 8 เล่ม ที่จัดทำขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อขยายโอกาสการเข้าถึงองค์ความรู้ที่ได้มีการรวบรวมและนำเสนอผ่าน website ที่คนทุกคนสามารถเข้าถึงได้ นั่นคือ website accessibility มาเป็นรูปแบบ pocket book ฉบับกะทัดรัด

แนวคิดของการพัฒนา BlueRollingDot คือการนำเสนอองค์ความรู้เกี่ยวกับชีวิตรอบด้านของคนพิการที่ครอบคลุมในหลายๆ มิติ ไม่ว่าจะเป็น การประกอบอาชีพ นวัตกรรมเทคโนโลยี องค์ความรู้ การออกแบบ ศิลปะ บันเทิง รูปแบบการดำเนินชีวิต หรือวิธีการง่ายๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับความรู้เพื่อช่วยเหลือคนพิการ สร้างทัศนคติเชิงบวก เปิดใจรับมุมมองอีกด้านของสังคม และอยู่ร่วมกันได้บนสังคมที่มีความแตกต่างหลากหลาย รวมถึงข้อมูลข่าวสารหรือสาระสำคัญบางเรื่องในสังคมที่มีความยุ่งยากสลับซับซ้อน ก็ได้นำมาผ่านกลั่นกรองบนฝีมือมือนักเขียนหลายๆ คน ถ่ายทอดมุมมองต่างๆ มาเป็นเรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมลดข้อจำกัด เพิ่มความสะดวกให้ทุกคนสามารถเข้าถึงสุขภาวะที่ดีได้อย่างเท่าเทียมกัน

แพทย์หญิงวชิรา รั้วไพบูลย์

ผู้อำนวยการกลุ่มภารกิจและผู้จัดการงานวิจัย

สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข

บทบรรณาธิการ

ทำไมต้อง BlueRollingDot หากแปลตรงๆ ตัว ก็คงสื่อความหมายได้ว่า จุดกลิ้งสีฟ้า แล้วอะไรคือ จุดกลิ้งสีฟ้า ชื่อนี้หลายคนอาจไม่คุ้นเคย หรือได้ยินแล้วมีความแปลกใหม่ แต่จะน่าสนใจหรือน่าดึงดูดไหมนั้น เราลองมาดูที่มาของ BlueRollingDot กันก่อนสักนิด ซึ่งกว่าจะออกมาเป็นชื่อนี้ หลายหลายคน หลากหลายความคิด หลากหลายประสบการณ์ หลากหลายความแตกต่าง ที่ร่วมกันเข้ามาช่วยกัน ร่วมคิด ร่วมหาหรือ ร่วมแลกเปลี่ยน ร่วมพูดคุย ไม่ว่าจะเป็นทีมงานของสถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ หรือ สสพ. (ก่อนหน้านั้น สสพ.คงความเป็นเครือข่ายสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข หรือสวรส. จนผนวกมาเป็นทีมงานของสวรส.ในปัจจุบันนี้) และที่ขาดไม่ได้คือทีมงานของบริษัท วาย นีออต โซเชียล เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด นำทีมโดย น้องอุ๊ ธวัชชัย แสงธรรมชัย ที่ได้เข้ามาเป็นคนจุดชนวนประกายการทำนิตยสารและสังคมออนไลน์ รวมถึงได้สรรหาทีมนักเขียนมากฝีมือเข้ามาเป็นทีมงาน โดยการร่วมคิดร่วมทำในครั้งนี้ น้องอุ๊ได้บอกกับพวกเราว่า เป็นการสร้างการเรียนรู้ใหม่ โดยกระโดดออกจากเรื่องคนพิการ ความพิการเดิมๆ มาสู่การสร้างค่านิยมที่ไม่คุ้นเคย แต่ยังคงความเกี่ยวข้องอยู่

กลับมาคำถามที่ว่า ทำไมต้อง BlueRollingDot เราเห็นพ้องกันว่า ใช้ blue เพราะสีน้ำเงินเป็นสัญลักษณ์ของความพิการทั่วโลก ส่วน rolling นั้นต้องการสื่อถึงการกลิ้งไปข้างหน้า การขยับ การหมุน การเคลื่อนที่ไปด้วยกัน เพื่อสร้างสังคมที่เท่าเทียม มาถึง dot ก็พยายามจะหมายถึงคนที่เป็กลุ่มเล็กๆ หรือคนตัวเล็กตัวน้อยในสังคม พอนำมารวมๆ กัน ชื่ออาจแปลกแต่นิยามความหมายดี เราทุกคนจึงตกลงที่จะใช้ชื่อ BlueRollingDot มีความหมายโดยรวมว่า “คนกลุ่มเล็กๆ ที่รวมกลุ่มกันเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเพื่อสร้างสังคมที่มความเท่าเทียมทั้งที่เป็นกลุ่มคนพิการและคนทั่วไปในสังคม” นี่จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

Inspiration พลิกมุมมองสร้างแรงบันดาลใจ บทความเล่มนี้ จะช่วยกระตุ้นความรู้สึกที่ใครบางคนอาจจะกำลังตกอยู่ในช่วงภาวะถดถอย หมดแรง ไร้พลัง หดหู่กับชีวิตหรือสภาพการทำงาน ลองเปิดใจ และเปิดอ่านบทความสั้นๆ พร้อมภาพประกอบสวยๆ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจ และปลุกพลังในตัวคุณกันเถอะ!!

อัปสร จินดาพงษ์

ศูนย์พิการตามอดกับการกิจฟื้นฟูผู้ป่วยออทิสติก	1
มิตรภาพข้ามซีกโลก เติบโตเต็มสองสาวน้อยผู้มีแขนคนละข้าง	3
ใครอยากวาดการ์ตูนยกมือขึ้น! 'Anyone Can Draw' ช่วยคุณได้	5
ซานต้าภาษามือออกปฏิบัติงานแล้ว! เด็กๆ เป็นเด็กดีกันหรือยัง	8
ชุดวาดเขียน 'เล่นเส้น' ภาพวาดสามมิติสำหรับคนพิการทางสายตา	10
สะท้อนความสมบูรณ์ผ่านร่างกายที่ผิดปกติ เพราะคุณค่าชีวิตมีมากกว่าความสวยงาม	12
ตามอดสี โลกที่ไม่ได้มีแค่ขาวกับดำ	15
'ฟาร์มดี' ฟาร์มไล่เดือนของคนพิการ เปลี่ยนจากการสู่การพึ่งพาตนเอง	18
บล็อกเกอร์แฟชั่นสาวคนดัง สานความฝันด้วยความมุ่งมั่น	20
จากหนังสือที่มีผู้ทำตามในโลกภาพยนตร์ ... เราสะท้อนภาพจริงของสังคมได้ครบรึยัง?	22
Dear Future Mom...ถึงว่าที่คุณแม่ ด้วยเรื่องราวอบอุ่นจากเด็กๆ ดาวันนิชินโดรม	25
สวัสดี SE น้องใหม่... 'ABLE' ร่วมสร้างงานเพื่อคนพิการทางสติปัญญา	27
'The Great Little Man' นักข่าวตัวจิ๋ว หัวใจใหญ่	31
'Blind Driving Day' วันที่คนตามอดมีสิทธิขับรถ	34

ที่มา : <http://hsb.international-service.org/>

Futsal : Blind Football ฟุตบอล แบบคนตาบอด	36
'Walk and Roll Dance Team' วิลแชร์เต้นลีลาโลก	40
'เดี่ยวไมโครโฟน' ความพิการไม่ใช่แค่เรื่องตลก	43
'Wheelchair X-Alps' การกีฬา 'รถเข็น' พิชิต 'แอลป์'	48
'จอห์น แบบมบลิตส์' สร้างจิตกรรม ด้วย 'ใจ' สัมผัส	55
1479 ปลุกลังคนพิการ : ตอนที่ 1 นื่องเม	59
1479 ปลุกลังคนพิการ : ตอนที่ 2 วิโรจน์	61
แรงชีวิต แรงบันดาลใจ : ตอนที่ 1 ศิทธวิสุทธิกฤษ 'ไฟบูลย์ บุตรชั้น'	63
แรงชีวิต แรงบันดาลใจ : ตอนที่ 2 ยอดหญิง 'เฮเลน เคลเลอร์'	65
แรงชีวิต แรงบันดาลใจ : ตอนที่ 3 'โอโธทาเกะ ฮิโรทาดะ' ผู้เกิดมา 'ไม่ครบห้า'	70
แรงชีวิต แรงบันดาลใจ : ตอนที่ 4 'สตีเฟ่น ฮอว์กิง' อัจฉริยะในร่างพิการจากมุมมองของ 'คู่ชีวิต'	73
แรงชีวิต แรงบันดาลใจ : ตอนที่ 5 'คริสโตเฟอร์ รีฟ' ยอดซูเปอร์แมน	79
แรงชีวิต แรงบันดาลใจ : ตอนที่ 6 ชุติประดา น้ำและผีเสื้อ ของ 'ฌ็อง-โฌแซ็ฟ บอว์'	84

"A Day with Dutchess is a charming and heartwarming story that will teach kids about the wonders of therapy dogs and seeing past what some might consider a disability. It's a lovely book."

—Julie Klam, author of New York Times bestseller *You Had Me at Woof*

A DAY WITH DUTCHESS

Life Lessons from a Blind Therapy Dog

สุนัขพิการตาบอดกับการกิจฟื้นฟูผู้ป่วยออทิสติก

เขียนโดย : สุวิทย์ วงศ์จิรวาณิชย์, วันที่ 9 ธันวาคม 2556

หลังจากครบรอบ 8 ปี ของเธอไม่ก็วัน ‘ดัชเชสส์’ สุนัขพันธุ์โกลเด้น รีทรีฟเวอร์ ต้องสูญเสียดวงตาทั้งสอง หลังจากสัตว์แพทย์ตรวจพบเชื้อโรคบริเวณม่านตาอักเสบ (Pigmentary Uveitis) แต่ดวงตาที่หายไปของเธอ ไม่ได้ทำให้ดัชเชสส์ต้องจบหน้าที่ในการฟื้นฟูผู้ป่วยที่อยู่ในภาวะออทิสติกเลย ในทางตรงกันข้ามเธอทำหน้าที่ได้เหมือนครั้งเมื่อเธอมองเห็น

ดัชเชสส์ คือหนึ่งในสุนัขบำบัดภายใต้ความร่วมมือระหว่าง The Anderson Center for Autism และ Good Dog Foundation เพื่อฟื้นฟูผู้ป่วยออทิสติก โดยเธอจะร่วมเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรพัฒนาทักษะ เช่น ฝึกฝนให้รู้จักการใช้แปรงหวีขนสัตว์ การลูบหัวเพื่อแสดงความรัก การเรียกคำสั่งเพื่อฝึกฝนการพูด การฝึกเดินร่วม หรือการฝึกบ่อนอาหารให้กับสุนัข เพื่อฝึกการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หลังจากที่เราสูญเสียการมองเห็น มาร์ค คอนดอน ผู้เป็นเจ้าของเกรงว่าดัชเชสส์จะไม่สามารถช่วยเหลือผู้ป่วยออทิสติกได้เหมือนเดิม เพราะเขาคิดว่าดัชเชสส์ คงจะสูญเสียความมั่นใจ แต่ในทางตรงกันข้าม เมื่อเขานำดัชเชสส์กลับไปศูนย์ฟื้นฟูผู้ป่วยออทิสติก เธอกลับสามารถช่วยเหลือฝึกฝนผู้ป่วยออทิสติกได้เหมือนเคย อีกทั้งการกลับไปครั้งนี้ทำให้ดัชเชสส์มีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น และแม้ว่าตาของเธอจะไม่สามารถมองเห็น แต่เธอได้รับการฝึกฝนการดมกลิ่นเพิ่มเติม จนทำให้เธอสามารถวิ่งตามลูกบอลได้ เพียงแค่ให้ดัชเชสส์ได้สัมผัสกลิ่นลูกบอลเพียงครั้งเดียวก่อนการเล่นเท่านั้น

และนี่คือพลังแห่งความรักที่นำพาให้สุนัขแสนรู้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการฟื้นฟูความสามารถของผู้ป่วยออทิสติก และแม้ว่าดัชเชสจะสูญเสียตาทั้งสองข้าง แต่พลังแห่งความรักก็ไม่ได้สูญหายไปกับการมองเห็นของเธอแม้แต่น้อย และความรักที่อยู่หัวใจของทุกท่านนี้แหละคือ พลังอันสำคัญในการดำเนินชีวิต ไม่ว่าท่านจะครบสามสิบสองหรือสูญเสียอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งไป

อ้างอิง : Dutchess The Therapy Dog, The Bark

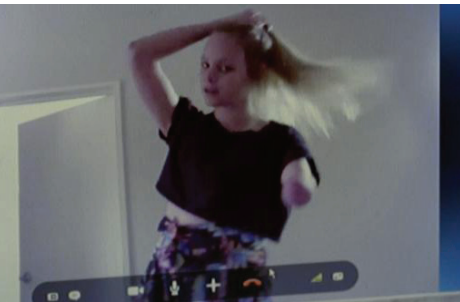
ที่มา : www.critternook.com/category/dogs/

เขียนโดย : ประรณนา อึ้งชูศักดิ์
วันที่ 20 ธันวาคม 2556

มิตรภาพข้ามชักรโลก เติมเต็มสองสาวน้อยผู้มีแขนคนละข้าง

ซาร่าห์อาศัยในรัฐอินเดียนา สหรัฐอเมริกา ส่วนบ้านของเพจอยู่ที่โอ๊คแลนด์ นิวซีแลนด์ ทั้งสองอยู่ห่างกันกว่าครึ่งโลก ใช้ชีวิตในเวลาต่างกัน 16 ชั่วโมง แต่สิ่งที่สาวน้อยวัย 16 ปีทั้งสองคนมีร่วมกัน คือ สภาพร่างกายและมีมิตรภาพลึกซึ้ง แม้จะไม่เคยพบเจอตัวจริงของอีกฝ่ายตลอด 8 ปีที่พูดคุยกันมา...จนเมื่อไม่กี่เดือนมานี้เอง

แม่ของซาร่าห์รู้ตั้งแต่ยังท้องว่าลูกสาวจะมีแขนซ้ายไม่สมบูรณ์ เธอจึงใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือหาผู้อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน แล้วเธอก็ได้พูดคุยกับแม่ของเพจซึ่งเพิ่งคลอดทารกหญิงที่มีร่างกายเหมือนซาร่าห์ มิตรภาพของคุณแม่ทั้งสองจึงก่อเกิดอย่างรวดเร็วผ่านอีเมล แลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์ และกำลังใจ เมื่อเด็กหญิงซาร่าห์อายุได้ 8 ขวบ เธอเริ่มคุยกับเพจเพราะต้องการใครสักคนที่จะเข้าใจในสิ่งที่เธอเป็น และไม่ซ้ำพวกเธอก็เริ่มคุยกันผ่านอินเทอร์เน็ตด้วยโปรแกรมสไกป์ (Skype) วันละหลายชั่วโมง ไม่ต่างจากเด็กนักเรียนสาวทั่วไป ทั้งเรื่องสนุกๆ เรื่องชีวิต เปรียบเทียบเรื่องราวในแต่ละวัน ซาร่าห์และเพจเป็นภาพสะท้อนของกันและกัน และเป็นเพื่อนสนิทที่สุด แม้อยู่ห่างกันหลายพันกิโลเมตร

เรื่องราวจบแอปปีเอนดิ่งเมื่อทางสโกปี้ได้อ่านเรื่องของพวกเธอที่ส่งเข้าร่วมแคมเปญ Stay Together และจัดการให้ซาร่าห์ได้ไปเยี่ยมเพจที่นิวซีแลนด์ แน่นนอนว่าฉากจบเต็มไปด้วยน้ำตาแห่งความยินดีที่พาให้ผู้ชมอย่างฉันทาซิมไปเหมือนกัน พาลให้นึกถึงชีวิตวัยรุ่นที่มีทั้งความทรงจำดีๆ กับเพื่อนสนิท และเรื่องไม่น่าอภิรมย์นักกับความกังวลในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่ต้องค้นหาตัวเองไปพร้อมๆ กับไขว่คว้าการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ในวัยที่แค่การไม่มีกระเป๋านักเรียนยี่ห้อเดียวกับเพื่อนยังทำให้หมดความมั่นใจได้ แล้วเด็กที่มีร่างกายไม่เหมือนเพื่อนจะรู้สึกอย่างไรนะ ซาร่าห์กับเพจ โชคดีที่ได้รู้จักกัน แต่เราคงไม่อยากให้พวกเธอเป็นแค่ 2 คนที่โชคดี ฟังเรื่องราวของพวกเธอแบบนี้แล้ว คงเป็นแรงบันดาลใจให้คุณพ่อคุณแม่ที่ลูกมีร่างกายไม่เหมือนคนอื่นได้โอเคเดียวในการประคับประคองลูกรักให้เก่ง ดี มีความสุขไม่แพ้ใคร

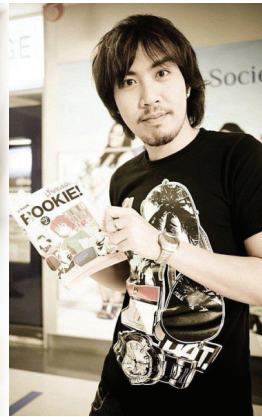
อ้างอิง : Skype, Pereira & O'Dell

ใครอยากวาดการ์ตูนยกมือขึ้น! 'Anyone Can Draw' ช่วยคุณได้

เขียนโดย : ชัชพรพล เพ็ญโฉม, วันที่ 21 ธันวาคม 2556

“สิ่งที่แย่ที่สุดสำหรับการเป็นคนพิการ คือ ไม่สามารถทำงานได้ คนพิการจึงมีความรู้สึกว่ามีคุณค่า แต่งานนี้ทำให้ชีวิตมีค่ามากขึ้น” นี่คือการบอกเล่าจากหนึ่งในคนพิการที่เข้าร่วมโครงการ **Anyone Can Draw** ซึ่งได้กลายมาเป็นกำลังใจผลักดันให้คุณกิตติอาภา ปุระณะพรรค Project Manager & Comic Artist และคุณสุริยา ธิขวัญ Art Director & Animation Artist แห่ง **Woxmim Cartoon Creative Studio** ผู้ประกอบการสังคมเจ้าของโครงการศิลปะเพื่อคนพิการ ยังคงเดินหน้า สรรสร้างสิ่งดีๆ ให้กับสังคมอย่างเต็มที่

Anyone Can Draw คือ โครงการจัดอบรมวิชาชีพการวาดภาพการ์ตูนและอนิเมชัน แก่กลุ่มคนพิการรุ่นใหม่ (ส่วนใหญ่พิการท่อนล่าง) ในพื้นที่ จ.เชียงใหม่ เพื่อให้สามารถนำความรู้ที่ได้รับหลังจากฝึกอบรมไปประกอบวิชาชีพได้ ซึ่งเมื่อจบหลักสูตรแล้ว ทางสตูดิโอจะป้อนงานให้กับบรรดาสมาชิกโดยติดต่อรับส่งงานกันทางออนไลน์

จากจุดเริ่มต้นที่ใช้ศิลปะเพื่อการบำบัด ความเชื่อมั่นในศักยภาพในการสร้างสรรค์ผลงานของผู้พิการได้ต่อยอดกลายเป็นการสร้างอาชีพ กอปรกับลักษณะเฉพาะตัวของงานด้านการวาดการ์ตูน และอนิเมชันที่สามารถแบ่งงานกันทำตามทักษะและความชำนาญของแต่ละคน อาทิเช่น บางคนถนัดการตัดเส้น ขณะที่บางคนมีฝีมือด้านการลงสี อีกทั้งยังเป็นงานทักษะที่ไม่ต้องใช้ทุนสูงหรืออุปกรณ์ซับซ้อน ทำให้โครงการ **Anyone Can Draw** สามารถตอบโจทย์การฝึกฝนอาชีพให้กับคนพิการให้สามารถทำงานเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัวได้โดยไม่ต้องอยู่ในฐานะผู้รับการสงเคราะห์หรือออกไปทำงานที่ถูกกดค่าแรง

อย่างไรก็ตาม แม้นักวาดรุ่นใหม่จะฝีมือลายเส้นเข้าตาใครหลายคน ทว่ากลับประสบปัญหา ไม่มีผู้จ้างงาน ซึ่งนอกจากทางโครงการฯ จะคอยหางานให้อย่างสม่ำเสมอ ยังมีมาตรการการแก้ไข ปัญหาระยะยาวคือ การผลิตสื่อต่างๆ เช่น อนิเมชั่น การ์ตูน และเกมต่างๆ เพื่อประชาสัมพันธ์ โครงการฯ และในอนาคตจะสร้างผลงานของสตูดิโอเองให้มากขึ้นเพื่อให้มีงานอย่างต่อเนื่อง และเป็นลดการพึ่งพาการรับจ้างจากภายนอก ตลอดจนมีแผนสร้างสตูดิโอศูนย์กลางสำหรับ คนพิการภาคเหนือที่ต้องการเรียนการวาดการ์ตูนหรือต้องการหางานทางด้านการวาดภาพ

ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ ทางโครงการฯ ไม่ใช่ ‘**ความพิการ**’ เป็นจุดขาย เนื่องจากต้องการให้การจ้างงานมาจากการยอมรับในทักษะความสามารถของตัวผลงานและผู้ผลิตผลงานมากกว่ามาจากความเห็นใจหรือเป็นการทำเพื่อสังคมเท่านั้น ซึ่งตลอดระยะเวลากว่า 1 ปีที่ดำเนินงานมา ทางโครงการฯ กล่าวว่าไม่มีปัญหาเรื่องผลงานฝีมือลายเส้นของผู้เข้าร่วมโครงการเลย หากแต่พบปัญหาบ้างในเรื่องของการบริหารคนและความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งแก้ปัญหาด้วยการคัดกรองคนที่จะจ้างงานให้

ปัจจุบัน สถานที่ที่ใช้ในการฝึกอบรม คือ โรงเรียนศรีสังวาลย์เชียงใหม่ อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการหายดณ จ.เชียงใหม่ และโรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร จ.เชียงใหม่ แต่หากผู้สนใจท่านใดไม่สะดวกเดินทางไปยังสถานที่ดังกล่าว สามารถติดตามได้จาก คลิปการสอนใน <http://www.facebook.com/Anyonecandraw> และ <http://anyonecandraw.in.th/> ด้วยเช่นกัน

เคยมีคำกล่าวว่า **“คุณคือผู้ประพันธ์นิยายที่คุณเป็นตัวละคร”** โครงการ Anyone Can Draw ก็คงไม่ต่างกัน ที่คนพิการนั้นกว่าจะเป็นผู้กำหนดลายเส้นของชีวิตตนบนแผ่นกระดาษ ของการ์ตูนเรื่องที่ชื่อ **‘ชีวิต’**

เรียบเรียงจาก : Bangkok Biz News, Taejai

เครดิตภาพ : Taejai

ซานต้าภาษามือออกปฏิบัติงานแล้ว! เด็กๆ เป็นเด็กดีกันหรือยัง

เขียนโดย : ปรารธนา อึ้งชูศักดิ์, วันที่ 23 ธันวาคม 2556

ถึงช่วงสิ้นปีบรรยากาศตามห้างร้านก็ครึกครื้น ต้นคริสต์มาสประดับดวงไฟหลากสีเข้ากับเสียงเพลงรื่นเริง และที่ขาดไม่ได้ก็คือซานตาคอลอสเคราขาวในชุดแดงที่เด็กๆ คงคิดถึงมากที่สุดช่วงนี้ ยิ่งในประเทศฝรั่งอย่างอเมริกาหรือยุโรปนั้นเด็กๆ ต้องเตรียมเป็นเด็กดีกันแล้วพร้อมกับขอซานต้าไว้ก่อนว่าอยากจะได้อะไรเป็นของขวัญ ดังนั้นช่วงนี้ซานต้าจึงมีคิวเดินสายไปปรากฏตัวตามที่ต่าง ๆ ทั้งตามห้าง หรือไปเยี่ยมเด็กๆ ถึงโรงเรียนก็มี ในบรรยากาศครึกครื้นแบบนี้บางทีเราก็กลืมนึกไปว่ามีเด็กอีกหลายคนที่ไม่สามารถคุยกับซานต้าได้ หรือแม้แต่จะได้ยินเสียงเพลงจึงเกิดเบลก็ยังไม่มีโอกาส โชคดีที่ในอเมริกาและแคนาดาเริ่มมีซานต้าภาษามือเพื่อให้เด็กๆ ทุกคนสามารถคุยกับซานต้าได้อย่างทั่วถึง

ซานตาคอลอสเริ่มใช้ภาษามือได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่มีใครระบุไว้แน่ชัด แต่โรงเรียนแห่งหนึ่งใน Winnipeg ของแคนาดาถือได้ว่าเป็นที่แรกๆ ที่ริเริ่มเชิญซานต้าที่ใช้ภาษามือได้มาเยี่ยมเด็กๆ ซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับการได้ยินตั้งแต่เกือบ 15 ปีก่อน และปัจจุบันตามโรงเรียนและห้างสรรพสินค้าบางแห่งในอเมริกาที่เริ่มเชิญซานต้าภาษามือมาฟังคำขอของขวัญของเด็กๆ ด้วยเช่นกัน กิจกรรมที่ซานต้าภาษามือทำก็ไม่ต่างจากทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการอ่านนิทานคริสต์มาส นำเด็กๆ ร้องเพลงคริสต์มาสพร้อมกับเต้นโยกย้ายไปด้วย และที่สำคัญคือ เอาของขวัญมาแจกเด็กๆ นั่นเอง แต่ทุกอย่างเป็นซานต้าจะสื่อสารด้วยภาษามือ

การมีซานต้าที่ใช้ภาษามือได้มาคุยกับเด็กๆ ที่มีปัญหาเรื่องการได้ยินนั้นไม่เพียงแต่จะทำให้เด็กๆ ตื่นเต้นดีใจเท่านั้น แต่ยังเป็นผลดีต่อการเรียนรู้ปรับตัวของเด็กเล็กๆ เพราะการเรียนรู้ภาษามือก็เหมือนกับการหัดพูดที่จำเป็นต้องมีคนให้พูดคุยด้วยมากเพียงพอ ที่สำคัญการได้คุยกับซานต้ายิ่งมีผลต่อพัฒนาการด้านสังคมของเด็กๆ อีกด้วย

ไม่เพียงแต่เด็กๆ จะได้ยิ้มร่า พ่อแม่บางคนที่มีลูกปกติแต่ตัวพ่อแม่เองมีปัญหาด้านการได้ยินก็ดีใจที่มีซานต้าภาษามือมาช่วยให้ทั้งพ่อแม่ลูกคุยกับซานต้าได้พร้อมๆ กัน หรือแม้แต่คุณยายคนหนึ่งที่ตั้งแต่วัยเด็กยังไม่เคยได้คุยกับซานตาก็ได้โอกาสแบบนี้ช่วยเติมความฝันในวัยเด็กเป็นครั้งแรก แม้เวลาจะล่วงเลยมาหลายสิบปีก็ตาม คริสต์มาสนี้ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ดีใจกันขนาดไหน

อ้างอิง : Voice of America, The State, CBC News

ชุดวาดเขียน ‘เล่นเส้น’ ภาพวาดสามมิติ สำหรับคนพิการทางสายตา

เขียนโดย : ชัชพรพล เพ็ญโฉม, วันที่ 30 ธันวาคม 2556

หากคุณได้อ่านใครเล่าเรื่องราวการวาดภาพหุ่นต่ำลงบนกระดาษ อย่าเพิ่งตกใจว่าเขาสับสนระหว่าง จิตรกรรม (ภาพวาด) กับ ประติมากรรม (ภาพแกะสลักหรือปั้น ซึ่งมีทั้งแบบหุ่นสูงและหุ่นต่ำ) เพราะในโลกของคนตาบอด ‘ภาพวาดสามมิติ’ มีใช้เรื่องสับสนและเป็นไปไม่ได้

การสัมผัสทางกายเป็นประสาทสัมผัสที่คนพิการทางสายตาใช้เพื่อทดแทนการมองเห็น ดังนั้น การวาดภาพแบบสองมิติที่ต้องใช้สายตาตามองจึงทดแทนได้ด้วยการวาดภาพแบบสามมิติที่สามารถใช้นิ้วมือสัมผัสได้ตลอดลายบนภาพเหล่านั้นได้ ซึ่ง ณ วินาทีนี้ การวาดภาพแบบสามมิติไม่ใช่เรื่องที่มีอยู่ในเฉพาะในจินตนาการอีกต่อไป ทั้งยังไม่ต้องอาศัยเทคโนโลยีขั้นสูงที่ใช้เม็ดเงินลงทุนนับร้อยล้านบาท

ชุดวาดเขียน ‘เล่นเส้น’ โดย ทีมงานกล่องดินสอ คือ คำตอบของอุปกรณ์สร้างเสริมจินตนาการสำหรับเด็กพิการทางสายตา โดยภายในชุดประกอบด้วย

1. ปากกาเล่นเส้น เป็นปากกาที่ทำขึ้นจากไม้ยางพารา ข้างในมีเส้นไหมพรมเป็นไส้ ใช้แทนน้ำหมึก ที่ปลายปากกามีแผ่นเหล็กเล็กๆ แบบเดียวกับที่ใช้ตัดไหมขัดฟัน สำหรับใช้ตัดเส้นไหมพรมเมื่อวาดรูปเสร็จ

2. สมุดเล่นเส้น เป็นสมุดที่มีแผ่น Velcro แบบใหม่ที่เรียกว่า Easy Tape มีคุณสมบัติเรียบเมื่อสัมผัส แต่สามารถยึดเกาะเส้นไหมพรมได้ดี

3. ไหมพรม เป็นไหมพรมที่ทำซื้อทั่วไปตามท้องตลาด

เมื่อเด็กๆ ใช้ปากกาเล่นเส้นวาดลงบนสมุดเล่นเส้น ลวดลายที่วาดจะเกิดเป็นเส้นนูนขึ้นมา ทำให้สามารถใช้มือสัมผัสสิ่งที่ตัวเองวาดลงบนกระดาษได้ เมื่อวาดเสร็จ สามารถดึงเส้นไหมพรมออกจากสมุดเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ได้ด้วย ซึ่งชุดวาดเขียนเล่นเส้นจะช่วยสร้างเสริมจินตนาการให้กับเด็กๆ ในวิชาศิลปะแล้ว ยังสามารถนำมา ประยุกต์ใช้กับวิชาอื่นๆ อาทิเช่น การวาดกราฟในวิชาคณิตศาสตร์หรือฟิสิกส์ การทำแผนที่ในวิชาสังคมศึกษา เป็นต้น

ชุดวาดเขียน ‘เล่นเส้น’ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในโครงการอุปกรณ์สอนน้องตาบอดให้เรียนวาดรูปได้ โดยทีมงานกล่องดินสอร่วมกับคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เป็นผู้พัฒนาขึ้นภายใต้งบประมาณ 18,000 บาท ซึ่งนับว่าเป็นอุปกรณ์การเรียนรู้ที่ประหยัด ใช้งานง่าย และให้ประโยชน์ให้ในการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ได้มีการทดลองใช้งานกับครูและนักเรียนในโรงเรียนสอนคนตาบอดและปรับปรุงพัฒนาจนได้อุปกรณ์ชุดนี้ขึ้น

นับเป็นอีกก้าวหนึ่งของสื่อการเรียนการสอนสำหรับคนพิการทางสายตา ทั้งยังอาจเป็นจุดเริ่มต้นของการจุดประกายทางความคิดสำหรับนักออกแบบที่จะนำไปสร้างสรรค์สื่อการเรียนการสอนหรืออุปกรณ์อำนวยความสะดวก

สะดวกอื่นๆ สำหรับผู้ที่มีข้อจำกัดทางร่างกายต่อไปในอนาคต เราอาจได้เห็นจิตรกรวาดภาพขุนต้ำเจ้าของผลงานระดับมาสเตอร์พีซ หรือนักฟิสิกส์ผู้คิดค้นทฤษฎีใหม่ๆ ซึ่งปากกาเล่นเส้นเป็นปากกาด้ามแรกของเขาก็เป็นไปได้

ที่มา : <http://www.fashionwaltz.com/wp-content/uploads/2015/09/rg2.jpg>

สะท้อนความสมบูรณ์ผ่านร่างกายที่ผิดปกติ เพราะคุณค่าชีวิตมีมากกว่าความสวยงาม

เขียนโดย : สุวิทย์ วงศ์จิราวาณิชย์, วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2557

ตัดกราม เสริมจมูก เหลาขา ดึงหน้า ฉีดโบ๊ทอกซ์ ต่อกระดูก ร้อยไหม เสริมหน้าอก เรื่อยไปจนถึงการทาบกระดูกบนโหนกแก้ม เพื่อปรับโครงหน้า รูปร่าง ความตึงของผิว ให้ถูกตาต้องใจให้กับตัวเองเวลาส่องกระจก ดูเหมือนจะกลายเป็นเรื่องปกติของคนยุคนี้และในบางครั้งกลายเป็น **“ของขวัญชิ้นงาม”** ที่ผู้ปกครองเสนอให้กับบุตรหลานถ้าเขาหรือเธอสอบผ่านเข้ามหาวิทยาลัย คำถามที่ตามมา คือ ความสวยงามคือความสมบูรณ์แบบจริงหรือ ?

ที่มา : <http://posh.com.co>

ที่มา : <http://girltalkhq.com/company-making-mannequins-molded-disabled-people/>

Pro Infirmis องค์กรที่มุ่งมั่นทำงานเพื่อคนพิการได้สร้างหุ่นจำลองที่เราเห็นตามห้างสรรพสินค้าโดยนำผู้ที่มีร่างกายผิดปกติมาเป็นต้นแบบ แทนหุ่นจำลองรูปร่างสวยงามตามที่คนใฝ่ฝัน เช่น **จัสมีน เร็จส์ไตเนอร์ (Jasmine Rechsteiner)** ผู้ชนะการประกวด Miss Handicap โดยเธอประสบปัญหากระดูกสันหลังคดงอเติบโตผิดปกติ **เออร์วิน อัลจุคิก (Erwin Aljukic)** นักแสดงที่ประสบปัญหาภาวะของโรคกระดูกเปราะติดเชื้อ และผู้ที่มีร่างกายผิดปกติอีกหลายท่าน จากนั้นทีมงานจัดทำคลิปวิดีโอภายใต้ชื่อ **Because Who is Perfect? Get Closer** เพื่อสะท้อนให้เราถูกคิดว่ *“ใครคือคนที่สมบูรณ์แบบ? ถึงเวลาที่พวกเราควรจะมองคนให้ลึกลงไปในใจ”* ภายในคลิปได้แสดงให้เห็นถึงขั้นตอนในการจัดทำหุ่นจำลอง โดยเริ่มตั้งแต่การพูดคุยทำความเข้าใจ การวัดสัดส่วนจริงของผู้ที่มีร่างกายผิดปกติในลักษณะที่แตกต่างกัน การเรียกเจ้าของสัดส่วนมาเยี่ยมชมหุ่นจำลองของตัวเอง และท้ายที่สุดกับการนำหุ่นจำลองนั้นๆ ไปวางไว้ในตู้กระจกติดสเปล์เสื้อผ้าที่ตั้งอยู่หน้าห้างสรรพสินค้าบนถนนสายธุรกิจ Bahnhofstrasse กลางเมืองซูริค เพื่อร่วมเป็นเกียรติในวันคนพิการสากล

จากนั้นชื่อนักออกแบบก็เกิดความคิดเกี่ยวกับปฏิกิริยาของผู้ที่พบเห็นหุ่นจำลอง บางท่านกล่าวว่า ครั้งแรกที่เห็นหุ่นจำลองก็เกิดความตกใจ ซึ่งนั่นคือ เป้าประสงค์หลักของโครงการ ที่ต้องการสะท้อนให้เห็นว่า คนส่วนใหญ่มักจะมองหุ่นจำลองสวมใส่เสื้อผ้าที่มีรูปร่างงดงาม แต่ในความเป็นจริงแล้ว ความงดงามเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่พบเห็นได้จริงบนท้องถนน ถึงเวลาแล้วที่เราควรจะนำเสนอความจริงสู่สาธารณะมากกว่าการสร้างมโนภาพแห่งความงามโดยมองข้ามสิ่งที่เป็นอย่างอยู่

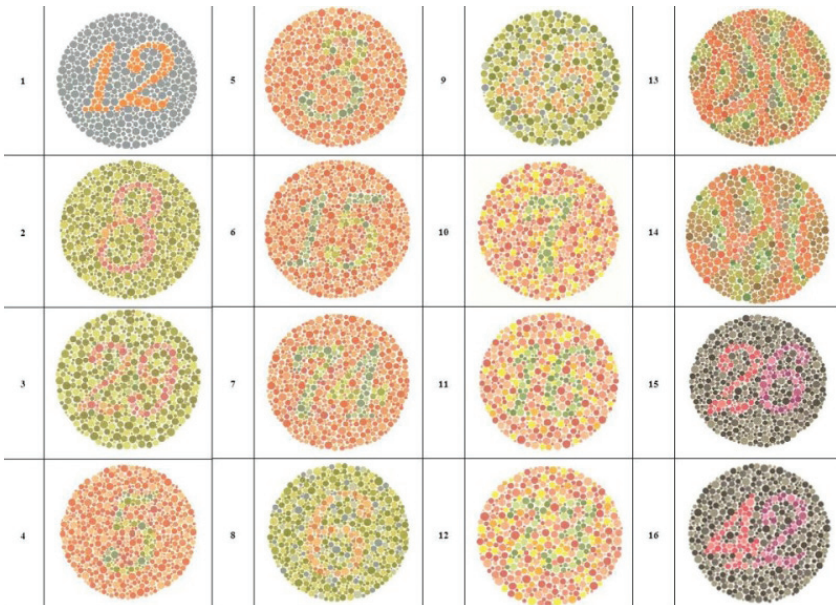
เป็นที่น่ายินดีที่เรายังมีห้างสรรพสินค้าดีๆ อีกหลายแห่ง เช่น Debenhams ในอังกฤษ ที่นำผู้สูญเสียอวัยวะมาเป็นแบบให้กับ Spring 2013 Look Book หรือ Nordstrom จากประเทศอเมริกาได้นำคนพิการมาเป็นนายแบบ และนางแบบให้กับห้างสรรพสินค้าตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 ถึงเวลาแล้วที่เราควรจะนำเสนอโลกแห่งความเป็นจริงมากกว่าการสร้างโลกให้สวยงามแต่ปราศจากความจริงของมนุษย์ เพราะความสมบูรณ์แบบหาใช่อยู่ที่ร่างกายเป็นสำคัญ แต่อยู่ที่คุณธรรม และจริยธรรมที่ดีในการดำเนินชีวิตมากกว่า

ตาบอดสี โลกที่ไม่ได้มีแค่ขาวกับดำ

เขียนโดย : ชัชพรพล เพ็ญโฉม, วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2557

ลองดูภาพวงกลมด้านล่างแล้วบอกซิว่า คุณเห็นเลขอะไรบ้าง... แบบทดสอบด้านล่างนี้คือ แบบทดสอบภาวะตาบอดสี ซึ่งตาของคนทั่วไปจะสามารถแยกแยะสีที่มีความคล้ายคลึงกันเพียงเล็กน้อยได้ ขณะที่ผู้ที่มีภาวะตาบอดสีไม่สามารถทำได้ ดังนั้น ผู้ที่มีภาวะตาบอดสีจึงอาจไม่มองเห็นความต่างของสีทำให้บอกตัวเลขไม่ได้

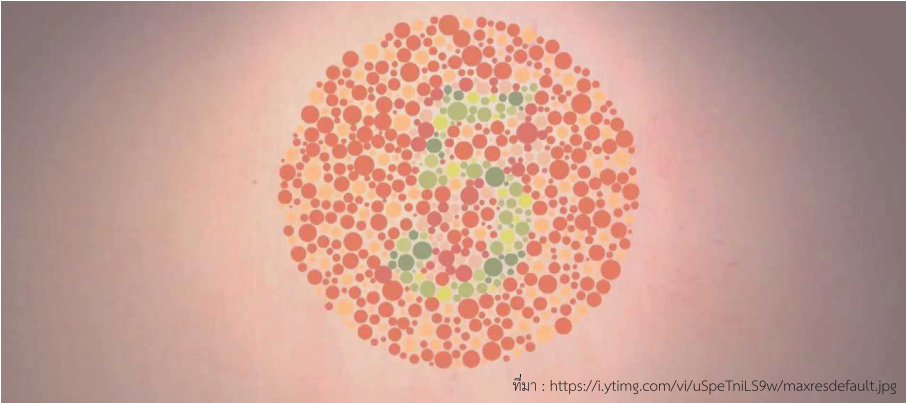

คนส่วนใหญ่มักเข้าใจผิดว่าผู้ที่มีภาวะตาบอดสีไม่สามารถมองเห็นสีต่างๆ ได้เลย แต่ความจริงแล้ว ภาวะตาบอดสีนั้นมีความรุนแรงหลายระดับนับตั้งแต่รุนแรงมาก คือ ไม่สามารถแยกสีได้เลยโดยเห็นเฉพาะสีขาวกับสีดำเท่านั้นซึ่งพบได้น้อยมาก ไปจนกระทั่งถึงระดับไม่รุนแรง คือ แยกแยะสีที่มีความคล้ายคลึงกันได้น้อย ซึ่งผู้ที่มีภาวะตาบอดสีส่วนใหญ่มักเป็นแบบหลัง

สาเหตุของภาวะตาบอดสีเกิดจากเซลล์รูปกรวยซึ่งเป็นเซลล์ที่ทำให้มองเห็นสีต่างๆ ในจอประสาทตาทำงานผิดปกติเพียงอย่างเดียว คือ ปกติเซลล์รูปกรวยนี้จะมี 3 ชุดประกอบด้วย เซลล์รับสีแดง เซลล์รับสีเขียว และเซลล์รับสีน้ำเงินเมื่อแสงผ่านเข้าสู่ดวงตาจะกระตุ้นการทำงานของเซลล์ทั้งสามให้ส่งสัญญาณไปยังสมองเพื่อผสมผสานและแปรผลออกมาเป็นสีต่างๆ สำหรับผู้ที่มีภาวะตาบอดสีแบบไม่รุนแรงนั้น เซลล์ชุดใดชุดหนึ่งทำงานผิดปกติ เช่น ผู้ที่เซลล์รับสีแดงทำงานผิดปกติก็จะมองเห็นสีแดงผิดเพี้ยนไปจากคนทั่วไป โดยอาจมองเห็นเป็นสีเทา เรียกว่า ตาบอดสีแดง ผู้ที่เซลล์รับสีเขียวทำงานผิดปกติ ก็จะมองเห็นสีเขียวผิดเพี้ยนไปจากคนทั่วไป เรียกว่า ตาบอดสีเขียว เป็นต้น แต่เนื่องจากผู้ที่มีภาวะตาบอดสีถูกสอนตั้งแต่เด็กว่าสีแดงคือสีแดง (ทั้งที่จริงๆ แล้วเขามองเห็นเป็นสีเทา) จึงบอกได้ว่าวัตถุชนิดใดมีสีแดง และมักไม่ยอมรับเมื่อได้รับการตรวจวินิจฉัยว่าตาบอดสีแดง

แม้ว่าภาวะตาบอดสีอาจเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ อาทิ ได้รับสารเคมีบางอย่าง ประสบอุบัติเหตุ แต่สาเหตุส่วนใหญ่ขึ้นเกิดจากพันธุกรรมโดยผู้ชายเป็นผู้ถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมนี้ จึงสามารถพบภาวะตาบอดสีในเพศชาย ได้มากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายจะมีภาวะตาบอดสีราว 8% และเพศหญิงราว 0.5%

ที่มา : <https://i.ytimg.com/vi/uSpeTniLS9w/maxresdefault.jpg>

เนื่องจากไม่สามารถบอกสีได้ถูกต้อง ผู้ที่มีภาวะตาบอดสีจึงถูกจำกัดสิทธิบางอย่าง เช่น ไม่อนุญาตให้สอบและมีใบขับขี่รถยนต์ ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนในบางสาขา เช่น ทหาร ตำรวจ แพทย์ พยาบาล ทันตแพทย์ เป็นต้น แต่ในปัจจุบัน สิทธิสำหรับผู้ที่มีภาวะตาบอดสีเปิดกว้างมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่รูปแบบไม่รุนแรงสามารถสอบและทำใบขับขี่ได้ อนุญาตให้เรียนแพทย์ได้ในกรณีที่เรียนสาขาที่ไม่ต้องใช้ทักษะเกี่ยวกับการแยกสี เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีภาวะตาบอดสียังคงไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนหรือประกอบอาชีพบางอย่างที่จำเป็นต้องแยกแยะสีตามจริงได้ อาทิเช่น ทหาร ตำรวจ นักเคมีที่ต้องสามารถแยกแยะสีเวลาผสมสาร แต่กระนั้น สำหรับงานบางประเภท คนตาบอดสีกลับทำได้ดีกว่าคนทั่วไป อาทิเช่น ในประเทศอิสราเอล คนตาบอดสีได้รับให้เข้าประจำการในกองทัพบกเนื่องจากสามารถมองเห็นรถถังที่ใช้สีพรางได้ดีกว่าคนทั่วไป ดังนั้น ผู้ที่มีเป้าหมายจะเข้าเรียนต่อหรือประกอบอาชีพ ที่อาจถูกจำกัดสิทธิอื่นเนื่องมาจากภาวะตาบอดสี จึงควรเข้ารับการตรวจวินิจฉัยเพื่อให้มั่นใจว่าสามารถเข้าเรียนหรือประกอบอาชีพนั้นได้โดยไม่มีอุปสรรค

อ้างอิง : HaaMor, Wikipedia, กลุ่มสิทธิคนตาบอดสีแห่งประเทศไทย, Laser Vision Thai, Truelife, DailyGizmo, Kazeo, Adrian-Bernard

ที่มา : colorblindtest.xyz

ที่มา : http://www.thaitechno.net/CDA/File/Main/Machine/Main_Machine_40441_700940956_fullsize.jpg

‘ฟาร์มดี’ ฟาร์มไส้เดือนของคนพิการ เปลี่ยนจากภาระสู่การพึ่งพาตนเอง

เขียนโดย : สุวิทย์ วงศ์จิราวานิชย์, วันที่ 14 มีนาคม 2557

ทุกครั้งที่เราพบเจอคนพิการ ใ่วว่าเขาหรือเธอจะต้องเป็นภาระให้กับครอบครัวหรือสังคมเสมอไป แต่การมอบโอกาสทั้งในด้านการเรียนรู้ การดำเนินชีวิต ถือเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยให้เขาเหล่านั้นมีสิทธิที่เท่าเทียมกับคนปกติทั่วไป และการเปิดโอกาสในการประกอบวิชาชีพที่สุจริตถือเป็นก้าวสำคัญทำให้เขาสามารถยืนอยู่ได้ในสังคมเหมือนคนปกติ

มูลนิธิชีวิตอิสระคนพิการ มีแนวคิดในการสร้างการเปลี่ยนแปลงตัวคนพิการและสังคม นอกจากจะนำเครื่องมือการให้บริการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับคนพิการแล้ว การให้ความรู้ พร้อมการประกอบอาชีพก็เป็นหนึ่งแนวทางสำคัญ เพื่อเปลี่ยนคนพิการที่เป็นภาระครอบครัว ให้เป็นผู้ที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยมี **‘ฟาร์มดี’** ฟาร์มไส้เดือนของคนพิการ เป็นหนึ่งในโครงการจากมูลนิธิชีวิตอิสระคนพิการ ที่เปิดอบรมการเลี้ยงไส้เดือนแก่คนพิการ ครอบครัวของคนพิการ เป็นหลักสูตรการเพาะเลี้ยงที่เน้นการปฏิบัติในทุกขั้นตอนของกระบวนการเพาะเลี้ยงไส้เดือนดิน ทั้งในส่วนของ การดูแลและการขยายพันธุ์ การทำปุ๋ยอินทรีย์ การทำโรงเรือน การจัดเตรียมวัสดุ และเครื่องมือที่จำเป็นในการเพาะเลี้ยงไส้เดือน รวมไปถึงการตลาดและการจัดจำหน่าย โดยยึดหลักแนวทางเศรษฐกิจแบบพอเพียง จากนั้นนำรายได้มาเป็นค่าจ้างงานบริการผู้ช่วยคนพิการ เพื่อดูแลช่วยเหลือกิจวัตรประจำวันให้กับผู้พิการรุนแรงภายในศูนย์การดำรงชีวิตอิสระคนพิการ นครปฐม เช่น อาบน้ำ แปรงฟัน สวมเสื้อผ้า ออกกำลังกาย ทานอาหาร พร้อมนำคนพิการออกสู่สังคม เช่น ไปโรงเรียน ไปทำงาน หรือไปพบแพทย์ เป็นต้น ผลลัพธ์จาก **‘ฟาร์มดี’** ประกอบด้วย ตัวไส้เดือน, มูลไส้เดือน, น้ำหมักมูลไส้เดือน และปุ๋ยมูลไส้เดือน ซึ่งมีคุณภาพสูงกว่าปุ๋ยอินทรีย์ที่เกษตรกรใช้อยู่

ความพิการจึงไม่ได้หมายถึงการเป็นภาระอีกต่อไป ถ้าเราเปิดโอกาสให้เขาเหล่านั้นได้เรียนรู้ พร้อมเสริมสร้างอาชีพที่สอดคล้องกับความสามารถของเขา โครงการ **‘ฟาร์มดี’** จึงเป็นอีกหนึ่งโครงการที่สร้างฝันเสริมสร้างรายได้ให้คนพิการให้สามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างภาคภูมิใจ

อ้างอิง : Disability Farm, มูลนิธิชีวิตอิสระเพื่อคนพิการ

บล็อกเกอร์แฟชั่นสาวคนดัง สานความฝันด้วยความมุ่งมั่น

เขียนโดย : ปราธนา อึ้งชูศักดิ์, วันที่ 19 มีนาคม 2557

วงการแฟชั่นมีชื่อเสียงว่าไม่ค่อยปราณีใครในเรื่องรูปลักษณ์และความงาม ก็ดูเหมือนสาวในวงการแต่ละคนช่างเปะไปหมดทั้งเสื้อผ้าหน้าผมและรูปร่าง เพราะอย่างนั้น เมื่อเราได้เห็นโฆษณาตัวใหม่ของแบรนด์เท่ก้าน้อย่าง Diesel มีนางแบบริมฝีปากแดงสุดเปรี้ยวในเดรสยีนส์นั่งบนรถเข็น จึงนับเป็นเรื่องแปลกใหม่ที่น่ายินดี

อันที่จริง **Jillian Mercado** วัย 26 ที่ปรากฏตัวในภาพไม่ใช่หน้าใหม่ในวงการแฟชั่น สาวหน้าคมกริดตาเข้ม ทาลิปสติกสีดัจจัน กับผมกัดสีอ่อนผู้นิยมแฟชั่นสไตล์เปรี้ยวจัด คนนี้เรียนจบจาก **Fashion Institute of Technology** ในนิวยอร์กบ้านเกิด เธอเคยฝึกงานกับนิตยสารแฟชั่นชื่อดัง ปัจจุบันเป็นบล็อกเกอร์แฟชั่นและความงาม Manufactured 1987 เป็นผู้ช่วยฝ่ายสร้างสรรค์ให้ช่างภาพระดับดารา เป็นผู้อำนวยการบริหารฝ่ายบรรณาธิการของนิตยสารออนไลน์ และยังเป็นนักเขียนรับเชิญขาประจำให้เว็บไซต์ด้านความงามแห่งหนึ่งอีกด้วย เรียกได้ว่าเป็นสาวพลัดถิ่นที่มีงานเต็มมือทีเดียว

ที่มา : <http://www.beautylish.com/a/vcnvi/how-to-overcome-adversity>

จิลเลียนมีอาการกล้ามเนื้อเสื่อมตั้งแต่เกิด ทำให้เธอต้องใช้รถเข็นไฟฟ้ามาตั้งแต่อายุ 12 แต่เธอกลับกล้าที่จะไล่ล่าความฝันแม้สองขาจะไม่สามารถเดินได้ แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องง่าย เธอผ่านความลำบาก (แค่จะกระโดดขึ้นแท็กซี่ไปไหนๆ ก็ทำไม่ได้ เธอจึงต้องใช้แท็กซี่ไฟฟ้าใต้ดินและรถเมล์ซึ่งไม่ใช่จะง่ายนัก) ผ่านความผิดหวัง รวมทั้งพบปะผู้คนที่มีทัศนคติต่อเธอไม่ค่อยจะดีนัก แต่จิลเลียนเชื่อว่าทุกคนล้วนต้องพยายามเพื่อไปให้ถึงฝั่งฝัน การต้องนั่งรถเข็นตั้งแต่เด็กกลับทำให้เธอแข็งแกร่งขึ้นทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ เธอถือเป็นหน้าที่ที่ต้องทำให้วงการแฟชั่นเห็นว่ารถเข็นกับความฝันและความมุ่งมั่นไม่ได้มีผลอะไรต่อกัน โดยแสดงให้เห็นว่าเธอทำทุกอย่างได้อย่างที่คนอื่น ๆ ทำ และว่าความทุพของเธอก็ไม่แพ้ใคร เพราะ “การนั่งรถเข็นไม่ใช่เหตุผลให้ฉันอยู่ได้” จิลเลียนได้พิสูจน์ว่าหากตั้งใจจริงแล้ว แม้แต่วงการแฟชั่นที่ดูน่ากลัวก็มีคนดีๆ ที่พร้อมให้โอกาสเธออีกมาก

ที่มา : www.zimbio.com

จิลเลียนเชื่อเสมอว่า การเชื่อมั่นและเป็นตัวของตัวเองสำคัญที่สุด ไม่ว่าคนอื่นจะมองเสื้อผ้าหรือรูปร่างหน้าตาของคุณอย่างไร เพราะในสังคมย่อมมีคนที่ชอบและไม่ชอบเราทั้งนั้น “ก็แค่อย่าไปไถ่พวก mean girls นี่สิไม่ดีเท่าที่ตนเองค่ะ” เธออธิบายง่ายๆ และในโฆษณาชุดใหม่ล่าสุดนี้จิลเลียนยังได้เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยผลักรอบคำจำกัดความของ ‘**ความสวยงาม**’ ในวงการแฟชั่นให้กว้างขึ้นด้วยการแสดงให้เห็นว่าร่างกายที่แตกต่างก็สวยงามได้ ถึงจะนั่งรถเข็นก็เชื่อว่าใส่มินิเดรสเซ็กซี่กับแว่นดำแบบเซเลบและรองเท้าหนังตอกหมุดไปนั่งแถวหน้าในแฟชั่นโชว์ไม่ได้เสียหน่อย

อ้างอิง : Manufactured1987, Diesel, Beautylish, The Daily Beast

THE WALKING DEAD

จากหนังซอมบี้สู่คำถามในโลกภาพยนตร์ ... เราสะท้อนภาพจริงของสังคมได้ครบรึยัง?

เขียนโดย : วิสาข์ สอดตระกูล, วันที่ 21 มีนาคม 2557

ถ้าจะพูดกันถึงหัวข้อ ‘Inclusive Society’ หรือสังคมแสนสุขของคนทุกเพศ ทุกวัย และทุกความแตกต่างแล้ว เรื่องนี้เป็นสิ่งที่วัฒนธรรมร่วมสมัยของเราเริ่มแสดงความตระหนัก และได้สะท้อนถึงทัศนคติที่เปลี่ยนไป (บ้าง) ผ่านทางสื่อกระแสหลักอย่างภาพยนตร์และซีรี่ย์โทรทัศน์ จะสังเกตว่าตลอดหลายทศวรรษที่ผ่านมา ภาพยนตร์และบทละครโทรทัศน์หลายๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นจากทางฮอลลีวูดหรือจากมุมอื่นๆ ของโลก ต่างก็พยายามเพิ่มหรือสอดแทรกคาแรคเตอร์ใหม่ๆ ที่สื่อถึง ‘ความเป็นมนุษย์ที่แตกต่างกันในโลกใบเดียวกัน’ เข้าไปในการดำเนินเรื่องของตน ยิ่งในระยะสิบปีให้หลังนี้เราจะเห็นตัวละครที่เป็นเกย์ เป็นชาวเอเชีย ชนพื้นเมือง ฯลฯ ในหนังฮอลลีวูดกันจนชินตา แต่ส่วนมากแล้วคาแรคเตอร์พวกนี้ก็มักจะยังเป็นบทรองๆ อย่างเช่นตัวร้ายหรือตัวประกอบ น้อยนักที่ ‘ชนกลุ่มน้อยในสังคม’ จะก้าวขึ้นมารับบทนำถ้าไม่ใช่หนังชีวประวัติหรือหนังสือการ์ตูนที่ต้องเป็นตามนั้นจริงๆ (จากการสังเกตส่วนตัว ถ้าเป็นหนังฮอลลีวูดแอ็คชั่นไล่ฆ่ากัน เกย์ก็ต้องตายก่อน ต่อด้วยคนดำและชนพื้นเมืองอื่นๆ เหลือตัวเอกที่รอดชีวิตเป็นคนผิวขาวทั้งนั้น)

ที่มา : <http://www.ew.com/sites/default/files/4/2015/10/09/the-walking-dead-season-6-05.jpg>

แต่คาแรกเตอร์อีกกลุ่มหนึ่งที่เรายากจะชวนถกกันในวันนี้ ก็คือ ‘คาแรกเตอร์ที่เป็นคนพิการ’ แน่นอนว่ากลุ่มคนพิการนั้นก็ประชากรกลุ่มย่อยอีกกลุ่มในสังคม ไม่ต่างจากชนกลุ่มย่อยอื่นๆ ที่หนังฮอลลีวูดและซีรีส์โทรทัศน์เริ่มมองเห็นแล้วในข้างต้น แต่ว่าคนกลุ่มนี้ยังมีพื้นที่แสดงตัวตนน้อยเหลือเกินในสื่อกระแสหลัก หรือถ้ามีคนพิการเป็นตัวละครหลักในบทตั้งเดิมจริงๆ ก็มักจะให้คนที่ครบสามสิบสองมาสวมบทบาท (ว่าพิการ) กันซะมาก

ที่มา : <http://moviepilot.com/posts/3330862>

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?
ทำไมเราไม่ค่อยเห็นกลุ่มคนพิการจริงๆ ในหนังหรือละครบ้าง?
หรือสังคมเรานี้ไม่มีนักแสดงที่พิการจริงๆ เลย?

นี่คือคำถามที่เกิดขึ้นกับ Ellen Seidman คุณแม่นักบล็อกนางหนึ่งในสหรัฐอเมริกา เธอกับสามีมีบุตรชายน่ารักหนึ่งคนที่มีความพิการทางร่างกายและสมอง (อยู่ในกลุ่มของ Cerebral Palsy ที่ขยับร่างกายลำบาก ต้องใส่เหล็กช่วยเดินที่ขา น้ำลายยืดบ้างอะไรบ้าง แต่สติปัญญาโอเค) พ่อแม่คู่นี้ชอบแอบดูซีรีส์ The Walking Dead กันตอนดึกๆ ขณะที่ลูกหลับแล้ว และได้ตั้งข้อสังเกตที่น่าสนใจขึ้นมาสองสามข้อ คือ

1. ถ้าโลกเรานี้ (ใน The Walking Dead) มีประชากรซอมบี้เดินเต็มไปหมด แต่ทำไมถึงไม่เห็นซอมบี้ที่นั่งรถเข็นวีลแชร์ หรือซอมบี้ที่ต้องใช้ไม้เท้าช่วยเดิน หรือซอมบี้ที่มีความพิการอะไรสักอย่างในหนังเลยสักตัว? มันแปลกๆ มั้ย?

2. นักแสดงตัวประกอบเหล่านี้ต้องทุ้มเทาๆ เพราะทุกคนดูจะพยายามทำให้เหมือนคนพิการมากที่สุด ทั้งเดินทั้งวิ่งก็ต้องดูจะแปลกๆ แขนขาเกร็ง มันไม่ต่างจากเวลาที่ลูกชายของเธอพยายามวิ่งหรือเดินเร็วๆ เลย?

3. เอ๊ะ! แล้วถ้าเป็นแบบนี้ทำไมไม่เลือก ‘คนพิการ’ ไปแสดงเป็นซอมบี้ให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยล่ะ? เพื่ออนาคตลูกชายของเธออาจจะไปรับจ๊อบเป็น ‘ซอมบี้คนพิการ’ ได้ตั้งค้มาใช้สนุกๆ บ้าง

คุณแม่มือกเกอร์ท่านนี้ยังกล่าวด้วยว่า เธอหวังอย่างยิ่งที่จะเห็นโลกในอนาคตเป็นโลกที่ลูกชายของเธอจะสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไลฟ์สไตล์ทั่วไปในชีวิตประจำวัน หรือแม้กระทั่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมป๊อป (Pop Culture) เธอแนะว่า ทุกวันนี้การที่สื่อกระแสหลักยังมองไม่เห็นบทบาทของคนพิการในวัฒนธรรมร่วมสมัยเท่าที่ควร ส่วนหนึ่งมันก็ส่งผลให้คนพิการยังคงเป็นเหมือน ‘ขอมบี้’ ในสังคมอยู่ ดังนั้น หากในวันนี้ผู้ผลิตสื่อกระแสหลักต่างๆ (แม้กระทั่งค่ายดิสนีย์) เริ่มสร้างตัวละครที่เป็นคู่เกย์แล้ว เธอก็หวังว่าในวันหนึ่งมันจะถึงคิวของ ‘คนพิการ’ ที่จะได้โชว์บทบาทและธรรมชาติที่แท้จริงของพวกเขา...ผ่านทางจอเงินและจอแก้วเช่นกัน

เป็นคำถามที่เหล่าผู้กำกับและนักสร้างภาพยนตร์

ควรจะลองเอาไปพิจารณาดูมั้ย?

อ้างอิง : AMC Network, lovethatmax.com

ที่มา : <http://i.imgur.com/qpfHRS.jpg>

Dear Future Mom...

ถึงว่าที่คุณแม่ ด้วยเรื่องราวอบอุ่น
จากเด็กๆ ดาวนซ์ซินโดรม

เขียนโดย : ประภดา อึ้งชูศักดิ์, วันที่ 4 เมษายน 2557

คงไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับคนกำลังจะเป็นพ่อแม่ที่พบว่าลูกในท้องจะไม่เหมือนเด็กคนอื่นๆ เช่นเดียวกับว่าที่คุณแม่คนหนึ่งเขียนบรรยายความกังวลไปหา CoorDown องค์กรไม่หวังผลกำไรของอิตาลีเพื่อผู้เป็นดาวนซ์ซินโดรม ทางองค์กรร่วมกับบริษัทโฆษณา **Saatchi & Saatchi** จึงได้ตอบความกังวลของเธอและแม่ๆ คนอื่นที่ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันด้วยวิดีโอเนื้อหากินใจในชื่อ **‘Dear Future Mom’** เนื่องในโอกาสวันดาวนซ์ซินโดรมโลก วันที่ 21 มีนาคม

“ฉันกำลังจะมีลูก ฉันพบว่าเขาเป็นดาวนซ์ซินโดรม ฉันกลัว ชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไร” เพื่อตอบคำถามนี้ Dear Future Mom นำเราไปพบเด็กๆ ที่เป็นดาวนซ์ซินโดรมกับบรรดาแม่ๆ รวม 15 คนจากทั่วยุโรป ผู้ที่จะมาให้ความมั่นใจว่าเด็กที่เป็นดาวนซ์ซินโดรมก็สามารถมีชีวิตที่มีความสุข และพึ่งพาตัวเองได้ ทำอะไรหลายอย่างได้เหมือนเด็กคนอื่นๆ เพียงแค่คนรอบข้างต้องมั่นใจและช่วยประคับประคองเขาเท่านั้น

“ถึงว่าที่คุณแม่ อย่ากลัวไปเลย....”

ลูกของคุณแม่จะทำอะไรได้หลายอย่าง เขากอดคุณได้ เขาวางไปหาคุณได้ เขาพูดได้ และบอกรักแม่ได้

เขาไปโรงเรียนได้ เหมือนเด็กคนอื่นเขาจะเรียนหนังสือและเขียนหนังสือได้ และเขาเขียนจดหมายหาคุณได้ ถ้าวันหนึ่งเขาต้องจากคุณไปไกล เป็นเพราะว่า...เขาสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้

เขาช่วยคุณพ่อซ่อมจักรยานได้ เขาทำงานหาเงินเองได้ และด้วยเงินนั้น เขาจะพาคุณออกไปเลี้ยงข้าวเย็นได้ หรือเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่คนเดียวได้

บางเวลามันอาจเป็นเรื่องยาก...ยาก มากๆ จนเกือบจะเป็นไปไม่ได้ แต่คุณแม่ทุกคนก็ต้องเจอเรื่องยากแบบนี้ไม่มีใช้หรือ

“ว่าที่คุณแม่ที่รัก... ลูกของคุณแม่จะมีความสุขได้ และคุณก็จะมีความสุขด้วยเช่นกัน”

หลังวิดีโอออกเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตได้ไม่ถึงครึ่งเดือนก็มีคนกดเข้าไปชมเกิน 4,500,000 วิวแล้ว มีเสียงชื่นชมจากคนดูมากมาย มีหลายคนคอมเมนต์แบ่งปันประสบการณ์ของตนเองกับคนใกล้ตัวที่เป็นดาวน์ซินโดรม รวมทั้งเสียงขอบคุณจากคุณแม่อีกจำนวนหนึ่งที่กำลังเผชิญความกลัวแบบเดียวกัน วิดีโอนี้จะเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ให้กำลังใจเหล่าคุณแม่อีกหลายคน และทำให้คนทั่วโลกได้เข้าถึงธีมของวันดาวน์ซินโดรมโลกในปีที่ว่า ทุกคนล้วนมีสิทธิ์จะมีความสุขและมีชีวิตที่ดี ไม่เว้นแม้แต่คนที่เป็ดาวน์ซินโดรม

อ้างอิง : Bustle, NY Daily News

สวัสดี SE น้องใหม่... ‘ABLE’

ร่วมสร้างงานเพื่อคนพิการทางสติปัญญา

เขียนโดย : ปราธนา อึ้งชูศักดิ์, วันที่ 4 เมษายน 2557

ไม่ว่าเราจะเป็นใคร จะพิการ หรือไม่พิการ ทุกคนก็ล้วนอยากรู้สึก ‘มีคุณค่า’ ด้วยกันทั้งนั้น

ตรรกะง่ายๆ ช่างต้นนี้ คือ ต้นตอความคิดอันนำไปสู่การเกิดขึ้นของ ‘ABLE’ หรือ ศูนย์นวัตกรรมเพื่อคนพิการทางสติปัญญา โมเดลธุรกิจเพื่อสังคมน้องใหม่บนความร่วมมือของ 3 องค์กรจิตสาธารณะ อันได้แก่ สมาคมเพื่อคนพิการทางสติปัญญา กิจกรรมเพื่อสังคมในส์คอร์ป และกลุ่มบริษัทเซ็นทรัลเทรดคอร์ปอเรชั่น ที่ว่ายังเป็นน้องใหม่นั้น เพราะ ABLE เพิ่งจะเปิดตัวอย่างเป็นทางการเมื่อปี 2556 โดยพวกเขาได้ประกาศพันธกิจหลักขององค์กรไว้ว่า “จะมุ่งสร้างโอกาสใหม่ๆ ให้ผู้พิการทางสติปัญญาได้มีงานทำอย่างยั่งยืน” นอกจากนั้นแล้ว ABLE ยังมุ่งหวังที่จะเป็นหนึ่งในเสียงสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงให้แก่ทั้งคนพิการ ผู้ปกครอง ภาครัฐ ภาคเอกชน และทุกๆ คนในสังคมให้หันมาช่วยกันสร้างสรรค์ ‘สังคมแห่งการเปิดโอกาส’ รวมทั้งช่วยกันเปลี่ยนแปลงมุมมองของสังคมไทยต่อคนพิการด้วย

ทุกวันนี้รูปแบบการดำเนินงานของศูนย์ ABLE นั้นเปรียบเสมือนกับ ‘ศูนย์บ่มเพาะพัฒนาศักยภาพ’ (Incubation Center / Capacity Building) โดยจะเน้นหนักที่กระบวนการฝึกฝนแบบ On the Job Training กระตุ้นต่อมให้คนพิการได้รู้จักต่อสู้และสนุกกับชีวิต สามารถทำงานจริง และสร้างรายได้ให้กับตนเองอย่างเต็มภาคภูมิ โดยในช่วงแรกเริ่มนี้ศูนย์ ABLE ได้พัฒนาหลักสูตรเฉพาะด้านงานพิมพ์สกรีนให้แก่กลุ่มคนพิการ ซึ่งถือเป็นลักษณะงาน (หรือทักษะ) ที่มีความเหมาะสมกับการพัฒนาของคนพิการ ทางสติปัญญามากที่สุด โดยทั้งนี้โมเดลการบ่มเพาะพัฒนาศักยภาพจะต้องทำ ควบคู่ไปกับการพัฒนาธุรกิจด้านการผลิตเสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์จากผ้า และการออกแบบแบบพิมพ์สกรีนแบบครบวงจรด้วย ซึ่งทางผู้บริหารศูนย์ ABLE เองก็เชื่อว่า การทำงานแบบสองประสานที่คู่ขนานกันไปนี้จะทำให้องค์กรของพวกเขาสามารถสร้างความยั่งยืนทางการเงินในระยะยาวได้

ปัจจุบัน ABLE มีศูนย์ปฏิบัติการอยู่ 2 แห่ง คือ ศูนย์รามอินทรา และศูนย์ปัญญาคาร และมีคนพิการสังกัดในโครงการทั้งสิ้น 125 คน ในส่วนของโครงสร้างกิจกรรมและบริการต่างๆ นั้นสามารถแบ่งได้เป็น 4 ด้าน คือ

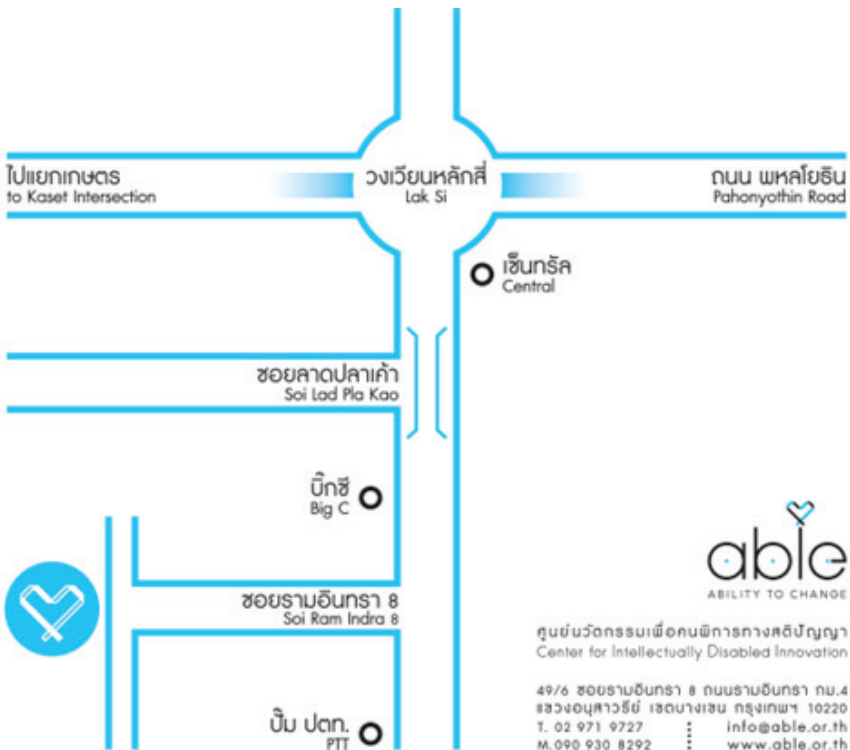
1. **เทรนนิ่ง** - การฝึกอบรมตามหลักสูตรพัฒนาศักยภาพคนพิการทางสติปัญญา ‘วิชาชีพพิมพ์สกรีน’ เพื่อเสริมสร้างทักษะในการประกอบอาชีพ
2. **โออีเอ็ม โปรดักชั่น** - การผลิตเสื้อผ้าและงานพิมพ์สกรีนในรูปแบบต่างๆ
3. **แบรนด์และไลฟ์สไตล์โปรดักท์** - การผลิตและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่างๆ ภายใต้แบรนด์ ‘เอเบิล’
4. **โค-ครีเอทีฟ** - การเปิดพื้นที่ให้ผู้สนใจงานพิมพ์สกรีนได้เรียนรู้กระบวนการผลิต พร้อมทั้งสามารถสร้างผลงานของตนเองได้ผ่านกิจกรรม สเปเชียล กิฟท์ สเปเชียลเดย์ : วัน เดย์ ทริป ในวันพิเศษของคุณ เช่น วันเกิด วันปีใหม่ หรือโอกาสสำคัญต่างๆ

...ก็เป็นที่น่าดีใจที่มีเรื่องราวดีๆ เช่นนี้ เกิดขึ้นในสังคมเรามากขึ้นทุกวัน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี เวลาได้ยินได้ฟังเรื่องราวเหล่านี้ พวกเราก็ไม่ควรจะแค่รู้สึกดีหรือแค่ร่วมยินดีด้วยอย่างเดียว แต่ควรจะต้องคอยติดตามให้การสนับสนุนเขาอย่างต่อเนื่อง เพราะกิจการเพื่อสังคมดีๆ นั้นจะแข็งแกร่งเติบโตได้จริงก็ย่อมต้องการพลังสนับสนุนจากผู้คนในสังคม (ทั้งจากภาคเอกชนและสาธารณชน) และสุดท้าย หัวใจที่จะชี้วัดความสำเร็จของ ABLE ได้ ก็คงหนีไม่พ้นการมีเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็ง และการมี ‘พวกเรา’ ที่คอยติดตามให้การสนับสนุนนั่นเอง

“มนุษย์ทุกคนมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลง ขอเพียงเปิดใจและให้โอกาส
คนพิการทางสติปัญญาเองก็เชื่อว่าต้องเป็นภาระของสังคมเสมอไป
พวกเขามีศักยภาพที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีคุณค่า ทั้งต่อตนเอง และคนรอบข้าง”

- ศูนย์นวัตกรรมเพื่อคนพิการทางสติปัญญา (ABLE) -

อ้างอิง : ABLE

THE PRESS

‘The Great Little Man’ นักข่าวตัวจิ๋ว หัวใจใหญ่

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 3 พฤษภาคม 2557

หากดูที่ภายนอก ‘**ปีเตอร์ ดักลาส**’ คงเป็นเพียงชายคนหนึ่งที่มีความบกพร่องทางร่างกายเท่านั้น

ใครหลายคนอาจคิดและเชื่อว่า เขาคงทำอะไรไม่ได้มากมายในชีวิตนี้ แต่ความจริงแล้วชายผู้นี้แหละที่สามารถเรียนจบมหาวิทยาลัย จนได้ทำงานเป็นผู้ช่วยบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ชื่อดัง ทำงานให้กับมหาวิทยาลัยรวมไปถึงงานอาสาสมัครต่างๆ แถมยังสังสรรค์กับเพื่อนและสาวๆ ได้ไม่ต่างจากคนอื่น

เพราะเขาเชื่อเสมอว่า “ทุกคนเกิดมาล้วนแตกต่างกัน และเขาเพียงแค่เกิดมามีร่างกายที่ต่างไปเท่านั้นเอง”

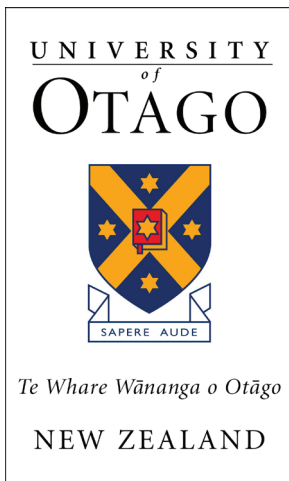
ปีเตอร์เกิดมาพร้อมโรคกระดูกพรุน และมีกระดูกแตกหลายแห่ง แม้แต่หมอผู้ทำคลอดยังบอกกับพ่อแม่ของเขาว่าเด็กน้อยคนนี้นคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน 4 สัปดาห์ แต่หมอคงลืมบอกปีเตอร์หรือแม่ปีเตอร์ก็คงเพิกเฉยต่อคำพูดนี้ เพราะเขาสามารถใช้ชีวิตได้ถึง 35 ปีเต็ม

ด้วยโรคกระดูกพรุนติดตัวมาแต่กำเนิด ทำให้แขนและขาของเขาไม่แข็งแรง ปีเตอร์ไม่สามารถเดินได้ ต้องเข้ารับการรักษากระดูกตั้งแต่เด็กเพื่อให้กระดูกตั้งตรง ไม่ไปกดทับเส้นประสาท และยังต้องฝังแท่งโลหะเข้าไปในกระดูกให้ลำตัวตั้งตรงเพื่อสามารถนั่งในรถเข็นได้

แต่ชายหนุ่มที่มีส่วนสูงเท่าเด็กอายุ 6 ขวบ และต้องอยู่รถเข็นตั้งแต่ 3 ขวบกลับมองเรื่องเหล่านั้นว่า เป็นเรื่องดีเพราะทำให้เขามองทุกวันเหมือนเป็นวันสุดท้ายของชีวิต และทำทุกอย่างอย่างดีที่สุดในทุกๆ วัน

ในวัยเด็ก ปีเตอร์เข้าเรียนในโรงเรียนชายล้วนใกล้บ้าน ซึ่งเขาไม่เพียงแต่ตั้งใจเรียน แต่ยังสามารถเล่นรักบี้ ไปเข้าค่ายลูกเสือ และร่วมกิจกรรมอื่นๆ อีกมากมาย

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมด้วยรางวัลเรียนดี ปีเตอร์เข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยโอทาโก เมืองดูนินซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะใต้ ประเทศนิวซีแลนด์ ใช้เวลา 3 ปี ก็จบการศึกษาด้านประวัติศาสตร์

หลังจากนั้นเขาย้ายมาที่เมืองไคร้เชิร์ช เพื่อเข้าเรียนต่อในหลักสูตรวารสารศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยแคนเทอเบอรี่ ด้วยความต้องการที่จะสานฝันของตัวเองในการเป็นนักข่าว

จิม ทูลลี ผู้อำนวยการหลักสูตรในขณะนั้น บอกว่า ปีเตอร์เป็นคนเฮฮา และชอบเข้าร่วมกิจกรรม เขาจึงเป็นที่รักของเพื่อนๆ และเป็นที่รู้จักของคนมากมาย ที่สำคัญเขายังเป็นคนที่ดี และมุ่งมั่นมากเขาไม่ยอมให้อะไรขวางความตั้งใจของตัวเองได้ เพราะถึงมหาวิทยาลัยจะไม่ได้ให้สิทธิพิเศษ หรือเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ มีเพียงแค่ปรับพื้นที่ในห้องเรียนเพื่อให้ปีเตอร์เข็นรถเข้า - ออกได้สะดวก และอนุญาตให้ปีเตอร์ไม่ต้องลงทะเบียนวิชาขวเลข ซึ่งเป็นวิชาบังคับ เนื่องจากปีเตอร์ไม่สามารถใช้ปากกาในการเขียนได้ แต่ปีเตอร์ก็ขจัดเขยฝึกตัวเองให้มีความสามารถในการพิมพ์ดีดอย่างรวดเร็วแทน เขาจึงเป็นแรงบันดาลใจชั้นดีให้แก่เพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ อีกมากมาย

เมื่อเรียนจบ ปีเตอร์เข้าฝึกงานกับหนังสือพิมพ์ The Press ในปี ค.ศ.2002 และกลายมาเป็นพนักงานเต็มตัว ในปีนั้นปีเตอร์ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการซึ่งเขาก็ใช้คอมพิวเตอร์ในการส่งงานและตรวจงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แต่ในปี ค.ศ.2004 ปีเตอร์เส้นเลือดในสมองแตก จึงจำต้องลาออกจาก The Press เพื่อไปรักษาตัวในบ้าน และต้องพักฟื้นนานกว่า 3 ปี เมื่ออาการดีขึ้น ปีเตอร์จึงเข้าทำงานให้กับสำนักงานเพื่อนักเรียนผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย ของมหาวิทยาลัยแคนเทอร์เบอรี โดยทำหน้าที่ช่วยแปลงเนื้อหาในหนังสือเรียนให้อยู่ในรูปแบบต่างๆ ที่นักเรียนสามารถเข้าถึงได้ และยังทำงานอาสาสมัครด้านการให้คำปรึกษาเป็นเวลาหลายเดือนก่อนตัวเองจะตรวจพบมะเร็งที่ปอด ในปี2012และเสียชีวิตลงในคืนก่อนวันคริสต์มาสในปีถัดมา

ด้วยความมุ่งมั่นของปีเตอร์ อัยาศัยอันดี และแรงบันดาลใจที่ส่งต่อคนรอบข้าง จึงไม่แปลกที่โบสถ์เซนต์ลูคซีในเมืองโอมารุจะเต็มไปด้วยผู้คนมากมายที่มาร่วมไว้อาลัยให้กับอดีตผู้ช่วยบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ **The Press** ผู้นี้ และแน่นอนว่า เขาคงจะอยู่ในความทรงจำของคนที่นี่จักไปอีกนานแสนนาน

เรื่อง : ณัฐภรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : stuff.co.nz

School decile ratings rejig NEWS A2

Will your pool be open for summer? NEWS A4

Monkeys dash for freedom NEWS A3

THE PRESS

TUESDAY, NOVEMBER 11, 2014 Retail \$1.80 press.co.nz

Cup Day reins supreme

20,000 punters expected at Addington today for betting, fashion and fun.

Brittany Mann
brittany.mann@press.co.nz

Two years ago, Nick Rennie saw Kimberley Robson on the catwalk at Cup Day and thought, "I know her from somewhere".

They had met the previous Thursday at Alkman's bar and restaurant, where Robson had been waitressing. Less than a week later, she was on stage in a coral, grey and navy ensemble as a finalist in the best-dressed lady competition at Cup Day Style Stakes.

Rennie was impressed. "I chased her, obviously."

Today, the couple, both 24, are looking forward to their third Cup Day together.

The Press has been searching for a couple that epitomised Christchurch's most glamorous day. Rennie and Robson were a perfect fit.

Organisers are expecting more than 20,000 people at the event today. Gates open at 9.30am.

The first race takes place at 10.15am.

day together and met up again at the Riccarton races that Saturday. A rogue thunderstorm had forced them to depart early – saturated – in a taxi.

"It sounds like a fairytale. "It kind of was, eh?" Rennie said.

"What other opportunity do you get to get dressed up and hang out for the whole day together?" Rennie said.

Robson said her Cup Day outfits had varied over the years, from bohemian to gypsy-inspired ensembles to sophisticated couture.

Last year's outfit – a monochrome printed blazer and shorts – was her favourite. Rennie had even worn a matching bowtie.

66 What other opportunity do you get to get dressed up and hangout for the

RACE DAY ETIQUETTE

Do: Take ID, cash and a picnic. If you are planning to drink on-site, you will need identification to get your wristband. Cash and picnics will help you avoid queues for eftpos facilities and food vendors.

Do: Try and be one of the first 500 through the gates. You'll score a free Terror To Love hat.

Do: Designate a sober driver, or use public transport. Park for free in the track centre or the Wrights Rd carpark. Free buses will leave the old stables car park every 30 minutes from 5.30pm, for drop-off points in Riccarton and Merivale.

Do: Bring a coat and umbrella if you're planning on staying late. The weather may sour later in the day.

‘Blind Driving Day’

วันที่คนตาบอดมีสิทธิขับรถ

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 17 พฤษภาคม 2557

หากต้องถูกใครห้ามทำนั่น ทำนี่ เพราะบางคนเชื่อฝังใจว่า คุณคงทำไม่ได้หรอกก็คงรู้สึก
เชิงไม่น้อย

สมาคมคนตาบอดของรัฐควีนแลนด์คงเข้าใจหัวใจคนตาบอดเป็นอย่างดีจึงจัดงาน
Blind Driving Experience Day ขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้คนตาบอดได้มาลองขับรถกันดูสักครั้ง
หลังจากถูกห้ามเด็ดขาดตามกฎหมายของออสเตรเลีย

“เราถูกบอกว่าไม่ให้ขับรถ แต่วันนี้ผมอยากจะขอแค่ขับรถผ่านคนสักคนหนึ่ง มันคง
เป็นความรู้สึกที่ดีไม่น้อยแม้ผมจะไม่เห็นว่าผมผ่านใครบ้างก็ตาม” ไมเคิล อาร์น หนุ่มใหญ่วัย 49 ปี
ผู้ที่ต้องเสียดวงตาไปในปี 1988 กล่าวขึ้น หลังจากตั้งหน้าตั้งตารอวันนี้เป็นพิเศษ เพราะก่อนที่จะ
จะเสียดวงตาไป ไมเคิลขึ้นชื่อว่าเป็นแฟนพันธุ์แท้คนหนึ่งของวงการแข่งรถเลยทีเดีย

ในงานไม่เพียงแต่จะมีการจัดหารถยนต์มาให้ผู้เข้าร่วมงานกว่า 70 คนขับเท่านั้น แต่ยังมี
บริการรถฮาร์เลย์ให้ลองขี่ อีกต่างหาก โดยผู้เข้าร่วมงานจะรับสิทธิ์ให้ขับรถคนละ
30 นาที ซึ่งภายในรถก็จะมีชุด คิวคุม พร้อมผู้ฝึกสอนเพื่อคอยช่วยควบคุมรถ
ในกรณีที่ผู้ขับขี่ไม่สามารถ คุมรถได้ดังนั้นเรื่องความปลอดภัยจึง ‘หายห่วง’

การออกตัวรถจากจุดเริ่มต้นก็ไถ่ไม่ช้าใคร เพราะใช้ไซเรนของรถตำรวจแทนการโบกธงอย่างที่เคยเห็นตามการแข่งขันรถต่างๆ ไป บรรยากาศในวันนั้น ที่สนามหัดขับรถในเมืองเลคไซด์ ทางตอนเหนือของบริสเบน รัฐควีนแลนด์ จึงไม่ต่างจากนกกระจอกแตกจริง เพราะมีแต่เสียงจากนักขับทั้งมือใหม่ มือเก่า พากันตะโกนกรู๋ร้องด้วยความตื่นเต้น แล้วยังมีเสียงกองเชียร์ที่ตื่นเต้นไม่แพ้กัน ดังนั้นเต็มสองปากฝั่งสนาม

“มันเยี่ยมจริงๆ ที่ได้มาขับรถอีกครั้งในรอบ 20 ปี แต่เป็นครั้งแรกของผู้สอนที่ได้สอนคนตาบอดขับรถ ผมว่าเขาน่าจะตื่นเต้นมากกว่าผมซะอีก” เลสเตอร์ ไมล์ คุณพ่อลูกสี่กล่าวพร้อมเสียงหัวเราะอย่างสดใส ขณะที่กำลังเหยียบคันเร่งด้วยความเร็ว 90 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ขณะที่ครูพี่เลี้ยงของเลสเตอร์ช่วยเสริม (แบบวิชาการหน่อยๆ) ว่า ตอนแรกเขาใช้สัญญาณมือบอกเลสเตอร์ แต่เพิ่งมานึกออกทีหลังว่า เขาทำแบบนี้กับผู้ที่มีความพิการทางสายตาไม่ได้ จึงเปลี่ยนวิธีใหม่ด้วยการตะโกนบอกระดับของการหมุนพวงมาลัย ระยะทางที่จะถึงทางเลี้ยว เวลาที่ควรเลี้ยวและเวลาที่ควรชะลอรถแทน ซึ่งผลที่ออกมาก็ถือยอดเยี่ยมมาก

ถึง **Blind Driving Experience Day** จะมีเพียงแค่ปีละหนึ่งหนละวัน แต่บทเรียนที่ได้จากวันดีๆ นี้ ไม่ใช่เพียงแค่ประสบการณ์ใหม่ๆ ในชีวิตของบรรดานักขับและกองเชียร์เท่านั้น แต่ยังเป็นการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และทำให้ทุกคนรู้ว่า ในหนึ่งชีวิตนั้น คนเรามีศักยภาพมากแค่ไหน เพราะฉะนั้น トラバได้ถ้าเชื่อว่าตัวเองทำได้ ต่อให้จะเจออุปสรรคหนักหน่วงเพียงใดรับรองว่าไม่มีอะไรเกินความสามารถไปได้อย่างแน่นอน

เรื่อง : ณัฐกรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : www.qt.com.au

Futsal : Blind Football

ฟุตบอล แบบบอดบีนคนตาบอด

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 14 มิถุนายน 2557

ที่มา : paralympics.channel4.com

โอล่า!

ขอทักทายเป็นภาษาโปรตุเกสสักหน่อยตามประเทศเจ้าภาพฟุตบอลโลกอย่างบราซิล และเพื่อให้เข้ากับมหกรรมฟุตบอลครั้งใหญ่สุด ครึ่งหนึ่งของมวลมนุษยชาติที่เริ่มขึ้นในเดือนนี้ เราก็ขอเอาใจบรรดาแฟนบอลด้วยเรื่องราวของฟุตบอลสูตรพิเศษ

ฟุตบอลแบบ 5 คน ซึ่งผู้เล่นเกือบทั้งหมดเป็นคนตาบอดและผู้มีสายตาเลือนราง

และที่พิเศษไปกว่านั้นก็คือ ฟุตบอล 5 คนนี้ไม่เพียงแต่มีการแข่งขันในประเทศเท่านั้น แต่ยังมีการแข่งขันในระดับโลกอีกด้วย โดยครั้งล่าสุด คือ กีฬาพาราลิมปิกส์ ฤดูร้อน ปี 2012 ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ

สำหรับชื่ออย่างเป็นทางการของฟุตบอลของคนตาบอด คือ ‘ฟุตอล’ ซึ่งวิธีการก็เหมือนฟุตบอลปกติ เพียงแต่ผู้เล่นจะมีแค่ฝั่งละ 5 คน แบ่งนักเตะตาบอด 4 คน กับผู้รักษาประตูสายตาปกติอีก 1 คน โดยทั้งหมดจะเล่นอยู่ในสนามขนาด 40x20 เมตร และรอบๆ สนามจะมีแผ่นป้ายพิเศษล้อมอยู่เพื่อให้เสียงของผู้เล่นสะท้อนผ่านป้ายเหล่านั้น ทำให้ผู้เล่นรู้ตำแหน่งของตัวเอง และผู้เล่นคนอื่นๆ ส่วนลูกบอลก็มีกระดิ่งเพื่อให้ผู้เล่นรู้ว่าตำแหน่งของลูกขณะเล่น

สำหรับโค้ชประจำทีมมีอยู่ 2 คน คนหนึ่งจะประจำอยู่หลังประตูคอยบอกทิศทางให้กับผู้เล่น ส่วนอีกคนยืนข้างสนามคอยบอกแผนการเล่น การแข่งขัน แข่งครึ่งละ 25 นาที พักครึ่ง 10 นาที

นอกจากนี้เวลาเล่น ผู้เล่นทุกคน (ยกเว้นผู้รักษาประตู) จะต้องใช้ผ้าปิดตา เพื่อป้องกันการได้เปรียบเสียเปรียบจากความบกพร่องของสายตาที่ไม่เท่ากัน โดยผู้เล่นแต่ละคนสื่อสารกันด้วยการเรียกชื่อเฉพาะ และหากทีมอยู่ในเกมรับผู้เล่นแต่ละคนของทีมนั้นๆ จะตะโกนคำว่า วอย (Voy) เพื่อให้เพื่อนในทีมรู้รู้ตำแหน่งของทีมฝั่งตรงข้าม

ที่มา : <http://www.herefordtimes.com/>

ที่มา : <http://www.herefordtimes.com/>

สิ่งที่ทำลายผู้เล่นมากที่สุดไม่ใช่การเลี้ยงฟุตบอลหรือการยิงประตู แต่คือการต้องแยกเสียงโค้ช เสียงผู้เล่นของทีมตัวเองกับทีมคู่แข่งให้ออก แต่ยังมีอีกกติกาขอให้ผู้ชมชมการแข่งขันด้วยความสงบ เสียงได้แต่ห้ามออกเสียง ไม่เช่นนั้น นักเตะคงไม่น้อยที่มีคนตะโกนชื่อเขาเต็มสนาม และอาจทำให้แผนการเล่นเสียหายได้

ส่วนการแข่งขันของการแข่งขันนั้นก็จะแบ่งตามระดับความบกพร่องทางการมองเห็น ตั้งแต่สายตาเลือนรางเพียงเล็กน้อยไปจนถึงกลุ่มที่ตาบอดสนิท ในหลายประเทศมีการจัดแข่งขันอย่างจริงจัง เรียกว่าไม่แตกต่างจากฟุตบอลพรีเมียร์ลีกส์ที่เราคุ้นเคยเลย เพราะนักฟุตบอลตาบอดเหล่านั้นไม่ได้เล่นเอาหมั่นหรือแค่อกก่าลังกายเล่นๆ เท่านั้น แต่พวกเขาเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพจริงจัง และเล่นเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง

สำหรับประวัติและที่มาของฟุทอลนั้น บันทึกเก่าแก่ที่สุดที่พบคือ การจัดแข่งขันในบราซิล เริ่มขึ้นในปี 1980 ส่วนในยุโรปเริ่มขึ้นที่ประเทศสเปนในปี 1986 โดยการแข่งขันฟุทอลชิงแชมป์โลกครั้งแรกจัดขึ้นในปี 1998 ซึ่งครั้งนั้นบราซิลได้แชมป์ไปครอง และในปี 2004 ฟุทอลก็ได้รับการบรรจุเป็นหนึ่งในกีฬาพาราลิมปิกฤดูร้อนที่ประเทศกรีซ ซึ่งครั้งล่าสุดนั้นบราซิลก็ได้เหรียญทองไปตามคาด

แต่ถึงอย่างนั้นบุคคลที่ถือว่าเป็นสุดยอดที่สุดวงการนี้ กลับมาจากทีมชาติอังกฤษ นั่นคือ เดวิด คลาร์ค วัย 41 ปี ซึ่งปัจจุบันยังไปแล้ว 124 ประตูจาก 131 นัดที่ลงเล่นแข่งขันในทีมชาติ แอ้มเขาได้รับรางวัลรับรองเท้าทองคำ 5 สมัยและยังเคยสอนเดวิด เบคแคม เล่นฟุตบอลในแบบที่คนตาบอดเล่นอีกต่างหาก

ตามประวัติแล้ว คลาร์คเริ่มเตะบอลครั้งแรกเล่นตั้งแต่เด็ก แต่ตอนนั้นบอลยังไม่มีเสียง เขาก็เลยรู้สึกไม่ค่อยสนุกเท่าใดนัก จุดเปลี่ยนมาเกิดขึ้นตอนมัธยม เมื่อเขาได้ยินเสียงในลูกกลมๆ จากนั้น เขาก็ไม่เคยห่างกีฬานี้อีกเลย แต่อย่างว่าด้วยที่ฟุตบอลในช่วงนั้นยังไร้กติกาสกัดชัดเจน คลาร์คจึงเล่นมันในฐานะกิจกรรมยามว่างเท่านั้น

ที่มา : <http://www.flickrriver.com/photos/marygregory/7954314598/>

จนกระทั่งในปี 1994 ที่อังกฤษเริ่มฟอร์มทีมวางระบบอย่างชัดเจน คลาร์คก็เริ่มเห็นหนทางที่จะประสบความสำเร็จ เขาเริ่มฝึกฝนอย่างหนักและกลายเป็นนักบอลตาบอดที่ดีที่สุดของทีมชาตอังกฤษ ที่ไม่ว่าลงนัดไหนก็รับประกันได้เลยว่าต้องทำประตูได้แน่ๆ ดูทีมอังกฤษและตำนานของทีมได้ที่ www.youtube.com/watch?v=7LfkkZ5sQm0

แต่อย่างว่า การเป็นนักกีฬาอาชีพนั้นมิใช่อัจฉริยะทางด้านอายุ ยิ่งอายุเยอะพละกำลังก็ย่อมเสื่อม ในพาราลิมปิกส์ครั้งล่าสุด คลาร์คจึงตัดสินใจแขวนสตั๊ดและหันไปประกอบอาชีพเป็นที่ปรึกษาทางเงินของธนาคารแห่งหนึ่งในอังกฤษอย่างเต็มตัว

ส่วนอีกหนุ่มนักเตะที่จัดว่าเป็นดาวรุ่งที่สุดของวงการนั้นคือกัปตันทีมชาติบราซิล ริคาร์โด สเตนเมทซ์ อัลเวส กองหน้าวัย 24 ปีผู้มีทักษะการเล่นที่ยอดเยี่ยม แถมยังได้รับรางวัลนักฟุตบอลยอดเยี่ยมหลายสมัย เพราะพาทีมกวาดรางวัลมาแล้วนับไม่ถ้วนตั้งแต่ปี 2005 ใครที่อยากชมประวัติและฝีเท้าของนักเตะรายนี้ วิธีง่ายๆ ก็คือคลิกเข้าไปที่ www.youtube.com/watch?v=0n6SY_R9I9g

‘Walk and Roll Dance Team’ วีลแชร์เต้นลีลโลก

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 22 มิถุนายน 2557

โลกของคนปกติกับคนพิการมักมีเส้นบางๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นสร้างมันขึ้นมา คนพิการบางคนก็มองว่าตัวเองทำนู่น ทำนี่ทำนั่นไม่ได้เพราะ....(เหตุผลร้อยแปดประการ) เช่นเดียวกับที่คนที่มีร่างกายปกติที่มักมองว่าคนที่มีร่างกายผิดปกติหรือแตกต่างจากตัวเอง คงทำ ‘อะไร’ ไม่ได้เช่นกัน แต่หากเราลองเอาเส้นบางๆ เส้นนั้นออกและเลิกลืมมองคนอื่นว่าต่างจากตัวเองก็จะพบว่าเขากับเราก็คือมนุษย์ที่มีความรู้สึก ความคิด มีอะไรหลายๆ อย่างที่มนุษย์คนหนึ่งพึงมี และสามารถทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตได้ไม่ต่างกัน อย่างที่ มูลนิธิวอล์คแอนด์โรล (Walk and Roll Foundation) เชื่อเสมอว่าคนที่ต้องนั่งรถเข็น ก็สามารถใช้ชีวิตได้อย่างเต็มที่เท่าที่มนุษย์คนหนึ่งจะใช้ได้

มูลนิธิวอล์คแอนด์โรล ตั้งขึ้นเมื่อ 2 ปีก่อน เพื่อร่วมแบ่งปันประสบการณ์ของผู้ที่ต้องนั่งรถเข็นจากโรคไขสันหลัง สร้างความเข้าใจระหว่างกัน หวังให้คนเหล่านี้ใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุข และสร้างแรงบันดาลใจให้กับเพื่อนร่วมโลกคนอื่นๆ ซึ่งทางมูลนิธิได้จัดกิจกรรมต่างๆ ขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการออกไปบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับโรคนี้ หรือการให้กำลังใจผู้ป่วยรายใหม่ที่ใช้รถเข็น รวมถึง การรวมกลุ่มเต้น ซึ่งเป็นผลงานล่าสุดที่สร้างแรงบันดาลใจให้คนอื่นอีกมากมาย

ที่มา : www.abilities.com/losangeles/2013_index.html

ทีมเต้นนี้เริ่มจากการรวมตัวของคนที่รักการเต้นเป็นชีวิตจิตใจแต่ไม่สามารถลุกมาเต้นได้เหมือนเดิมเพราะที่เป็นโรคไขสันหลังจนทำให้เดินไม่ได้ จำนวน 4 คน และเมื่อคนอื่นๆ ที่รักการเต้นเช่นเดียวกันได้เห็นพวกเขาเต้นตามงานการกุศลต่างๆ ก็เริ่มสนใจและเข้ามาขอร่วมทีมจนปัจจุบันมีจำนวนสมาชิกทั้งหมด 10 คน เป็นนักเต้นที่นั่งเข็น 4 คนและเป็นคนที่เดินได้ปกติอีก 6 คน โดยใช้ชื่อทีมว่า **‘Walk and Roll Dance Team’**

ทีมเต้นนี้เริ่มออกแสดงตามมูลนิธิ โรงเรียนและงานการกุศลต่างๆ โดยมุ่งหวังจะเป็นแรงบันดาลใจและให้กำลังใจแก่ผู้อื่น ที่สำคัญก็เพื่อทลายกำแพงความคิดของผู้อื่นที่มีกีดกันความสามารถของคนกลุ่มนี้ให้หมดไป ซึ่งหลังจากการแสดงครั้งแรกผ่านไปเสียงปรบมือที่ดังกึกก้องทำให้พวกเขามีกำลังใจที่จะแสดงและฝึกซ้อมเพื่อให้ได้ผลงานที่ดียิ่งๆ ขึ้นไป

หลังจากตระเวนเต้นมาแล้วหลายสิบแห่ง เมื่อต้นปีที่ผ่านมา บรรดานักเต้นเท้า (และล้อ) ไฟก็ตัดสินใจนำการเต้นของตัวเองไปอวดสายตาชาวโลกในการแข่งขันการเต้นระดับโลกที่ ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา...

ที่มา : www.worldofdance.com/

เมื่อไฟบนเวทีเปิดขึ้น เวลาของพวกเธอก็มาถึง นักเต้นบนรถเข็นค่อยๆ เผยตัวขึ้นทีละคน พร้อมๆ กับการแนะนำที่มาที่ไปของกลุ่ม ก่อนจะเริ่มการโยกและโยวแบบฮิปฮอป ด้วยจังหวะของดนตรีที่รวดเร็วขึ้นทำให้บรรยากาศบนเวทีร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ แม้จะตื่นเวทีกันไม่น้อย แต่นักเต้นทั้ง 10 คนก็วาดลวดลายแบบไม่ยั้ง ทำให้ผู้ชมต่างปรบมือก็ก้องเมื่อการแสดงจบลง

แม้สุดท้ายชัยชนะจะไม่ได้เป็นของพวกเธอ แต่เสียงปรบมือและเสียงชื่นชมของผู้ชม หลังการแสดงจบก็ทำให้ความตื่นเต้นบนเวทีกลายเป็นความตื่นเต้นและประสบการณ์ครั้งยิ่งใหญ่ เพราะไม่เพียงแต่คนเต้นเท่านั้นที่ข้ามผ่านขีดจำกัดของตัวเอง และทำลายเส้นที่กั้นระหว่างโลกของคนที่พิการกับคนที่ไม่มีพิการออกไปจนหมดสิ้น การเต้นครั้งนี้ยังกลายแรงบันดาลใจให้แก่คนปกติ และคนพิการอีกเป็นล้านๆ คนว่า อะไรๆ ก็เป็นไปได้ ถ้าใจถึง

ชมการแสดงของพวกเธอแบบเต็มๆ ได้ที่ www.youtube.com/watch?v=ACEveuzsZWQ

เรื่อง : อนุรักษ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Walkandrollfoundation.org และ Disabledlifemedia.com

‘เดี่ยวไมโครโฟน’ ความพิการไม่ใช่แค่เรื่องตลก

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 18 ตุลาคม 2557

คนพิการมักถูกมองเป็นตัวตลก หรือถูกทำท่าทางล้อเลียนให้เกิดความขบขัน แต่ถ้าพูดถึงนักแสดงตลกที่เป็นคนพิการเรารู้จักคนเหล่านี้นักน้อยขนาดไหน

A Melbourne International Comedy Festival event presented by Dorebin Arts' Speakeasy

STELLA YOUNG
in **TALES FROM THE CRIP**

As seen and heard on the ABC

Don't miss her debut show at the Melbourne International Comedy Festival!

DIRECTED BY Nelly Thomas

Australian Interpreter **Eg**
Wednesday 9 and Friday 11 April

Northcote Town Hall
26 March – 20 April 2014

Tickets: www.comedyfestival.com.au

CASYS
COMEDY FESTIVAL

JAMIE MACDONALD

THAT FUNNY BLIND GUY

MISSES NOTHING, SEES EVERYTHING

ที่มา : http://res.cloudinary.com/hrscywv4p/image/upload/v1440364026/nickw-crowd-2_yztpoe.jpg

ในวงการเดี่ยวไมโครโฟนหลายคนอาจเคยได้ยินชื่อ **‘นิค วูจิซิค’** ชายพิการผู้ไร้แขนขาที่เดินสายพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนมาแล้วทั่วโลกได้ นิคสร้างปรากฏการณ์ที่ทำให้คนหลายล้านคนทั้งหล้งน้ำตาและยิ้มได้ในเวลาเดียวกันด้วยการสวมกอดผู้ชมของเขาจนแล้วคนเล่า เขากลายเป็นหนึ่งในนักพูดเพื่อให้งำล้งใจที่โด่งดังที่สุดในโลก

แต่รู้หรือไม่ว่า นอกจากนี่ นิคแล้ว ในวงการนักพูดยังมีคนพิการที่โดดเด่นไม่แพ้กันอีกหลายคน และครั้งนี้จะขอยก 2 ยอดนักพูดที่มีเอกลักษณ์ในการพูดไม่เหมือนใคร เพราะไม่เน้นแนวให้งำล้งใจ แต่เน้นใช้เรื่องตลก พร้อมสอดแทรกสาระที่แท้จริงของชีวิตคนพิการในสังคม

โดยนักพูดพิการคนแรกที่ยากจะแนะนำให้งำล้งใจ เธอชื่อ **‘สเตลลา ยัง’** เธอเป็นหญิงพิการร่างเล็กชาวออสเตรเลีย ซึ่งหลายคนเรียกเธอว่า คนแคระ แถมเธอยังมีปัญหาระดุกไม่แข็งจนต้องรถเข็นตั้งแต่เด็กๆ แต่นั่นไม่ใช่อุปสรรคต่อากสร้างรอยยิ้มให้โลกใบนี้แม้แต่น้อย

นอกจากเป็นนักพูดแล้ว เธอยังเป็นบรรณาธิการของนิตยสารออนไลน์ และเป็นนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิคนพิการ สำหรับสาเหตุที่เธอออกมาแสดงบทบาทเรื่องนี้มากเป็นพิเศษ เพราะช่วงที่เธออายุได้ 15 ปี สเตลลาถูกคนรอบข้างดูถูกว่าคงไม่มีปัญหาทำกิจกรรมใดๆ ในชีวิตได้ ตัวอย่างง่ายๆ เช่น ตอนที่เที่ยวไปเที่ยวกับเพื่อน ไปดูหนัง หรือไปสมัครทำงาน Part-time มีเพื่อนบ้านคนหนึ่งเสนอให้พ่อแม่ของเธอหารางวัลมามอบให้แก่เธอ คำพูดนั้นเองที่ทำให้เธอรู้สึกว้าวถึงเวลาแล้วที่ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อสร้างความเข้าใจใหม่ รวมทั้งพยายามปลุกฝังคนในสังคมไม่ให้เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะกับคนที่มีความต่าง และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเธอก็เริ่มหาเวทีออกไปตระเวนพูดตามโรงเรียน หน่วยงาน สมาคม องค์กรต่างๆ

ความพิเศษในการพูดของเธอก็คือ การสอดแทรกเรื่องตลกที่ได้เธอพบเจอในชีวิต เพื่อให้ผู้ฟังได้เห็นว่าคนพิการอย่างเธอต้องเจอกับอะไรมาบ้าง ทั้งความลำบาก การถูกเหยียดหยาม หรือการเลือกปฏิบัติบางอย่างที่อาจดูเหมือนเป็นเรื่องตลกร้าย แต่มันคือเรื่องจริง โดยสาเหตุที่เธอต้องเล่า นั่นไม่ใช่ว่าสเตลลาต้องการความเห็นใจแต่อย่างใด แต่เธอต้องการนำสิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นต่อมความคิดของคนในสังคมมากกว่า โดยหวังว่ารอยยิ้มและเสียงหัวเราะเมื่อเธอปรากฏตัวจะค่อยๆ พังทลายกรอบที่สังคมตีไว้ให้คนพิการ

การปรากฏตัวครั้งล่าสุดของสเตลลาก็คือ ในงานตลกนานาชาติที่เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลียซึ่งจัดขึ้นเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ.2557 โดยมีผู้ชมเข้ามาฟังเรื่องเล่าของเธออย่างล้นหลาม ก่อนกลับบ้านไปพร้อมรอยยิ้มเหมือนเช่นทุกครั้ง

นอกจากสเตลลาแล้ว นักพูดอีกคนที่ขอแนะนำเป็นพิเศษ คือ ‘**เจมี แม็กโดนัล**’ หนุ่มตาบอดวัย 34 ปี ชาวสกอตแลนด์

เจมีเป็นชาวเมืองกลาสโกว์ เขาต้องเผชิญกับปัญหาจอประสาทตาเสื่อมลงเมื่อช่วงอายุก่อนเข้า 30 ปี ก่อนที่บอดสนิทในอีกไม่กี่ปีต่อมา แน่นอนว่าช่วงนั้นเขาลำบากสุดๆ เพราะเป็นช่วงที่กำลังเรียนปริญญาอยู่ที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอาเบอร์ดีน แต่ด้วยความไม่ยอมแพ้ เขาจึงผ่านมันมาได้พร้อมกับการเริ่มปรับตัวเพื่อเข้าสู่การเป็นคนพิการ เริ่มจากการใช้ไม้เท้าช่วย เมื่อเรียนจบ เขาได้เข้าทำงานที่บริษัทด้านการเงินแห่งหนึ่ง ก่อนที่จะถูกปลดออกในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ

และในช่วงที่ชีวิตแคว้งคว้างอยู่เนือง เขาได้รับคำแนะนำจากคนรู้จักว่า ทำไมไม่ลองไปเป็นนักแสดงตลกดูละ เพราะด้วยบุคลิกและลีลาการพูดที่แพรวพราว และมักสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ฟังได้เสมอๆ เจมีจึงพลิกฐานะตัวเองมาเป็นนักพูดพิการแทน โดยมีไม้เท้าคู่ใจเป็นอุปกรณ์ในการแสดงบนเวที

สำหรับเรื่องเล่าส่วนใหญ่ของชายผู้นี้มักจะไปในแนวทางหรรษา โดยเขามักนำเหตุการณ์ช่วงที่ตาบอดใหม่ๆ มาเล่าให้ฟัง ซึ่งเรื่องที่เรียกเสียงหัวเราะได้เสมอ คือข้อดีของการเป็นคนตาบอด โดยเขาเล่าว่าเมื่อคุณตาบอด คนจะเปลี่ยนจากการช่วยเหลือธรรมดาเป็นการอุปถัมภ์ ดูแลคุณอย่างดีเป็นพิเศษ เช่นเคยมีชายคนหนึ่งวิ่งไล่ตามเขาเพียงเพราะต้องการจะบอกเขาว่า เขาไม่ได้มิดเชือกกรองเท้า แถมชายผู้นั้นถึงกับถามเขาว่าจะให้ผูกเชือกกรองเท้าให้ไหม ซึ่งพอเขาปฏิเสธ ชายคนนั้นก็ไม่ว่าอะไรแถมยังทำท่าจะมาแปะมือกับเขาเพื่อให้กำลังใจด้วย

“ผมว่าถ้าคุณตาดี คุณไม่มีทางเจอมิตรภาพ
อันล้นเหลือแบบนี้หรอก” เจมีพูดทิ้งท้ายไว้พร้อมรอยยิ้ม

แม้เรื่องเล่าที่สเตลลาและเจมีเล่าส่วนมาก
จะเป็นเรื่องตลก แต่ในอีกบทบาบทหนึ่งเรื่องเล่าเหล่านี้
ยังสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของสังคมที่มีต่อคนพิการ
ที่มักจะถูกปฏิบัติแบบไม่มีความพอใจ ทั้งเกินความจำเป็น
หรือบางทีก็ด้อยจนน่าใจหาย เพราะฉะนั้นนี่อาจถึง
เวลาแล้วที่ทุกคนต้องมาเรียนรู้ร่วมกันเพื่อให้ทั้ง
คนพิการและไม่พิการสามารถอยู่ในสังคมได้อย่าง
เท่าเทียม

เรื่อง : ณัฐกรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Bbc.com และ Theguardian.com

ที่มา: https://image.redbull.com/rbx00280/0001/1/1500/410/news/InCloud_Story/Red_BulX-Alps_InCloud_002.JPG

‘Wheelchair X-Alps’ ภารกิจพา ‘รถเข็น’ พิชิต ‘แอลป์’

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 25 ตุลาคม 2557

เทือกเขาสูงใหญ่ขนาดเกือบ 300,000 ตารางกิโลเมตร ที่ปกคลุมหลายสิบประเทศในทวีปยุโรป รายล้อมด้วยยอดเขาน้อยใหญ่กว่าร้อยลูก เป็นหนึ่งในตำนานเทือกเขาที่คร่าชีวิตผู้คนในประวัติศาสตร์มาแล้วนับไม่ถ้วน ด้วยความสูงกว่าระดับน้ำทะเลถึง 4,815 เมตร จึงทำให้ภูมิอากาศที่นั่นหนาวเย็นมากเป็นพิเศษ บวกกับเส้นทางแสนยากลำบากที่น้อยคนจะจินตนาการได้ถึง

การข้ามเทือกเขาแอลป์คือหนึ่งภารกิจวัดใจที่อาศัยความตั้งใจเพียงอย่างเดียวคงไม่พอ แต่ต้องพึ่งพาทั้งกำลังกาย กำลังใจและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของเพื่อนร่วมทีม รวมทั้งความพยายามจนถึงขีดสุดจึงจะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ และสัมผัสกลิ่นอายของชัยชนะได้

ที่มา : <http://www.millet-mountain.com/>

‘Red Bull X-Alps’ หรือปฏิบัติการข้าม เทือกเขาแอลป์ ในแบบฉบับของ กระต๊องแดงถูกออกแบบ ภายใต้กติกาสุดโหด 3 ข้อ

ข้อแรก...นักกีฬาทุกคนจะต้องข้ามเทือกเขาแอลป์ด้วยการเดินเท้าหรือใช้เครื่องร่อน โดยเส้นทางเริ่มจากประเทศออสเตรีย อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส แล้วไปจบที่ชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในประเทศโมนาโก ซึ่งแน่นอนว่าเส้นทางไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ นักกีฬาจึงไม่เพียงแต่ต้องมีทักษะในการเดินเขาและการร่อนเครื่องร่อนเท่านั้น แต่ต้องอึดอย่างมากๆ เพราะบางครั้งพวกเขาอาจต้องเดินขึ้นเขากว่า 100 กิโลเมตรในหนึ่งวัน

ข้อสอง...ในหนึ่งทีมจะมีนักกีฬา 1 คนและผู้ช่วย 1 คนโดยผู้ช่วยจะสามารถช่วยได้แค่เรื่องการขนส่ง ลำเลียงสิ่งของ อาหารและด้านกำลังใจเท่านั้น

และข้อสุดท้าย...ในแต่ละวันนักกีฬาต้องไม่เดินทางนอกเหนือเวลาที่กำหนดคือหลัง 4 ทุ่มครึ่งและก่อนตี 5 โดยตลอดการแข่งขันจะอนุญาตให้มีการเดินทางในเวลากลางวันได้เพียง 1 คืนเท่านั้นและผู้ชนะก็คือ คนที่เข้าถึงเส้นชัยก่อน

ที่มา : voandabase.wordpress.com

และหนึ่งในนักผจญภัยคนล่าสุดที่ขอร่วมผจญภัยร่วมทำทนายบนเส้นทางสุดโหดนี้ด้วย คือ ชายวัย 24 ปีจากประเทศฝรั่งเศส นาม **‘วินเซนต์ เดอเลอเปแอร์’**

แม้จะไม่ได้ลงสนามในฐานะของนักกีฬาตัวจริงเหมือนคนอื่น แต่สิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มผู้นี้ พิเศษกว่า ก็คือ การที่ร่างกายช่วงล่างของเขาเป็นอัมพาตจากอุบัติเหตุตกจากต้นไม้เมื่อ 3 ปีก่อน ทำให้กระดูกสันหลังหัก ไม่สามารถเดินด้วยขาของตัวเองและต้องนั่งวีลแชร์ไปตลอดชีวิต

แต่ด้วยความหลงใหลและความคลั่งไคล้การร่อนร่มมาตั้งแต่ก่อนพิการ จึงทำให้วินเซนต์ ยังเชื่ออยู่เสมอว่า เขาจะกลับไปร่อนร่มได้อีกครั้ง เขากับเพื่อนในกลุ่ม 3 คน ซึ่งรวมกลุ่มร่อนร่มกัน ตั้งแต่ พ.ศ.2552 หรือก่อนที่วินเซนต์จะพิการ 2 ปี ต่างมาช่วยกันสานฝันของเพื่อนรักให้ กลายเป็นจริง

จากความตั้งใจอันแรงกล้านี้เองที่ไปเข้าตาผู้กำกับสารคดีหนุ่ม **‘นิโคลัส แฮรอน’** จากกลุ่ม Altitude Films ซึ่งกำลังผลิตซีรีส์แนวผจญภัยว่าด้วยความสูงอย่าง Vu du ciel พอได้ เขาจึงชักชวน ให้วินเซนต์และเพื่อนมาร่วมปฏิบัติตามรอยกิจกรรม Red Bull X-Alps ด้วยการข้ามเทือกเขา แอลป์แห่งนี้ไปด้วยกัน ซึ่งพวกเขาก็ไม่ลังเลที่จะตอบตกลง เพราะก่อนหน้านี้ในเดือนธันวาคม 2556 ทั้งสี่คนได้ตั้งกลุ่ม In Cloud ขึ้น เพื่อทำหน้าที่เป็นองค์กรการกุศลด้านกีฬาและนวัตกรรม ของคนพิการ

และนั่นเป็นที่มาของโครงการ **‘Handi cap au large Projet’**

ที่มา : flycapetown.co.za

แต่อย่างที่เราคุ้น ถ้าฟังแค่คนทั่วไปจะใช้เครื่องร้อนข้ามเทือกเขาซึ่งทำได้ยาก เพราะฉะนั้น สำหรับคนพิการจึงอาจต้องใช้ความพยายามมากกว่าเป็นทวีคูณ

วินเซ็นต์รู้ถึงข้อจำกัดนี้ เขาจึงพยายามอย่างหนักด้วยการพิชิตซ้อมร่างกาย โดยเฉพาะการฝึกบริหารมือให้แข็งแรงเพราะต้องรับน้ำหนัก ในการปั่นล้อวีลแชร์ในช่วงของการข้ามเขา ขณะเดียวกันพวกเขาก็ได้ปรับรูปแบบของรถเข็นให้กลายเป็นจักรยานปั่นมือและสร้างร่มร้อนแบบพิเศษที่สามารถยึดรถเข็นติดกับตัวเครื่องทำให้คนร้อนสามารถใช้มือ และแขนบังคับทิศทางของเครื่องร้อนได้ รวมไปถึงช่วยกันคิดวิธีส่งตัวคนร้อนที่หนึ่งอยู่บนรถเข็น ซึ่งได้ข้อสรุปว่าต้องมีคนช่วยกันจับรถเข็นคนละข้าง และอีกคนทำหน้าที่กางปีกเครื่องร้อนก่อนจะดันให้รถเข็นขึ้นไปปะทะกับลม แล้วจึงปล่อยให้ลมทำหน้าที่พัดพาเครื่องร้อนไป ส่วนการร่อนลงจอดแบบที่วินเซ็นต์จะปลอดภัย พวกเขาเลือกการติดตั้งล้อเพิ่มที่รถเข็นเพื่อลดแรงกระแทก ทำให้การลงน้มนวลมากขึ้น และอีกเรื่องที่พวกเขาเป็นห่วงมากที่สุด ก็คือสภาพอากาศ เพราะสำหรับเทือกเขาแอลป์แล้ว ไม่มีอะไรสามารถคาดเดาได้ และถ้ามีความปรวนแปรเกิดขึ้นก็หมายความว่าความหมดสติการใช้เครื่องร้อนอย่างสิ้นเชิง

1 เดือนคือระยะเวลาที่พวกเขาตั้งใจจะทำให้แผนการนี้ แม้จะหวาดหวั่นอยู่บ้าง แต่ด้วยความเชื่อมั่นในกลุ่มเพื่อนที่ฝากชีวิตกันมานานหลายปี ก็ทำให้วินเซ็นต์และทีม In Cloud พร้อมร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยถือฤกษ์วันที่ 15 กรกฎาคม 2557 In Cloud เป็นวันออกสตาร์ท

ในช่วง 2 สัปดาห์แรก สิ่งที่เราคาดหวังก็เป็นจริงเพราะตลอดที่อยู่บนเขา อากาศแปรปรวนตลอดเวลา บางครั้งก็หนาวเย็นจนทนไม่ไหว บางวันก็ฝนตก บางวันก็มีหิมะ ทำให้ตลอดระยะเวลาในออสเตรียและสวิตเซอร์แลนด์ วินเซ็นต์ต้องข้ามข้ามด้วยการใช้จักรยานปั่นมือเป็นหลัก ส่วนเครื่องร่อนนั้นได้ใช้เพียง 2 ครั้งในช่วงที่ท้องฟ้าเปิด

จนกระทั่งสัปดาห์ที่ 3 ทีมงานเดินทางเข้าสู่เทือกเขาในฝรั่งเศส ความฝันที่รอคอยก็มาถึง ที่นี้สภาพอากาศต่างกับ 2 ประเทศแรกอย่างสิ้นเชิง พวกเขาสามารถบิน และร่อนร่มได้เกือบทุกวัน จนทำให้พวกเขาเดินทางไปถึงชายขอบเมดิเตอร์เรเนียนในโมนาโกได้ในวันที่ 4 สิงหาคม 2557 ซึ่งเร็วกว่ากำหนดถึง 9 วัน

อย่างไรก็ดี แม้กิจกรรมนี้จะเต็มไปด้วยความท้าทาย แต่การร่อนร่อนนั้นไม่ใช่เรื่องยากอย่างที่คิด เพราะด้วยความช่วยเหลือและการฝึกฝนอย่างหนักของทีมงาน ทุกคนจึงพร้อมรับกับสถานการณ์ได้อย่างดีเยี่ยม วินเซ็นต์บอกว่าในช่วงที่อยู่ในอากาศ เขาสามารถทำทุกอย่างได้เหมือนตอนก่อนที่เขาจะประสบอุบัติเหตุ ที่สำคัญเขามีเพื่อนที่พร้อมจะสอดส่องดูแลหากเกิดปัญหาอะไรขึ้น จึงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง

ทว่าสิ่งที่ดูพลังของนักกีฬากลุ่มนี้กลับเป็นเรื่องการขนส่งเครื่องร่อนและอุปกรณ์ต่างๆ

ที่มา : <http://paraglidginginfo.com/>

ที่มา : www.redbullxalps.com

พวกเขาต้องตื่นตั้งแต่ 6 โมงเช้าเพื่อเอารถจักรยานออกมาจากหลังรถกระบะแล้วใส่เครื่องร้อนเข้าไปแทนที่ เริ่มปั่นจักรยานหาที่ที่เหมาะสมแก่การร้อน แล้วก็นำเครื่องร้อนลงจากรถเอาจักรยานขึ้นรถกระบะ แล้วเปลี่ยนจากการปั่นเป็นการโยกขาบนท้องฟ้าแทน หลังจากที่ยี่ร้อนลงจอดก็ต้องเก็บอุปกรณ์ แล้วยกเครื่องร้อนเก็บใส่ท้ายรถกระบะ นำจักรยานออกมาปั่นต่อไปยังจุดหมายปลายทางต่อไปและหมดวันที่เดินทันนอน ก่อนเริ่มวันใหม่ด้วยกิจกรรมเดิม แต่โชคดีที่ความมั่งคั่งของทัศนียภาพสองข้างทางก็ช่วยเปลี่ยนความเบื่อหน่ายในวัฏจักรชีวิตซ้ำซากนี้ให้หมดไป

21 วันกับการฝึกสุดท้าทาย แมวินเซ็นต์จะได้ชื่อว่าเป็นคนพิการคนแรก ที่ข้ามเทือกเขาแอลป์ได้สำเร็จ แต่สิ่งที่เหนือกว่าคือพลังใจที่ไม่ยอมปล่อยให้ร่างกายมาเป็นอุปสรรคในการสานฝัน รวมไปถึงความเป็นทีมของกลุ่มแห่งก้อนเมฆกลุ่มนี้ที่แม้จะไม่มีใครเชื่อว่าพวกเขาจะทำได้แต่พวกเขาก็ช่วยกันทำจนสำเร็จ

ที่มา : www.redbullxalps.com

ด้วยเหตุนี้ หลังเสร็จภารกิจพวกเขาจึงไม่หยุดที่จะสานฝันต่อไป โดยการบริจาคอุปกรณ์ทั้งหมด รวมไปถึงเผยแพร่ความเรียงนวัตกรรมการคนพิการ และเทคนิคการเล่นกีฬาร้อนรุ่มนี้แก่สาธารณชน โดยพวกเขาหวังว่าความสำเร็จนี้จะเป็นตัวจุดประกายให้คนพิการคนอื่นๆ มีพลังและกำลังใจในการสร้างฝันให้ลุล่วงโดยไม่ให้ความบกพร่องร่างกายมาเป็นอุปสรรค

เพราะภารกิจพิชิตแอลป์ในครั้งนี้ไม่ใช่แค่การท้าทายตัวเอง แต่คือ การท้าทายความเชื่อของคนก่อนโลกเพื่อเปลี่ยนความเชื่อที่ว่า ‘**ทำไม่ได้เพียงเพราะความพิการ**’ เป็น ‘**ทำได้แม้ร่างกายจะพิการ**’

ปล. ติดตามภารกิจการเดินทางของพวกเขาเต็มที่ ได้ที่ <http://www.incloudasso.fr/pages/ou-sommes-nous.html> และชมสารคดี Vu du ciel - Épisode 3 : les rêves de Vincent ได้ที่ <http://vimeo.com/100300606>

เรื่อง : ณัฐภรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Mensjournal.com, Redbullxalps.com และ www.incloudasso.fr

ที่มา : www.redbullxalps.com

ที่มา : http://content.tv3.ie/content/images/0620/1432327_158502.jpg

‘จอห์น แบรมบลิทส์’ สร้างจิตรกรรม ด้วย ‘ใจ’ สัมผัส

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 1 ตุลาคม 2557

ตามความเข้าใจของคนทั่วไป การทำงานศิลปะนั้น นอกจากจะต้องมีมุมมองทางศิลป์แล้ว สายตาที่แหลมคมและมือทั้งสองข้างก็ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญ แต่ที่ผ่านมา หลายคนที่ไม่มีมือ ได้พิสูจน์เห็นแล้วว่า การไม่มีแขนไม่สามารถลดความสามารถในการสร้างสรรค์งานศิลป์ได้เลย เพราะยังสามารถใช้เท้าหรือปากสร้างสรรค์งานได้

แต่ถ้าหากศิลปินคนนั้นอยู่ในโลกมืดล่ะ จะยังรังสรรค์งานภาพศิลป์ได้อยู่หรือไม่?

จอห์น แบรมบลิทส์ ชายอเมริกันซึ่งค่อยๆ สูญเสียดวงตาไปเมื่อ 13 ปีจากโรคมะเร็ง ได้พิสูจน์ให้คนทั้งโลกเห็นแล้วว่า ดวงตาอาจจะไม่ใช่ปัจจัยหลักของการสร้างงานที่ทรงคุณค่า หากแต่เป็นหัวใจและจินตนาการอันเปี่ยมล้นต่างหาก

ที่มา : www.ismu.edu

ที่มา : dnafamilyblog.wordpress.com

ก่อนที่จะหันจะตาบอด เคยฝันจะเป็นครูสอนด้านการเขียนงานสร้างสรรค์ แต่เมื่อตาบอด ฝันสลายลงชั่วพริบตา ช่วงเวลานั้นจอห์นจมอยู่ในความเครียดและตัดขาดตัวเองจากสังคมรอบตัว ซึ่งตอนเด็กๆ ทุกครั้งที่ที่มีปัญหาหรือความเครียด เขาจะใช้ระบายกับโดออร์หรือไม้กั้นกระดาษวาดภาพ แต่ในช่วงปีแรกที่เข้าสู่โลกมืด จอห์นต้องเริ่มเรียนรู้ทำกิจวัตรต่างๆ ใหม่ทั้งหมด ทำให้หลงลืมการวาดภาพไป แต่ระหว่างการเรียนรู้ จอห์นก็เริ่มตระหนักว่า ไม่ใช่แค่การใช้ไม้เท้าหรือมือสัมผัสสิ่งต่างๆ เท่านั้นที่ทำให้เขารู้ว่าสิ่งกีดขวางอยู่ตรงไหน แต่ยังทำให้เห็นภาพของสิ่งของนั้นๆ ปรากฏขึ้นมาในหัวด้วย งานอดิเรกสมัยเด็กจึงหวนมาอยู่ในความคิดอีกครั้ง

แต่การคิดไม่ยากในการทำ เพราะโดยทั่วไปแล้ว ศิลปินส่วนใหญ่มักเริ่มวาดภาพจากการร่างคร่าวๆ ก่อนไม่ว่าจากสิ่งที่เห็นหรือในความทรงจำก็ตาม ซึ่งแน่นอนว่าจอห์นไม่สามารถทำได้อีกแล้ว เขาจึงเริ่มค้นหาวิธีใหม่ด้วยการวาดลายเส้นที่नुนพอที่จะสัมผัสแล้วเห็นภาพในหัวได้แล้ว จึงเริ่มใช้เส้นด้ายมาทำเป็นตารางเพื่อให้กะตำแหน่งต่างๆ บนหน้ากระดาษ จนเหมือนการติดตารางของช่างเทพูนหรือนักธรณีวิทยาที่ต้องการขีดหาของ จากนั้นใช้สีที่มีความแข็งคล้ายปูน ซึ่งสามารถตั้งเป็นลายเส้นค่อยๆ ร่างภาพรูปทรงต่างๆ จนได้ขอบที่ตรงกับภาพในหัว แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า จะวาดเพียงครั้งเดียวแล้วจะได้ภาพที่ต้องการ จอห์นต้องลองทำแล้วทำอีก จนแน่ใจว่ารูปทรงที่ทำขอบขึ้นมา ‘สัมผัสแล้ว’ ว่าตรงกับภาพที่เห็นในหัวแน่นอน

ที่มา : www.huffingtonpost.com

ที่มา : <https://vimeo.com/149530485>

ที่มา : <http://imgur.com/NPV3hoL.jpg>

พอได้ภาพร่างเรียบร้อยแล้ว จอห์นเลือกที่จะใช้สีน้ำมันระบายลงไป เพราะคุณสมบัติอย่างหนึ่งของสีน้ำมันคือมีความเหนียวกว่าสีประเภทอื่น และมีเนื้อสัมผัสของแต่ละสีที่ต่างกันตามแต่ส่วนผสมของแต่ละสี อย่างเช่น ถ้าเป็นสีขาว จะข้นหนืดเหมือนยาสีฟัน แต่ถ้าเป็นสีดำ เนื้อสีจะลื่นเหมือนน้ำมัน และเมื่อต้องการผสมสี เช่น สีเทา จอห์นก็จะเทส่วนผสมที่เท่าๆ กันของสีขาวกับสีดำ ส่วนระดับความอ่อนเข้มของสีนั้นต้องใช้วิจารณญาณส่วนบุคคล ตอนแรกเริ่มจากการใช้แค่ 3 สี คือ สีดำ สีแดง และสีขาว เมื่อเริ่มคุ้นเคยกับสามสีนี้แล้ว จึงค่อยๆ เริ่มนำสีใหม่มาใช้ และผสมกันไปเรื่อย จนในที่สุดก็ได้สีที่หลากหลายไม่แพ้ศิลปินมืออาชีพ จึงไม่แปลกที่งานของจอห์นส่วนใหญ่จะใช้สีน้ำมันเป็นหลัก แต่ถ้าเป็นสีประเภทอื่นอย่างสีน้ำ สีอะคริลิก เขาก็จะติดอักษรเบอร์ลบนขวดสีเหล่านั้นเพื่อหยิบใช้สีได้ถูกต้อง ส่วนเทคนิคการผสมสีน้ำหรือสีอะคริลิก จอห์นใช้วิธีจำสัดส่วนสีเหมือนเมนูอาหาร หรือบางครั้งเขาก็ยอมรับว่าใช้ความรู้สึกล้วนๆ

การลองผิดลองถูกหลายครั้ง ประกอบกับภาพในความทรงจำที่มี ทำให้สามารถสร้างสรรค์งานศิลปะน่าทึ่งเหล่านี้ออกมาได้ และเมื่อจอห์นเลือกที่จะวาดภาพเพื่อความสุขของตัวเองมากกว่าเหตุผลทางธุรกิจ หรือเพื่อให้คนอื่นชอบ งานศิลปะเหล่านี้จึงตัวเองสามารถกลับมาเยี่ยมเยียนสดใส และมีความสุขกับพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงและสังคมได้อีกครั้ง แต่ที่พิเศษกว่านั้นคือ การได้ค้นพบกับรายละเอียดของงานศิลปะที่แทบไม่รู้สึกลึงๆ ในช่วงที่ตายังติดอยู่

ภาพวาดต่างๆ ไม่เพียงแต่ถ่ายทอดจากเหตุการณ์ต่างในชีวิตขณะที่ยังมองเห็นเท่านั้น แต่จอห์นยังสามารถสร้างภาพของคนที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน อย่างภรรยาและลูกชายได้อีกด้วย และเมื่อมีคนชื่นชอบงานของเขามากขึ้น จากงานอดิเรกก็พัฒนาเป็นธุรกิจได้ แต่ภาพแต่ละภาพที่สร้างขึ้นมาก็จะจำกัดการขายอยู่ที่ 100 ชิ้นเท่านั้น โดยทุกชิ้นจะมีใบรับประกัน มีเลขและตราประทับอย่างดี

ที่มา : www.dailymail.co.uk

ที่มา : <http://www.vgyke.com>

ที่มา : <https://i.imgur.com/NPV3hcl.jpg>

ที่มา : <http://i.dailymail.co.uk/>

ปัจจุบันงานของจอห์นขายไปแล้วกว่า 20 ประเทศทั่วโลก เขากลายมาเป็นครูสอนศิลปะ เพื่อศิลปินรุ่นเยาว์ที่เป็นคนพิการ และได้รับเลือกให้เป็นคนทำโปสเตอร์โปรโมตการจ้างงานคนพิการในรัฐเท็กซัส และยังเป็นທີ່ปรึกษาให้กับพิพิธภัณฑ์หลายๆ แห่งในการจัดนิทรรศการให้เหมาะสมกับคนทุกคนอีกด้วย

ไม่เพียงแค่นั้น เรื่องราวของจอห์นยังเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างหนังสือการ์ตูน เรื่อง ‘Line of sight’ และ ‘Bramblitt’ ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและการสร้างสรรค์งานศิลปะของเขา และล่าสุดยังได้เขียนหนังสือเรื่อง ‘Shouting in the Dark’ ซึ่งเป็นบันทึกของตัวเองในช่วงที่ต้องปรับตัวเข้าสู่การเป็นคนพิการอย่างสมบูรณ์แบบจนสามารถประสบความสำเร็จดังเช่นทุกวันนี้ ที่สำคัญจอห์นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ไม่มีอะไรที่ยากเกินกว่าใจและสมองของเราเอง ดังเช่นคำกล่าวที่เขาอยู่เสมอ

“ทุกคนล้วนมีความเป็นศิลปินในตัวเองอยู่ทั้งสิ้น แต่แค่ต้องการการผลักดัน เพื่อให้สร้างสรรค์งานออกมาได้เท่านั้นเอง”

เรื่อง : อนุรักษ์ เหลืองพิพัฒน์
ภาพและข้อมูล : Independent.co.uk

1479 ปลุกพลังคนพิการ : ตอนที่ 1 นื่องเม

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 16 กรกฎาคม 2557

หลังจากมูลนิธิพระมหาไถ่เพื่อพัฒนาคนพิการได้เปิดบริการสายด่วนคนพิการ 1479 ขึ้นมาก็เลยได้มีโอกาสช่วยเหลือผู้คนเป็นจำนวนมาก...หลายเรื่องราวประทับใจจากสายด่วนนี้จะถูกหยิบยกมาเล่าสู่กันฟังในที่ Blue Rolling Dot แห่งนี้

แต่ก่อนจะไปถึงเรื่องราวเหล่านั้น...เชื่อว่าหลายท่านอาจจะยังไม่รู้ว่าสายด่วน 1479 คืออะไร?

สายด่วน 1479 คือศูนย์บริการรับแจ้งเหตุและอำนวยความสะดวกในทุกเรื่องสำหรับคนพิการ รวมไปถึงการให้บริการข้อมูลข่าวสารต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมการเข้าถึงและพิทักษ์สิทธิ์ ฝึกอาชีพและจัดหางาน เรียกได้ว่ามีอะไรที่พอทำได้เพื่อช่วยเหลือกันก็ทำให้อย่างเต็มที่ เป็นที่พึ่งให้กันตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยไปจนถึงเรื่องสำคัญๆ กันเลยทีเดียว

สำหรับเรื่องราวแรกนี้ เป็นเรื่องราวจากคนที่ใกล้ชิดกับบริการสายด่วนมากที่สุดคนหนึ่ง เพราะปัจจุบันเธอเป็นผู้ให้บริการด้านคำปรึกษาประจำของสายด่วน 1479 นั่นเอง...

ด้วยปัญหากล้ามเนื้ออ่อนแรงที่เป็นมาแต่กำเนิด ทำให้หญิงสาววัย 26 อย่าง **‘นื่องเม’** ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เท่าใดนัก ยิ่งเมื่อย้อนกลับไปสมัยที่เธอยังเด็กอยู่นั้นยิ่งเห็นเด่นชัดไม่น้อย เพราะบ้านเราสมัยนั้นยังไม่มีหน่วยงานที่สามารถกระจายความรู้และความช่วยเหลือได้มากเท่าที่ควร และมูลนิธิพระมหาไถ่เองก็ยังไม่ได้ออกตั้งขึ้น หลายๆ ครอบครัวที่มีลูกหลานพิการจึงไม่รู้จะวางอนาคตให้พวกเขาอย่างไร

แต่ถึงอย่างนั้น ครอบครัวของน้องเมก็ยังคงพยายามสรรหาโอกาสที่ดีที่สุด จนในที่สุดเธอก็ได้รู้จักและเข้ามาศึกษาในโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ ซึ่งมีการเรียนการสอนวิชาชีพทั่วไปเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตามจิตตารมณ์ของคณะพระมหาไถ่ที่ต้องการช่วยเหลือผู้ที่ยากลำบากให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่เป็นภาระแก่ผู้อื่นและเป็นผู้มีน้ำใจเสียสละเพื่อสังคม

ชีวิตในรั้วการศึกษาแห่งนี้ก็ทำให้น้องเมได้ค้นพบว่า นอกจากเธอจะมีความสามารถพอจะทำอะไรได้มากกว่าที่คิดแล้ว เธอยังสามารถช่วยเหลือสังคมและผู้คนรอบข้างได้อีกมากมาย

หลังจากน้องเมเรียนจบจึงตัดสินใจทำงานในส่วนธุรการของมูลนิธิฯ ที่ขณะนั้นเพิ่งก่อตั้งมาได้ระยะหนึ่ง จากการทำงานให้มูลนิธิฯ นี้เอง ทำให้เธอได้พบกับเรื่องราวของใครอีกหลายคน ซึ่งต้องประสบกับอุปสรรคในชีวิตไม่ต่างกับเธอ ทำให้เธอและทีมงานต่างตระหนักว่ายังมีผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ อีกมากมาย มากเกินกว่าใครจะคาดคิด เพราะฉะนั้นการทำงานในมูลนิธิฯ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบปัญหาจึงเป็นสิ่งที่น้องเมให้ความสำคัญตลอดมา

จนถึงวันนี้ น้องเมได้ย้ายมาทำหน้าที่ผู้ให้บริการด้านคำปรึกษาประจำสายด่วน 1479 ซึ่งเป็นอีกหนึ่งช่องทางอันมีประสิทธิภาพสำหรับการขยายความช่วยเหลือ ในทุกๆ เช้าหลังจากที่ผู้ดูแลเข้ามาอาบน้ำอาบท่าและเตรียมอาหารให้เธอรับประทาน เธอจะขยับตัวขึ้นเก้าอี้รถเข็นไฟฟ้าคู่ใจเพื่อออกไปทำงานที่เธอภาคภูมิใจและพยายามช่วยเหลือทุกสายที่ต่อเข้ามาเท่าที่กำลังจะเอื้ออำนวย

เรื่องราวของน้องเมถือเป็นตัวอย่างหนึ่งของคนพิการที่ได้รับโอกาสดีๆ ในชีวิต ทว่ายังมีคนพิการอีกมากซึ่งอยู่ห่างไกลจากความช่วยเหลือในหลายๆ ด้าน แต่หลังจากสายด่วน 1479 เปิดให้บริการ ความช่วยเหลือต่างๆ ก็เป็นไปอย่างสะดวกมากขึ้น สำหรับเรื่องราวต่อไปนั้นจะเป็นเรื่องราวที่ทำให้คุณผู้อ่านได้เข้าใจกันมากขึ้นว่า เหตุใดน้องเมและมูลนิธิฯ จึงอุทิศเวลาให้กับสายด่วน 1479 แห่งนี้อย่างเต็มที่ พบกันโอกาสหน้า

เรื่อง : Kunx Kinx

ภาพ : อัจฉริยา จัดตุพร

ขอบคุณ บริการสายด่วน 1479 ปฎิภาณังคนพิการ สำหรับข้อมูล

www.facebook.com/1279PlukPhlangKhnPhikarburphaSuXisan

1479 ปลูกพลังคนพิการ : ตอนที่ 2 วิโรจน์

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 24 มิถุนายน 2557

เมื่อ 2 ปีที่แล้ว **วิโรจน์** ต้องสูญเสียขาไปเพราะอุบัติเหตุจากรถยนต์ เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้วิโรจน์ต้องออกจากงานในร้านสะดวกซื้อที่ทำอยู่ไปโดยปริยาย แถมช่วงนั้นภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ได้ 6 เดือนอีกด้วย ในฐานะของหัวหน้าครอบครัว เขาจึงรู้สึกกดดันในชีวิตอย่างมาก เพราะเมื่อไม่มีงานก็ไม่มีเงิน เมื่อไม่มีเงินก็ไม่กำลังพอจะประคับประคองครอบครัวต่อไปได้ไหว

แต่เพราะเลือนักสู้ที่อยู่ในกาย วิโรจน์รู้ว่าความท้อแท้ต่ออุปสรรคไม่มีประโยชน์อันใดเลย มีแต่จะทำให้ทุกอย่างแย่ลงเท่านั้น เขาจึงเริ่มฟื้นฟูจิตใจของตัวเอง และเมื่อผลพวงสนท วิโรจน์ก็ตัดสินใจอีกครั้งด้วยการลองสวมขาเทียมออกเดินทางหาหนทางทำต่อทันที

จากเมืองจันทบุรีบ้านเกิด เมื่อมองไม่เห็นเส้นทางการทำงานที่ดี เขาจึงตัดสินใจเก็บกระเป๋าออกมาแสวงโชคถึงพิทยา เพราะเล็งเห็นว่าเป็นพื้นที่ธุรกิจ ตลาดงานก็น่าจะกว้างกว่าด้วย ประจวบกับเวลานั้น หลายๆ บริษัทเริ่มมีนโยบายทดลองรับคนพิการเข้าทำงาน จึงนับเป็นโอกาสอันดีที่จะทำหน้าที่ของผู้นำครอบครัวอย่างจริงจัง ซึ่งในที่สุดเขาก็ได้เข้าไปทำงานเป็นพนักงาน สจ๊วตของโรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่ง มีเงินเดือนพอจุนเจือครอบครัวไม่ให้ลำบาก

ชีวิตในฐานะพนักงานโรงแรม วิโรจน์พยายามปรับตัวอย่างหนักเพื่อมีประสิทธิภาพในการทำงานมากที่สุด เขาฝึกเดินอย่างสม่ำเสมอจนสามารถเข้าหาเทียมได้คล่องแคล่ว ไม่เพียงแค่นั้นเขายังสามารถยกของหนักๆ ได้ด้วยเวลาที่โรงแรมมีกิจกรรมต่างๆ จะเสียก็แต่เวลายังเดินได้ ไม่นึกเมื่อเทียบกับคนขาดีทั่วๆ ไปเท่านั้น

ทว่าความพยายามของวิโรจน์กลับยังไม่เข้าตาทางโรงแรมเท่าใดนัก พอหมดช่วงทดลองงานสำหรับคนพิการ วิโรจน์จึงต้องเก็บกระเป๋าออกหางานใหม่อีกครั้ง แต่ดูเหมือนโชคชะตาจะเล่นตลก เพราะถึงเขาจะมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่ประกาศ แต่พอบริษัทต่างๆ เห็นสภาพร่างกายของเขาก็แทบจะปิดโอกาสโดยทันที

หลังจากเดินสายหางานต่อไปอีกพักใหญ่ วิโรจน์ก็ได้รับรู้ถึงการมีอยู่ของบริการสายด่วน 1479 ซึ่งเขาก็รีบติดต่อโดยทันที และเมื่อปลายสายได้รับทราบปัญหาของเขาก็รีบประสานงานไปยังบริษัทต่างๆ ซึ่งอยู่ในฐานข้อมูล พร้อมกับเรียกตัวเข้ามาฝึกอบรมเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย ก่อนที่วิโรจน์จะได้รับโอกาสอีกครั้งให้ทำหน้าที่เป็นคอลเซ็นเตอร์ของบริษัทโมเดิร์นเทรดแห่งหนึ่ง และกลับมามีรายได้ช่วยเหลือจนเจือจรรอบครัวตามที่ใฝ่ฝันอยู่ตลอดเวลา

วิโรจน์อาจจะเป็นตัวอย่างของนักสู้ที่ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา แต่เรื่องราวของเขาก็เป็นอีกหนึ่งบทพิสูจน์ความจริงของสังคมไทยว่า แม้โลกจะเปลี่ยนไปแต่ยังมีน้อยคนนักที่จะเปิดโอกาสให้คนพิการได้แสดงศักยภาพของตัวเอง และนี่คือเหตุผลสำคัญที่ทำให้สายด่วน 1479 ต้องขยายขอบเขตการเข้าถึงให้มากยิ่งขึ้นไปเท่าที่จะทำได้ เพื่อช่วยเหลือคนพิการที่มีความตั้งใจจริงแลต้องการโอกาสสักครั้ง

ยังมีเรื่องราวที่น่าสนใจอีกมากมายจากสายด่วนคนพิการหมายเลข 1479 โดยมูลนิธิพระมหาไถ่เพื่อพัฒนาคนพิการให้คุณผู้อ่านได้สัมผัสกับมุมมองปัญหาต่างๆ ที่สายด่วนและคนพิการอีกจำนวนมากต้องประสบ อย่าลืมหาค้นหา!

เรื่อง : Kunx Kinx

ภาพ : อัจฉริยา จิตตพร

ขอบคุณ บริการสายด่วน 1479 ปลุกพลังคนพิการ สำหรับข้อมูล

www.facebook.com/1279PlukPhlangKhnPhikarburphaSuXisan

คนพิการที่ต้องการทำงาน ในหน่วยงานของรัฐ

ติดต่อ

สายด่วนคนพิการ 1479

ในเวลาราชการ

ได้งาน เข้าถึงสิทธิ เพื่อชีวิตที่ดีกว่า

มูลนิธิพระมหาไถ่เพื่อการพัฒนาคนพิการ

แรงชีวิต แรงบันดาลใจ

ตอนที่ 1 คีตกวีลูกทุ่ง ‘ไพบูลย์ บุตรขัน’

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 28 พฤษภาคม 2557

...มนต์เมืองเหนือ น่องนางบ้านนา

มนตร์รักลูกทุ่ง ค่าน้ำนม

กลืนโคลนสาบควาย

ชายสามโบสถ์

แว่วเสียงซึง มนต์รักอสูร

ขวัญใจคนจน

น้ำค้างเดือนหก ฯลฯ

ใครจะคิดว่า...บทเพลงอันแสนไพเราะที่ซบกล่อมหัวใจของไอ้หนุ่มลูกทุ่งมาแล้วรุ่นต่อรุ่นจะเกิดขึ้นจากปลายปากกาของชายผู้ต้องต่อสู้โรคร้าย... แต่ด้วยวิญญานนักสู้ที่เต็มเปี่ยมอยู่ในจิตใจ **ครูไพบูลย์ บุตรขัน** จึงไม่มีหวั่นไหวต่ออุปสรรคแม้แต่น้อย และเลือกจะเผชิญหน้ากับศัตรูที่อยู่ในร่างกายด้วยความทรงจำจนสามารถรังสรรค์ผลงานระดับตำนานนับพันเพลงมาประดับวงการคีตศิลป์ไทยถึงทุกวันนี้

ย้อนกลับไปเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2461 ครูไพบูลย์ ถือกำเนิดขึ้นในครอบครัวยากจนในจังหวัดปทุมธานี ตอนอายุได้ 10 ขวบบิดาก็เสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน แต่โชคดีที่มีญาติพาเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ส่งเสียให้เรียนจนจบชั้นมัธยมปลาย จากนั้นก็เริ่มทำงานเป็นครูภาษาไทย ก่อนจะย้ายไปเป็นไปเจ้าหน้าทีโรงไฟฟ้าสามเสน แต่ด้วยความมีสนใจทางด้านดนตรีและการประพันธ์ ทำอยู่ไม่นานจึงลาออกและหันประกอบอาชีพนักแต่งเพลงเต็มตัว

แต่ถึงแม้ว่าผลงานของครูจะได้รับการยอมรับจากแฟนเพลงอย่างล้นหลาม ทำให้มีทั้งชื่อเสียงและรายได้มากมาย ทว่าชีวิตส่วนตัวกลับต้องประสบกับชะตากรรมอันเลวร้าย เพราะครูเป็น **‘โรคเรื้อน’**

ซึ่งอาการของมันก็ช่างรุนแรงและสร้างความทรมานอย่างยิ่ง ด้วยเชื้อร้ายจะเข้าไปทำลายปลาญประสาทและผิวหนัง ส่งผลให้ผู้ติดเชื้อสูญเสียความรู้สึกอย่างสิ้นเชิง ต่อให้ถูกของร้อนหรือของมีคมก็จะไม่เจ็บ จึงง่ายต่อการเกิดแผลติดเชื้อ ซ้ำร้ายกว่านั้นส่วนที่เป็นเส้นประสาทนั้น หากถูกทำลายจนหมด หลอดเลือดก็จะตีตันจนไม่สามารถไปเลี้ยงอวัยวะได้ จนสุดท้ายนี้มือ นิ้วเท้าอาจจะหลุดออกเป็นข้อๆ ได้

ครูไพฑูรย์นั้นเป็นโรคเรื้อรังมาตั้งแต่สมัยวัยหนุ่ม และต้องอยู่กับมันจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต เพราะในสมัยนั้นยังไม่มียารักษา แต่ความป่วยกายหรือหรือจะสู่ความปวดใจ เพราะเรื้อรังเป็นโรคที่สังคมรังเกียจ ส่งผลให้นักรื่องที่หวังจะให้ครูแต่งเพลงให้กลั่นใจไปแถว ไม่กล้าไปหา เพราะกลัวจะติดโรคตามไปด้วย

แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม โรคร้ายก็ไม่สามารถจะหยุดพลังการสร้างสรรค์ของครูได้ เพราะครูนำประสบการณ์ที่สัมผัสได้มากลั่นเป็นบทเพลงให้ผู้คนได้จดจำ โดยเฉพาะเพลง *‘ค่าน้ำนม’* ที่ครูกล่าวถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของแม่ ซึ่งแม้ลูกรักจะต้องเผชิญกับปัญหาใดๆ ก็มีเพียงแต่แม่เท่านั้นที่ยั่งยืนหยดอยู่เคียงใจ และพร้อมจะดูแลลูกเสมอไม่ว่าจะเป็นอย่างไร

หรือเพลง *‘สาส์นรักฉบับล่า’* ที่ครูเล่าถึงหญิงสาวที่ถูกใจกันแต่สุดท้ายก็ต้องหักห้ามใจ เพราะรู้ว่าตัวว่า ร่างกายไม่พร้อมและยอมปล่อยให้ไปใช้ชีวิตตามเส้นทางของแต่ละคน

นี่คือวิธีการเผชิญหน้ากับชีวิตของครูเพลงสุภาพบุรุษนักสู้คนที่ไม่ได้อาศัยเพียงแค่พรสวรรค์หรือฝีมือลายมือเท่านั้น แต่ยังต้องปลั่งใจอันหนักแน่นที่พร้อมจะต่อสู้ปัญหาอย่างไม่หวั่นเกรง โดยไม่เรียกร้องความสงสารใดๆ ทั้งสิ้น

เรื่อง : Kunx Kinx

เรียบเรียงจากหนังสือ 10 ชีวิต 10 แรงบันดาลใจ โดยนายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

ที่มา : http://www.oknation.net/blog/home/user_data/file_data/201508/30/5749200ce.jpg

แรงชีวิต แรงบันดาลใจ

ตอนที่ 2 ยอดหญิง ‘เฮเลน เคลเลอร์’

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 18 มิถุนายน 2557

“เราไม่สามารถ
เรียนรู้ที่จะกล้าหาญ
และอดทน
ถ้าโลกนี้
มีแต่ความรื่นรมย์”

ถึงนี่จะเป็นเพียงแค่ประโยคสั้นๆ ที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากปลายดินสอของเด็กหญิงวัย 10 ขวบไปยังเพื่อนต่างวัย วัย 81 ปี แต่เบื้องหลังกลับแฝงไปด้วยเรื่องราวที่แสนลำบากที่เต็มไปด้วยความพยายามของเธอผู้นั้นจนยากจะคาดคิด

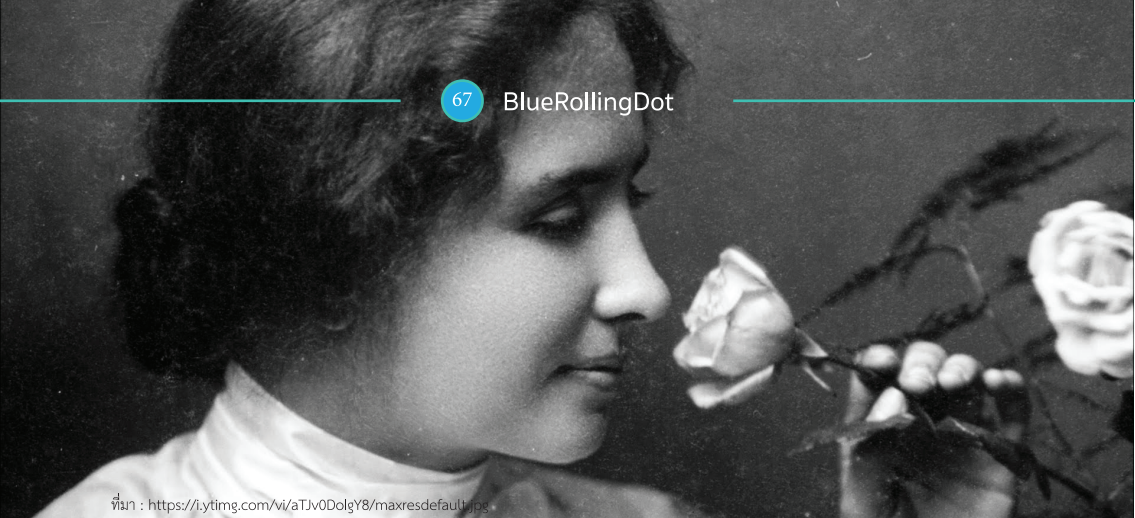
หลายคนอาจไม่คุ้นกับชื่อของ ‘เฮเลน เคลเลอร์’ เท่าใดนัก แต่สำหรับดินแดนแห่งเสรีชนอย่างสหรัฐอเมริกาแล้ว เธอเป็นทั้งแรงบันดาลใจ และยังเป็นตัวแทนของหญิงนักสู้ที่ยืนหยัดเพื่อสิทธิของผู้ที่ด้อยโอกาสในสังคม ไม่ว่าจะเป็นสตรี คนพิการ ผู้ใช้แรงงานหรือคนยากจน

เฮเลน เคลเลอร์ ถือกำเนิดขึ้นมาทางตอนเหนือของมลรัฐแอละแบมา เมื่อเดือนมิถุนายน 2423 พ่อของเธอเป็นทนายศรีย่อยเอกของฝ่ายสหพันธรัฐ หรือฝ่ายเหนือ ส่วนแม่ของเธอเป็นภรรยาคนที่ 2 หลังเกิดได้เพียง 19 เดือน ชีวิตของหนูน้อยก็ต้องเผชิญกับความไม่สบายใจ เมื่อเธอติดเชื้อโรคคอตีบแดง เฮเลนโชคดีที่หมอสามารถรักษาชีวิตได้หวุดหวิด แต่ไขกระดูกที่ต้องกลายเป็นคนพิการ เพราะหมอไม่รักษาประสาทการมองเห็นและการได้ยินได้

เฮเลนเติบโตขึ้นมาภายใต้โลกมืดและโลกเจียบ แต่นั่นก็ไม่บั่นทอนความพยายามที่จะสื่อสารความรู้สึกของตัวเองสู่โลกภายนอกแม้แต่น้อย เธอใช้ภาษาร่างกายต่างๆ มากมาย เช่น สันติริชะแปลว่าไม่ พยักหน้าแปลว่าใช่ ทำท่าดึงแปลว่ามา ทำท่าผลักแปลว่าไป หรือถ้าต้องการขนมปังเธอก็จะทำท่าเลียนการตัดขนมปังและทานเลย เวลาแม่แขกมาบ้าน เธอก็มักจะอยู่ร่วมวงสนทนาเสมอ และเมื่อแขกกลับเธอจะโบกมือลา และเมื่ออายุ 5 ขวบ เฮเลนเรียนรู้จักวิธีพับเสื้อผ้าและนำไปเก็บเข้าที่ รวมไปถึงรู้จักวิธีแยกเสื้อผ้าของตนออกจากผู้อื่น

ด้วยความที่เธอชอบสื่อสารในขณะที่สภาพร่างกายไม่อำนวยนี้เอง ทำให้เธอมีอารมณ์ร้ายเกิดขึ้นภายในจิตใจ เธอพยายามเรียกร้องความสนใจด้วยการแกล้งคนสารพัด ตั้งแต่การจับแม่ครูที่เลี้ยงและคนรับใช้ซึ่งอยู่ในห้อง หรืออิจฉาน้องสาวที่เพิ่งเกิดเพราะรู้สึกว่าน้องสาวมาแย่งความรักของแม่ไปจากเธอ จนครั้งหนึ่งเธอเกือบจะฆ่าน้องด้วยอารมณ์โกรธหลังจากแม่เอน้องเข้าไปนอนในเปลที่เธอหวงไว้สำหรับใส่ตุ๊กตาแสนรัก

ที่มา : <https://i.ytimg.com/vi/aTJv0DolgY8/maxresdefault.jpg>

แต่แล้ววันหนึ่งเธอก็พบจุดเปลี่ยนในชีวิต เมื่อสาวน้อยวัย 21 ปี นามว่า **แอนน์ แมนส์ฟิลด์ ซัลลิแวน** ก้าวเข้ามาในชีวิตในฐานะของครูพี่เลี้ยง แอนน์เติบโตในครอบครัวยากจนต้องใช้ชีวิตอย่างอนาถา เธอเกือบจะตาบอดสนิทเพราะเป็นโรคติดเชื้อตา แต่ยุงดีที่รักษาทันทำให้กลับมามองเห็นอีกครั้ง

ในฐานะของครู แอนน์มอบทั้งความรัก ความเมตตากรุณา และความมุ่งมั่นอดทนอย่างเปี่ยมล้น ครั้งหนึ่งเธอพาเฮเลนไปที่ห้องแล้วมอบตุ๊กตาให้ ขณะที่เฮเลนกำลังเล่นกับตุ๊กตาเธอก็ใช้นิ้วมือเขียนตัวอักษรคำว่า **‘ตุ๊กตา’** บนฝ่ามือของเฮเลนอย่างช้าๆ ทำให้เฮเลนสนใจและเริ่มเลียนแบบตามทันที จนในที่สุดก็เขียนได้

หลังจากนั้น แอนน์สอนเรื่องตุ๊กตาอีกครั้ง แต่คราวนี้เด็กน้อยเริ่มไม่สนุกแล้วและมีปฏิกิริยาโต้กลับด้วยการโยนตุ๊กตาจนแตกและกระตีบเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่แทนที่แอนน์จะโกรธเธอก็กลับค่อยๆวาดๆ เศษตุ๊กตามาไว้ที่ข้างเตาผิงแล้วพาเฮเลนออกไปเดินเล่นข้างนอก ขณะที่เดินอยู่นั้นพวกเธอเจอคนกำลังสูบน้ำขึ้นมาจากบ่อ แอนน์รีบฉวยมือของเฮเลนไปรองไว้ได้ก็ยกน้ำเมื่อน้ำไหลผ่านมือ เธอก็เขียนคำว่า **‘น้ำ’** บนฝ่ามือของเฮเลนอย่างช้าๆ เด็กน้อยฟังสมาธิไปที่นิ้วมือของครู และตอนนั้นเองที่เริ่มรู้สึกถึงความมหัศจรรย์ของภาษา รวมทั้งตระหนักถึงพฤติกรรมของตัวเองที่ผ่านมา พอกลับถึงบ้านเธอก็หยิบเศษตุ๊กตาขึ้นมาประกอบขึ้นใหม่ และร้องไห้ไปด้วยซึ่งเรื่องนี้ เฮเลนได้เขียนเล่าไว้ในอัตชีวประวัติว่า นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึกเสียใจในการกระทำของตัวเอง

สองปีต่อมา ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องภาษาของเฮเลนรุดหน้าไปมาก เธอสามารถใช้ดินสอเขียนจดหมายได้สามสี่บรรทัด แม้จะผิดๆ ถูกๆ ก็ตาม เธอเขียนจดหมายสั้นๆ ถึงแม่ เธอเริ่มรู้จักการใช้สำนวน พออายุ 10 ขวบ เธอก็ได้บังเอิญไปรู้เรื่องราวของ **แรคนิลด์ คาทา** เด็กตาบอดและหูหนวกชาวนอร์เวย์ที่จะได้รับการสอนให้พูด เธอจึงปรารถนาที่อยากจะพูดเป็นบ้าง แอนน์จึงพาเฮเลนไปหา **ซารา ฟูลเลอร์** ครูใหญ่โรงเรียนฮอเรสมาน

ครูใหญ่สอนเฮเลนด้วยการให้เธอเอามือมาลูบหน้าของนางเบาๆ เพื่อจะได้คลำตำแหน่งของริมฝีปาก ลิ้น เวลาที่ครูเปล่งเสียงออกมา เพียงแค่ชั่วโมงแรกเฮเลนก็เริ่มเรียนรู้ที่มาของการเปล่งเสียงพยัญชนะและสระ 6 ตัว M P A L T O แล้วก็เริ่มให้บทเรียนเธอต่อเนื่อง จากเธอสามารถเปล่งเสียงคำว่า ‘**อากาศร้อน**’ ได้ แม้จะยังตะกุกตะกัก เสียงขาดเป็นท้วงๆ จนแทบฟังไม่รู้เรื่อง แต่นั่นก็เป็นแรงผลักดันสำคัญให้เธอก้าวออกจากโลกเงียบเสียที

เธอยังคงพยายามอย่างต่อเนื่อง แม้หลังจากนั้นจะผ่านเรื่องราวๆ ในชีวิตมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการถูกกล่าวหาว่าลอกเลียนความเรียงของคนอื่นจนต้องขึ้นศาล หรือการสูญเสียพ่อไปช่วงที่เธออายุได้ 16 ปี ซึ่งช่วงนั้นเองที่เฮเลนตัดสินใจย้ายไปเรียนที่นิวยอร์ก เธอเรียนภาษาเยอรมัน ฝรั่งเศส ละติน กรีก หรือแม้แต่วิชาที่เธอเกลียดอย่างคณิตศาสตร์และเรขาคณิต จนสามารถสอบเข้าวิทยาลัยแรดคลิฟท์ ซึ่งแน่นอนว่าการก้าวสู่โลกที่ยังไม่พร้อมเรื่องคนพิการทำให้ชีวิตเต็มไปด้วยอุปสรรค เช่นเธอไม่สามารถจดเลกเชอร์ได้แม้แต่คำเดียว หลายๆ ครั้งเธอเสียใจจนยากจะเลิก แต่แอนนียังคงอยู่เป็นกำลังใจเคียงข้างเสมอ จนสุดท้ายเฮเลนก็เรียนได้จนจบ

จากความพยายามอย่างต่อเนื่อง สุดท้ายเฮเลนก็สามารถสร้างผลงานชิ้นโบแดงขึ้นมาได้ คืออัตชีวประวัติของตัวเอง ซึ่งเขียนเล่าทุกแง่มุมในการใช้ชีวิต ความยากลำบากในการเอาชนะความพิการ รวมไปถึงวิธีแสวงหาความรู้และความสุข ซึ่งหนังสือเล่มนี้กลายมาเป็นแรงบันดาลใจของคนอีกมากมาย ไม่เพียงแค่นั้น เธอมีงานเขียนเกี่ยวกับการมองโลกอีกเพียบ เช่น ‘**มองโลกแง่ดี**’ ‘**โลกที่ฉันอยู่อาศัย**’ ‘**บทเพลงแห่งกำแพงหิน**’ รวม 12 เล่ม รวมไปถึงเป็นนักพูดที่มีงานแสดงปาฐกถาทั่วประเทศ ซึ่งเนื้อหาที่เธอพูดนั้นนอกจากการต่อสู้กับอุปสรรคของตัวเอง แล้วยังมีเรื่องการเรียกร้องสิทธิให้ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม จนสุดท้ายเฮเลนก็กลายเป็นแฮกรับเชิญของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาทุกคนตลอดช่วงที่เธอมีชีวิตอยู่

ระยะเวลา 88 ปี ถึงเธอจะอยู่ในโลกของความพิการมาโดยตลอด แต่เธอก็ได้พิสูจน์แล้วว่ามันเป็นเพียงทางที่ขรุขระในถนนสายยาวที่เรียกว่า ‘ชีวิต’ เท่านั้น และหากคิดจะเดินไปให้จุดปลายทางก็มีเพียงแค่วิธีเดียว คือ ‘ต้องก้าวข้ามสิ่งกีดขวางไปได้’ ต่อให้ต้องแลกมาด้วยความเหน็ดเหนื่อยท้อใจเพียงใดก็ตามและสุดท้ายสิ่งที่รออยู่ ก็คือ ‘ความสุข’ นั่นเอง

เรื่อง : เด็กฝึกงานมือวางอันดับ 0
เรียบเรียงจากหนังสือ 10 ชีวิต 10 แรงบันดาลใจ โดยนายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์
ภาพประกอบจาก <http://www.roaring-girl.com>

แรงชีวิต แรงบันดาลใจ

ตอนที่ 3 ‘โอดทาเกะ ฮิโรทาตะ’ ผู้เกิดมา ‘ไม่ครบห้า’

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 28 กรกฎาคม 2557

คำว่า ‘ไม่ครบห้า’

เป็นสำนวนญี่ปุ่น

หมายถึง ‘ไม่สมประกอบ’

หรือ ‘อาการไม่ครบ 32’

ของบ้านเรา โดยเลข 5

ที่ว่านี่ก็มาจาก

หัว 1 แขน 2 และขา 2

โอดทาเกะ ฮิโรทาตะ คือบุคคลที่ไม่ครบห้าตัวจริงเสียงจริง เนื่องจากชายหนุ่มผู้นี้ มีเพียง 1 ใน 5 เท่านั้น เพราะเขามีเพียงส่วนแรกอย่าง ‘หัว’ ส่วนแขนกับขานั้น ‘กุดหมด’ จะหลงเหลือก็เพียงแต่ก้อนเนื้อที่มีรูปร่างเหมือนมันฝรั่งยาวราว 10 เซนติเมตรงอกออกจากไหล่ และสะโพก

แต่ถึงจะต้องเผชิญกับความพิการสมบูรณ์แบบ ฮิโรทาตะกลับประกาศตัวชัดเจนว่า ‘ผมเกิดมาพิการ แต่ผมก็มีความสุขสนุกทุกวัน’ เพราะตลอดชีวิต ฮิโรทาตะแทบไม่เคยรู้สึกถึงความพิการนั้นเป็นปมด้อยเลย อย่างสมัยตอนที่เขานูบาลที่เขารำลึกความทรงจำถึงเพื่อนๆ ผ่านหนังสือเรื่อง ‘ไม่ครบห้า’

“เมื่อเห็นผมที่ไร ทุกคนจะเข้ามาตอมเหมือนมด บางคนแตะแขนขาของผมดูแล้ว ระดมคำถามไม่หยุดว่า ‘ทำไม?’ ผมก็จะอธิบายว่า ‘ผมไม่สบายในท้องแม่ก็เลยไม่มีแขนไม่มีขา’ เด็กๆ ก็จะพูดว่า ‘เหอ’ แล้วยอมรับเป็นเพื่อนด้วยกัน”

หรือตอนที่บรรดาครูบาอาจารย์กำลังตัดสินชะตากรรมของเขาวามีศักยภาพที่จะเรียนหนังสือได้หรือไม่ แต่อิโรทาตะก็ได้พิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็นว่า เขามีความสามารถไม่แพ้คนทั่วไปเลย จนสุดท้ายบรรดาครูบาอาจารย์ก็ตัดสินใจรับเด็กน้อย (ในขณะนั้น) เข้าศึกษาด้วยมติเอกฉันท์

“ผมเอาดินเหนียวระหว่างแก้มกับแขนสั้นๆ แล้วเขียนอักษรให้ดู เอาและล้อมไว้ริมจาน แล้วตักอาหารกินโดยใช้กฎของแรงจذب ใช้ปากคาบกรรไกรไว้ข้างหนึ่งแล้วใช้แขนกดอีกข้างไว้พร้อมกับขยับใบหน้าเพื่อตัดกระดาษ และแสดงท่าเดินด้วยขาสั้นๆ โดยร่างของผมยังอยู่ในรูปตัว L เหมือนเดิม”

การเข้าเรียนของอิโรทาตะ แม้จะดูเป็นเรื่องที่หนักหน่วงเอาการ แต่เขาก็โชคดีที่ได้ครูประจำชั้นอย่าง ‘ทาคาจิ’ ครูอาวุโสที่มีประสบการณ์การสอนมาแล้วอย่างโชกโชน คอยเป็นกำลังใจในการฝ่าฟันอุปสรรค ครูทาคาจิพยายามตั้งใจทำให้เด็กน้อยและเพื่อนๆ ของเขาว่า ‘ห้ามช่วยเหลือ’ เพื่อให้อิโรทาตะพยายามช่วยเหลือตัวเองมากที่สุด จนถึงการสั่งห้ามใช้ ‘เก้าอี้ล้อไฟฟ้า’ ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้อิโรทาตะเคลื่อนไหว

“อยากจะเอ็นดูตอนนี้สักเท่าไรก็ได้ แต่วันหนึ่งเด็กน้อยคนนี้จะต้องเผชิญชีวิตเพียงลำพัง หน้าที่ของครูคือจะต้องคิดว่าจำเป็นต้องทำอะไรให้กับเด็กในปัจจุบันเพื่ออนาคตในวันข้างหน้าของเขา” คุณปู่ทาคาจิกล่าว แม้จะเจอเสียงต่อต้านจากคนรอบข้างก็ตาม

ดูเหมือนการตัดสินใจของคุณครูจะเป็นเรื่องที่ถูกต้อง เพราะเมื่ออิโรทาตะกลับมาเยี่ยมมองตัวเองอีกครั้ง เขาบอกว่า หากใช้เก้าอี้ล้อต่อไป เขาคงเป็นคนพิการที่ไม่สามารถแยกตัวเองออกจากเก้าอี้ได้อีกเลยตลอดชีวิต และความเข้มงวดของครูแท้จริง คือ ความเมตตาปราณีอันเปี่ยมล้นที่ทำให้เขามีพลังก้าวมาจนถึงทุกวันนี้

จึงไม่ใช่แปลกเลยที่ชีวิตหลังจากนั้นของเขานิโรทาตะได้ผ่านเรื่องราวและประสบการณ์ที่ใครหลายคนไม่คาดคิด ไม่ว่าจะเป็นการเป็นนักกีฬา ซึ่งเขาเข้าแข่งทั้งวิ่ง 100 เมตร อเมริกันฟุตบอล วูตวู้ การฝึกใช้คอมพิวเตอร์ในการพิมพ์งานเอกสารต่างๆ หรือแม้แต่ความสามารถในการจำอักษร คันจิ ซึ่งเป็นการเรียนสุดหินวิชาหนึ่งในญี่ปุ่นเลยทีเดียว แต่เขาก็มักจะคว้าแชมป์เวลาแข่งกันท่อง แข่งกันเขียนเสมอๆ

แต่ที่เรียกว่าพิเศษสุดๆ ที่อิโรทาตะได้ทำก็คือ การเปลี่ยนบรรยากาศภายในห้องเรียนให้กลายเป็นพื้นที่ของความเมตตากรุณา และสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นแก่เพื่อนทุกคนที่ใกล้ชิดเขา ซึ่งเรื่องนี้คุณครูโอกะ ครูประจำชั้น (ยุคต่อมา) เคยเล่าว่า “เพราะห้องเรามีอิโร เวลาใครเดือดร้อน เราก็ช่วยกันโดยธรรมชาติ เป็นห้องที่มีความเมตตาจริงๆ”

ไม่เพียงแค่นั้น เขายังพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นช่วงเข้ามัธยมที่แม้ชีวิตจะลองผิดลองถูกไปบ้างตามธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นที่อยากทดลองสิ่งต่างๆ แต่ก็ไม่หลงไปกับความเมามัมนั้น และสามารถถึงชีวิตตัวเองกลับมาจนประสบความสำเร็จเมื่อตอนเข้ามหาวิทยาลัย

ที่นี่เขาได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายและเริ่มรู้ว่าความต้องการของตัวเอง คือ อะไรอย่างหนึ่งเขาได้เป็นแกนนำในการปลุกกระดมความคิดของเพื่อนๆ ให้ช่วยกันสร้าง ‘ชุมชนที่ปลอดภัยถึงขีดขวาง’ เพราะเขาเห็นอุปสรรคต่างๆ ของคนพิการและคนชราในการดำเนินชีวิตท่ามกลางเมืองที่ไม่ได้สนใจเรื่อง Universal Design เขายื่นข้อเรียกร้องของตัวเองไปยังรองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนรู้ เพื่อให้รู้ว่านี่เป็นเรื่องจำเป็นและเร่งด่วน เขากล่าวอย่างอารมณ์ดีตอนสนทนากับผู้ใหญ่ว่า “เพื่อนผมเตือนว่า ถ้ามหาวิทยาลัยมีอุปกรณ์พร้อมนายก็จำเป็นต้องเข้าเรียนนะซี” ขณะที่รองอธิการบดีก็ยิ้มกลับไว้ “เราจะพิจารณาเรื่องนี้เพื่อไม่ให้โอโตทาเกะคุณมีข้ออ้างในการไม่มาเรียน” ซึ่งในที่สุดก็นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงของมหาวิทยาลัยในทิศทางที่ดีขึ้น

แม้สายตาของคนภายนอกจะมองว่าชีวิตของชายผู้นี้เต็มไปด้วยความขาดแคลน โดยเฉพาะขาดแคลนอวัยวะ แต่ในความจริงแล้ว ฮิโรทาคะมีสิ่งหนึ่งที่คนที่มีร่างกายสมบูรณ์หลายคนไม่มี นั่นคือการมองโลกในแง่ดี เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ไม่ใช่ร่างกายหรือทรัพย์สินสมบัติที่พรั่งพร้อม หากแต่เป็นจิตใจที่สมบูรณ์และพร้อมที่ผลักดันตัวเองไปสู่เส้นทางที่ต้องการ

เรื่อง : เด็กฝึกงานมีดวงอันดับ 0
เรียบเรียงจากหนังสือ 10 ชีวิต 10 แรงบันดาลใจ
โดยนายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์

แรงชีวิต แรงบันดาลใจ

ตอนที่ 4 ‘สตีเฟน ฮอว์กิ้ง’ อัจฉริยะในร่างพิการ จากมุมมองของ ‘คู่ชีวิต’

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 13 สิงหาคม 2557

ที่มา : <https://qzprod.files.wordpress.com/2016/01/rbx5law.jpg?quality=80&strip=all&w=1600>

ความรักเกิดขึ้นได้กับคน
ทุกสภาพร่างกาย แม้แต่
ร่างกายนั้นจะเต็มไปด้วย
ความอ่อนล้าและรอเวลา
เพียงเพื่อการดับสูญ ดัง
เช่นเรื่องราวของนักฟิสิกส์
ผู้มีผลงานเอกอุจนเป็นที่
ประจักษ์ของคนทั่วโลก

สตีเฟน ฮอว์กิ้ง นักวิทยาศาสตร์ เจ้าของผลงาน
‘ประวัติย่อของกาลเวลา’ ผู้ใช้ชีวิตอยู่บนรถเข็นมานาน
เกือบ 50 ปี เขาต้องเผชิญกับโรค Amyotrophic Lateral
Sclerosis (ALS) เมื่อวัยเพียง 20 ต้นๆ เท่านั้น ความ
รุนแรงของโรคนี้ได้พรากระบบสั่งการเพื่อการเคลื่อนไหว
ไปทีละนิด ตั้งแต่ส่วนขา ทำให้เดินเซและหกล้มง่าย
จากนั้นก็ลามขึ้นไปอย่างช้าๆ จนถึงบริเวณทรวงอก
ทำให้หายใจแบบคนปกติไม่ได้ เพราะกล้ามเนื้อส่วนที่
ควบคุมอยู่นั้นยกไม่ขึ้น ก่อนที่จะขึ้นไปที่ส่วนคอทำให้
คอพับเพราะสมองไม่สั่งการให้คนตั้งตรง และร่างกาย
จะอ่อนแรงลงเรื่อยๆ จนกลายเป็นอัมพาตไปในที่สุด

ในครั้งนั้นแพทย์วินิจฉัยว่า ฮอว์กิ้งจะมีชีวิต
ได้อีกเพียง 2 ปีเท่านั้น หากแต่ดูเหมือนว่าแพทย์
จะกะเนียดไปถนัด เพราะเขายังคงมีชีวิตจนเลยวัยเกษียณ
มาหลายปี เหตุผลหนึ่งคงเป็นข้างกายของเขามีหญิงสาว
ผู้หนึ่งอยู่เคียงคู่เสมอมา แม้สุดท้ายทั้งคู่จะเปลี่ยนสถานะ

จากสามีภรรยามาเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันก็ตามเจน ไวลด์ เป็นรุ่นน้องมัธยมของฮอว์กิง ทั้งคู่อายุห่าง 2 ปี แต่ถึงจะเรียนอยู่ที่เดียวกัน พวกเขากลับไม่รู้จักกันเลย จนกระทั่งฮอว์กิงอายุได้ 20 ปี ทั้งคู่ก็ได้พบกันในงานของโรงเรียนงานหนึ่ง แต่ละฝ่ายต่างรู้สึกชอบพอกันทันที จึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะบ่มเพาะความรักขึ้นมาเรื่อยๆ จนเวลาผ่านไป 3 ปีทั้งคู่ก็ตัดสินใจแต่งงานกัน

เจนเขียนเล่าไว้ในหนังสืออัตชีวประวัติว่า เธอตัดสินใจแต่งงานกับฮอว์กิง ด้วยเหตุผลสำคัญ 2 ประการง่ายๆ คือ หนึ่ง-เพราะเธอรักเขาและเขาก็รักเธอ สอง-แม้จะรู้ว่าชายหนุ่มพิการและเขาจะอายุสั้น แต่เธอก็ไม่เปลี่ยนใจ และเมื่อแต่งงานไปแล้ว เธอก็อยากจะเป็นผู้ดูแลเขา นับเป็นความรักที่บริสุทธิ์และสูงส่งอย่างแท้จริง

ซึ่งนี้อาจจะเป็นบทเรียนชีวิตอย่างหนึ่งที่เธอซึมซับมารดาของเธอ เพราะแม่อีกตัดสินใจกับพ่อ แม้จะรู้ว่าพ่อจะต้องไปรบในสงครามและอาจจะเกิดบาดเจ็บ พิการ หรือเสียชีวิตได้ คำพูดหนึ่งที่ยังก้องอยู่ในใจเสมอก็คือ “ถ้าหากพ่อบาดเจ็บ ท่านจะเป็นผู้ดูแลเอง” เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่เคยรู้สึกกลัวที่จะต้องดูแลชายหนุ่มพิการผู้นี้ เธอเคยพูดเรื่องนี้กับเพื่อนนานาชาติระหว่างไปทัศนศึกษาที่สเปนว่า “ความป่วยไข้ของเขา ทำให้ทุกความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับเขาย่อมถูกผูกตรึงเข้าสู่ความหล่อแหลม เพราะมันย่อมเป็นความสัมพันธ์ที่มีอายุสั้น และทำให้หัวใจแตกสลาย ฉะนั้นจะสามารถช่วยให้เขาเติมเต็มตัวเอง และพบกับความสุขที่แม้จะแสนสั้นนั้นได้บ้างไหม”

ทว่าโลกความฝันกับโลกความจริงนั้นต่างกันมาก เพราะเมื่อแต่งงานไปเจนพบปัญหามากมายเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเชื่อ อย่างการที่ฮอว์กิงมาจากครอบครัวใหญ่มากๆ และไม่เชื่อในศาสนาเลย ขณะที่เธอมาจากครอบครัวเล็กๆ ที่มีศรัทธาในพระคริสต์สุดหัวใจ หรือความสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้องของฝ่ายชาย เช่น ฟิลิปป์ น้องสาวของสตีเฟนก็ตั้งข้อรังเกียจเธอตั้งแต่แรกเห็น หลังหมั้นหมายทั้งคู่ตัดสินใจอยู่ด้วยกัน และก่อนวันแต่งงานในช่วงคริสต์มาส ฟิลิปป์กระแทกเท้าอย่างแรงแล้วพูดกับพี่ชายว่า “แล้วตอนนี้พี่รู้สึกว่าคุณธรรมสูงขึ้นไหม” ซึ่งสตีเฟนกับแม่ของเธอเพียงแค่ว่าเราะและตอบกลับไปว่า “ยังไงซะ พี่เขาก็ต้องมีศีลธรรมสูงกว่าเธอแน่ๆ เพราะตอนนี้เขาตกอยู่ใต้อิทธิพลของหญิงสาวที่ดี”

“ไม่เพียงแค่นั้นเจนยังกล่าวหาสตีเฟนอีกว่าเป็นพวกเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง อย่างครั้งหนึ่งที่เธอประสบอุบัติเหตุข้อมือหักต้องเข้าเฝือก แต่ชายหนุ่มก็พยายามจะให้เธอพิมพ์โปรแกรมให้เขาอยู่นั่นแหละ และไม่มีท่าทีจะสนใจหรือสงสารเธอแม้แต่นิด และที่สำคัญที่สุดคือ เธอมีความใฝ่ฝัน (และยังถูกพ่อบังคับ) ว่าต้องเรียนให้จบปริญญาตรีให้ได้ ถึงจะแต่งงานแล้วก็ตาม ทำให้เธอต้องรับภาระหนักทั้งด้านการเรียนและการดูแลคนพิการ แต่ถึงจะยากลำบากเพียงใด เจนก็ไม่เคยเปลี่ยนใจมาจากเขาแม้แต่น้อย

“ด้วยวัยไร่เดียวสาของวัย 21 ปี ฉันก็เชื่อว่าสตีเฟนจะทะนุถนอม และสนับสนุนฉัน ให้เติมเต็มความฝันของตัวเอง ฉันเองก็เชื่อในคำสัญญาที่เขาให้กับพ่อแม่ฉัน คำนั่นที่ว่าเขาจะไม่เรียกร้องอะไรจากฉันมากเกินไปกว่าที่ฉันจะทำได้ และเขาจะไม่ยอมให้ตนเองกลายเป็นภาระในชีวิตของฉัน” เจนรำลึกถึงเรื่องราวระหว่างเธอกับสตีเฟน

หลังจากชีวิตคู่ด้วยกันมาระยะหนึ่ง อาการของสตีเฟนรุนแรงขึ้น เขาเริ่มผูกเชือกรองเท้าเองไม่ได้ ล้มง่าย บางครั้งล้มจนฟันหัก ทำให้ต้องนั่งรถเข็นแทน บางครั้งก็หายใจไม่ออก เจนสารภาพตามตรงว่า อาการป่วยเหล่านี้เปรียบได้กับมือที่สาม ซึ่งเข้ามาบ่อนทำลายความสุขของครอบครัว แถมด้วยความที่สามีเป็นนักฟิสิกส์ชั้นสูง ขณะที่เธอไม่สามารถยกระดับความรู้ขึ้นมาได้ ทำให้ไม่สามารถสนทนาวินิจฉัยกันได้อย่างที่ควรจะเป็น วิชาฟิสิกส์จึงกลายเป็นมือที่สี่ที่เสมือนกำแพงกั้นชีวิตของทั้งคู่โดยปริยาย

และในขณะที่ต้องแบกรับภาระเรื่องต่างๆ เจนก็พบว่าตัวเองตั้งครร์ โรเบิร์ต ลูกชายคนแรก ทำให้ร่างกายของเธอยิ่งอ่อนแรงลงไปมาก เพราะนอกจากเธอต้องเดินทางตามสามีไปร่วมประชุมตามที่ต่างๆ แล้วยังต้องรับมือกับเจ้าตัวน้อยที่มักจะตื่นขึ้นมากลางดึก แถมเขายังเป็นเด็กที่ซนสุดๆ ครั้งหนึ่งเขาเคยหาที่ต่อขาขึ้นไปหยิบขวดยาบนตู้เย็นแล้วก็กินจนหมดทุกขวด ผลก็คือเขาหลับลึกและเข้าสู่อาการโคม่า ต้องรีบเข้าโรงพยาบาลล้า่งท้องเป็นการด่วน

เจนเล่าถึงสิ่งที่ทำให้ผ่านชีวิตช่วงนั้นมาได้ นั่นคือการมองโลกในแง่ดี การมีอารมณ์ขัน และการมีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน เธอเขียนในบันทึกว่า “หลักการของชีวิตก็คือว่า มีชีวิตแต่วันอย่างที่มีมันเป็นจริง แทนที่จะคาดหวังถึงภาพลวงตาในอนาคตอันห่างไกล” แต่เหตุการณ์ที่ทำให้ลูกชายเกือบเสียชีวิตครั้งนั้นได้ทำลายบางส่วนของชีวิตของเธอไป “แม้โรเบิร์ตจะรอดชีวิตในวันนั้น แต่บางเลี้ยวชีวิตของฉันทันกลับตายจากไป บางเลี้ยวเท่านั้นไม่ใช่ทั้งหมด บางเลี้ยวของการมองโลกในแง่ดีเหลือนั้นตามแบบคนหนุ่มสาว ซึ่งเคยเป็นไฟกระชอนให้ฉันมีความกระตือรือร้นอย่างมากมาหลายตอนนี้นั้นถูกฝังลงไปภายใต้ภาระหนักหน่วงของความกังวล เป็นเงื่อนไขที่ไม่มีทางขจัดออกไปจากจิตใจ”

แต่แล้วเหตุการณ์ทั้งหมดก็แปรเปลี่ยนไป เจนกับสตีเฟนมีลูกกันอีกคน เธอเรียนจบตามเป้าหมาย แม้จะต้องใช้เวลาจนถึง 13 ปี และอาการของสามีก็ยิ่งแย่ลงเรื่อยๆ เสี่ยงจากคนรอบข้างต่างพูดถึงชีวิตสมรสในทางลบ เช่นครั้งหนึ่งเธอได้ยินพนักงานโรงแรมนินทาว่าทำทางอากาศจะหนัก ไกลๆ จะหลุดเป็นชิ้นๆ แล้ว แค่ว่าจะประดับประดาหัวตัวก็คงไม่ไหวแล้ว หรือแม้แต่ฟิลิปก็ยังเอ่ยกับเจนว่าคงถึงเวลาที่ทั้งคู่จะต้องแยกจากกัน

จนกระทั่งวันหนึ่งก็มีชายอีกคนเข้ามาในชีวิต เขาเป็นครูสอนดนตรีที่เข้าใจและเห็นใจเธออย่างยิ่ง และเธอก็มีใจกับเขา เพราะต้องการทั้งคนที่เข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระ บวกกับไฟปรารถนาที่เผาผลาญอยู่ในสัญชาตญาณของตัวเอง แต่เธอก็ต้องระงับความต้องการนั้นเพราะต้องการมั่นคงกับคำสัญญาที่จะซื้อสัตย์กับสตีเฟน และต้องการจะรักษาครอบครัวเอาไว้ ทว่าสตีเฟนกลับไม่คิดแบบนั้น เขาหึงและโกรธอย่างรุนแรง และช่วงนั้นเองที่เจนน้องลูกคนที่ 3 แม่ของสตีเฟนถามเจนน่า จริงๆ แล้วทำไมเธอเป็นลูกของสตีเฟนหรือโจนาทาน ครูสอนดนตรี ทั้งที่รู้ว่าเขาต้องหลานแท้ๆ ของเธอแน่นอน

ความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความรัก ความซิง ความหวาน และความขมขื่น บวกกับภาระของชีวิตที่ดูจะเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะค่ารักษาที่มากขึ้นเพราะสตีเฟนเริ่มหายใจเองไม่ได้ต้องเจาะคอ แถมยังต้องการจ้างพยาบาลดูแลตลอด 24 ชั่วโมง สุดท้ายก็ต้องปิดฉากลงชีวิตคู่รุ่น 25 ปีลง เมื่อฝ่ายชายมีรักครั้งใหม่กับพยาบาลของตัวเอง

หลังจากแยกกันร่วมปี การหย่าขาดก็มีผลสมบูรณ์ สตีเฟนแต่งงานกับพยาบาลคนนั้น แต่อยู่ด้วยกันไม่นานก็เลิกรากันไป ขณะที่เจนนแต่งงานกับโจนาทานและมีชีวิตที่เป็นสุขจนถึงปัจจุบัน แต่ถึงอย่างนั้นทั้งคู่ก็ยังรักษาความสัมพันธ์ฉันเพื่อนเอาไว้ เพราะต้องดูแลลูกชายคนเล็กด้วยกัน

ที่มา : <http://static.independent.co.uk/s3fs-public/thumbnails/image/2014/12/30/09/stephen-hawking-2.jpg>

แม้หนังสือของเจนนจะเป็นเรื่องราวของความล้มสลายของชีวิตครอบครัวของตัวเอง หากแต่มันยังเป็นการสะท้อนภาพความยากลำบากของครอบครัวที่ต้องดูแลคนพิการ และยังสะท้อนระบบบริการของรัฐที่น่าจะเป็นที่พอใจมากกว่านี้ เพราะถึงอังกฤษจะสร้างระบบบริการสุขภาพแห่งชาติมานานกว่า 6 ทศวรรษ แต่เพราะการเขียนยังตรงไปตรงมาเช่นนี้เอง ก็ทำให้เห็นว่ายังมีความพิการอยู่ในระบบไม่น้อย เรื่องราวทั้งหมดนี้ควรเป็นกรณีศึกษาที่ดียิ่งสำหรับประเทศไทย ทั้งในเรื่องความรู้ความเข้าใจต่อคนพิการ และครอบครัวของคนพิการ ตลอดจนระบบบริการที่ประเทศและสังคมไทยควรสร้างสรรค์และพัฒนาขึ้น

เรื่อง : เด็กฝึกงานมีรางวัลอันดับ 0
เรียบเรียงจากหนังสือ 10 ชีวิต 10 แรงบันดาลใจ
โดยนายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์

แรงชีวิต แรงบันดาลใจ

ตอนที่ 5 ‘คริสโตเฟอร์ รีฟ’ ยอดซูเปอร์แมน

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 10 กันยายน 2557

หากถามถึงนักแสดงผู้เคยรับบทยอดมนุษย์ที่โด่งดังที่สุด อย่าง **ซูเปอร์แมน** ชื่อของ **คริสโตเฟอร์ รีฟ** คงจะเป็นชื่อแรกที่หลายคนนึกถึง เพราะด้วยบทบาทที่โดดเด่น บวกกับรูปร่างหน้าตาที่หลายคนยืนยันว่า เขาคือซูเปอร์แมนที่ตรงกับภาพจินตนาการ ทำให้ภาพยนตร์ที่เขา นำแสดงนั้นประสบความสำเร็จได้ทั้งเงิน ได้ทั้งกล่อง

แต่ด้วยอุบัติเหตุเพียงครั้งเดียวทำให้ชีวิตของซูเปอร์สตาร์หนุ่มผู้นี้พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ ต้องกลายเป็นคนพิการตลอดชีวิต หากแต่เรื่องราวดีๆ ของเขากลับไม่เคยจางหายไปเลย

และต่อไปนี่คือเรื่องของ ซูเปอร์แมนตัวจริง ทั้งนอกจอและในจอ **‘คริสโตเฟอร์ รีฟ’**

คริสโตเฟอร์ รีฟ เกิดเมื่อวันที่ 25 กันยายน พ.ศ.2495 ที่นครนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เขาอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะและตระกูลดี แม่เป็นนักหนังสือพิมพ์ ส่วนพ่อเป็นครู นักประพันธ์ กวีและนักปราชญ์ แต่ทว่าพ่ออายุได้ 4 ขวบ พ่อกับแม่ก็หย่าขาดกัน คริสโตเฟอร์และน้องชายอยู่กับแม่ ซึ่งแต่งงานใหม่กับนักค้าหุ้น พร้อมกับเข้าเรียนในโรงเรียนปรินสตัน ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนของคนชั้นสูง เขาเป็นเรียนเก่งทั้งตำราและกิจกรรม เขาเป็นนักชกที่ระดับรางวัลเกียรติยศ

เมื่ออายุได้ 9 ขวบก็ได้รับคัดเลือกให้เล่นละครของโรงเรียน จุดนั้นเองที่เขาพบว่าเขาชอบการแสดง ทำให้เมื่ออายุได้ 15 ปี เขาก็หันมาเรียนการแสดงโดยตรง จนได้กลายเป็นนักแสดงอาชีพ เขาร่วมแสดงละครเวทีกับคณะต่างๆ มากมาย แล้วยังได้รับการผลักดันจากนักปั้นมือทองที่มีชื่อเสียง อย่างสตาร์ค เฮลเซลไทน์ ให้เข้าไปรับการคัดเลือกดารากับผู้สร้างละคร จนได้เข้ามาร่วมแสดงละครเรื่อง Forty Carats

ชีวิตสายมายาของคริสโตเฟอร์ดูจะโรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะไม่ว่าเขาจะจับงานใดๆ ก็ดูจะประสบความสำเร็จอย่างมาก จนปี พ.ศ. 2521 เขาก็ก้าวข้ามไปอีกขั้นด้วยการเข้าสู่ฮอลลีวูด แม้ช่วงแรกจะเป็นเพียงนักแสดงประกอบเท่านั้น แต่เพราะความโดดเด่นทางด้านหน้าตาที่หล่อเหลา ดวงตาสีฟ้า สูง 190 เซนติเมตร ตลอดจนพรสวรรค์อันเปี่ยมล้น เขาก็ได้รับการคัดเลือกให้แสดงหนังฟอร์มใหญ่เรื่อง ‘ซูเปอร์แมน’

แม้จะไม่ใช่แฟนของซูเปอร์ฮีโร่ผู้นี้มาก่อน แต่เขาก็เคยดูซูเปอร์แมนภาคก่อนที่ จอร์จ รีฟ นำแสดง ซึ่งเขาก็ประทับใจมาก บวกกับความท้าทายที่ต้องแสดง 2 บทบาทพร้อมๆ กันคือ ซูเปอร์แมนกับคลาร์ค เคนท์ ซึ่งเป็นร่างคนปกติของซูเปอร์แมน ทำให้เขาแสดงออกมาได้อย่างมีพลัง จนหนังกวาดรายได้ไปมากถึง 300 ล้านดอลลาร์สหรัฐซึ่งนับว่าสูงมากในเวลานั้น บวกกับเสียงชื่นชมอันแซ่ซ้องของนักวิจารณ์ คริสโตเฟอร์ก็กลายเป็นดาราที่ครองโลกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ที่มา : https://i.ytimg.com/vi/_a4Jf0Y5ELU/maxresdefault.jpg

ไม่เพียงแค่นั้น เขายังใช้ชื่อเสียงของตนทำงานการกุศลอีกหลายแห่ง เช่นร่วมกับ Make-a-Wish Foundation ไปเยี่ยมเด็กที่ป่วยระยะสุดท้าย หรือเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการบริหารกองทุนช่วยเหลือเด็ก พร้อมกับเป็นโค้ชกีฬาและลานในการแข่งขันโอลิมปิกเพื่อคนพิการ

ทว่าหลังจากยืนหยัดเป็นซูเปอร์สตาร์มาได้ร่วมสิบกว่าปี ก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น เพราะระหว่างที่นำแสดงภาพยนตร์เรื่อง แอนนา คาเรนินา ซึ่งมีฉากที่เขาต้องขี่ม้าข้ามเครื่องกีดขวาง ม้าเกิดหยุดกะทันหันทำให้เขาตกจากหลังม้าทันที โชคดีที่หมวกนิรภัยป้องกันสมองของเขาไม่ให้กระทบกระเทือนได้ แต่ไขว้ร้ายที่น้ำหนักตัว 98 กิโลกรัมทำให้กระดูกต้นคอข้อที่ 1 และ 2 แตกจนแตก เปียคเอาไขสันหลังบริเวณแตกเหลวจนแทบไม่มีชิ้นดี เขาหมดสติและหยุดหายใจไป 3 นาที เคราะห์ดีที่หน่วยปฐมพยาบาลเข้ามาช่วยเหลืออย่างถูกต้องและทันการณ สมองของเขาเลยรอดพ้นจากภาวะขาดออกซิเจนมาได้อย่างเฉียดฉิว

ที่มา : <https://kinoimages.files.wordpress.com/2012/06/christopherreeve-herb-ritts.jpg>

สภาพร่างกายอันแสนน่าเวทนานั้น เมื่อแม่ของเขาเข้าไปเยี่ยม เธอร้องไห้และวิงวอนให้เขาตัดสินใจตายเสียดีกว่า เขาเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน เพราะไม่อยากทนทุกข์ทรมานและเป็นภาระของคนรอบข้าง แต่ทว่า ‘ดานา’ ภรรยาของเขาพูดด้วยน้ำตานองหน้าว่า “ฉันขอบอกกับเธอว่าฉันจะขอสนับสนุนการตัดสินใจของเธอทุกอย่างไม่ว่าเธอจะตัดสินใจอย่างไร เพราะมันเป็นชีวิตของเธอ แต่ฉันต้องการให้เธอรู้ว่าฉันจะอยู่กับเธอตลอดไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอยังคงเป็นเธอ และฉันรักเธอ” คำพูดนั้นเองทำให้เขาเปลี่ยนใจและพยายามจะมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้

ด้วยพลังใจที่แข็งแกร่ง บวกกับความสามารถของทีมแพทย์ พยาบาล นักกายภาพบำบัด และเหนืออื่นใดคือด้วยการสนับสนุนอย่างอบอุ่นไม่เสื่อมคลายจากภรรยา คริสโตเฟอร์เริ่มฟื้นฟูร่างกายขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง หลังจากนั้นเดือนเศษๆ เขาย้ายจากโรงพยาบาลไปอยู่ศูนย์ฟื้นฟู ที่นั่นเขาต้องเผชิญกับภาวะการณ่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการพยายามหายใจได้ด้วยตัวเอง เพราะโดยปกติปอดคนเราต้องจุอากาศ 750 ซีซี ขณะที่คริสโตเฟอร์มีความจุปอด เมื่อเริ่มฝึกเป็น 0 แต่ยังโชคดีที่ไซสันหลังส่วนตรกระดุกสันหลังคอข้อที่ 1 และ 2 มิได้ถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง เหลืออยู่เพียงเล็กน้อย ทำให้เขายังมีกำลังเหลือในการยกกระบังลมขึ้นมาได้บ้าง เขาค่อยๆ ฝึกเช่นนี้จนลมเข้าสู่ปอดได้มากขึ้นเรื่อย จาก 50 ซีซีเป็น 450 เป็น 560 และสุดท้ายเขาก็หายใจเองได้ 30 นาที หลังจากอุบัติเหตุผ่านไปได้ครึ่งปี การหายใจเองทำให้เขาสามารถฝึกกลับมาพูดได้ใหม่ แม้จะต้องใช้ความพยายามอย่างมาก เพราะหลอดลมเคยถูกเจาะไปแล้ว

ที่มา : https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/d/dc/Christopher_Reeve_MIT.jpg

และในปี 2539 เขาก็เริ่มออกงาน โดยการไปปรากฏตัวในงานมอบรางวัลตุ๊กตาทอง แล้วเขายังเดินสายปราศรัยภารกิจของฮอว์ลิตในการสร้างภาพยนตร์เพื่อแก้ไขปัญหาให้กับโลก เขาเข้าร่วมเป็นเจ้าภาพการแข่งขันพาราลิมปิกที่แอตแลนตา จนนิตยสารไทม์นำรูปถ่ายของเขาไปขึ้นปก และในปีเดียวกันนั้น เขาเริ่มทำงานด้านภาพยนตร์เป็นผู้บรรยายเสียงเรื่อง *Without Pity : A Film about Abilities* นอกจากนี้เขายังได้รับคัดเลือกให้เป็นประธานสมาคมคนอัมพาตอเมริกัน และรองประธานองค์การคนพิการแห่งชาติ รวมไปถึงจัดหาทุนเพื่อทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความพิการอีกนับไม่ถ้วน และสร้างภาพยนตร์และแอนิเมชันที่เกี่ยวข้องกับความพิการหลายเรื่อง

คริสโตเฟอร์ รีฟ เสียชีวิตจากภาวะหัวใจวาย เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2547 รวมอายุได้ 52 ปี ดานา ภรรยาของเขาได้รับหน้าที่สืบสานเจตนารมณ์ต่อมา จนกระทั่งตรวจพบว่าเป็นมะเร็งปอดและเสียชีวิตในอีกปีครึ่งถัดมา

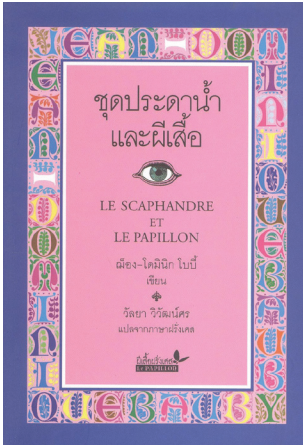
แม้ชายผู้นี้จะมีชีวิตวัยเยาว์ที่รุ่งโรจน์และเมื่อวันหนึ่งที่ชีวิตต้องพลิกผันกลายมาเป็นคนพิการ เขาก็ไม่ยอมจำนนต่อเหตุการณ์นั้น และต่อสู้จนสามารถอุทิศชีวิตเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติได้นานกว่า 9 ปี เพราะฉะนั้นคงไม่ผิดหากจะบอกว่าเขาคือบุคคลผู้ดำรงตนเป็นซูเปอร์แมนทั้งในใจและชีวิตจริง จวบจนวาระสุดท้าย

เรื่อง : เด็กฝึกงานมีอาวอันดับ 0
เรียบเรียงจากหนังสือ 10 ชีวิต 10 แรงบันดาลใจ โดยนายแพทย์ชัย โชควัฒน

แรงชีวิต แรงบันดาลใจ

ชุดประดาน้ำและผีเสื้อ ของ ‘ฌ็อง-โดมินิก โบบี’

เขียนโดย webmaster, วันที่ 1 ตุลาคม 2557

ชุดประดาน้ำและผีเสื้อ วรรณกรรมเล่มเล็กๆ ซึ่งมีความยาวเพียง 224 หน้า แต่กลับมีเบื้องหลังที่ยิ่งใหญ่ซุกซ่อนเอาไว้มากมาย

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะงานชิ้นนี้ถูกกลั่นกรองมาจากอดีตบรรณาธิการนิตยสาร ELLE ‘ฌ็อง-โดมินิก โบบี’ บรรณาธิการซึ่งมีชื่อเสียงของฝรั่งเศส ซึ่งเขาเขียนขึ้นขณะที่ป่วยเป็นอัมพาตทั้งตัว เนื่องจากต้องเผชิญหน้ากับอาการ Locked-in Syndrome หรือ LIS ส่งผลให้ร่างกายขยับได้เพียงเปลือกตาเท่านั้น

แน่นอนว่าโดยลำพังแล้ว ผู้เขียนย่อมไม่สามารถเขียนหนังสือเล่มนี้ออกมาได้เอง เพราะลำพังแค่ช่วยตัวเองให้มีชีวิตรอดไปวันๆ ก็ลำบากแล้ว หากแต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยความรัก ความพยายามของทั้งตัวผู้เขียนและผู้ช่วย คือ โกลิต มองติบิล บรรณาธิการต้นฉบับอิสระจากสำนักพิมพ์โรแบรนต์ ลัฟฟงต์ ซึ่งทำงานร่วมกับโบบีนาน 2 เดือนเต็ม ระหว่างเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม 2539

โดยวิธีทำงาน โกลิตใช้วิธีท่องตัวอักษรซึ่งเรียงลำดับตามความถี่ในการใช้ภาษาฝรั่งเศส ESARINTULOMDPCFBVHGJQZYXKW เมื่อถึงตัวอักษรที่ต้องการโบบีจะเลิกเปลือกตาซ้าย อวัยวะส่วนเดียวที่เขาสามารถขยับเขยื้อนได้

โบบี่จึงต้องแต่งเรื่องราวไว้ล่วงหน้า และค่อยเลือกอักษรทีละตัวเพื่อประกอบเป็นคำรวมเป็นประโยค ย่อหน้า บท และจบจบเป็นเล่ม เพราะฉะนั้นงานนี้จึงต้องใช้ความพยายามพากเพียรอย่างยิ่ง และต้องดัดศักยภาพของผู้เขียน แม้จะเป็นอัมพาตทั้งตัวก็ตาม จนสามารถสร้างงานวรรณกรรมที่ส่งคุณค่าออกมาได้

ที่มา : <https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/33/Jean-Dominique-Bauby-01.jpg>

สำหรับวรรณกรรมเรื่องชุดประดาน้ำกับผีเสื้อ เป็นเรื่องราวของบุคคลที่เป็นอัมพาตทั้งตัว แต่มั่นสมองยังดีทำให้ยังมีความคิดเช่นคนปกติคือยังมีความคิดเป็นอิสระ ร่างกายจึงเปรียบเสมือนถูกรัดรั้งด้วยชุดประดาน้ำ แต่จิตใจยังโบยบินไปได้ประดุจผีเสื้อ และได้เล่าเรื่องทั้งที่เกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตนเอง การดูแลรักษาพยาบาลของแพทย์ พยาบาลและนักกายภาพบำบัดที่ใช้ความเพียรพยายามฟื้นฟูให้ผู้ป่วยสามารถกลับมาพูดได้อีก รวมทั้งเรื่องราวความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะลูกชายและลูกสาว 2 คน

ในฐานะบรรณาธิการมืออาชีพของนิตยสารชื่อดัง ผู้เขียนย่อมมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์สูง ทั้งจากการอ่านและการเขียน งานเขียนชิ้นนี้จึงมีคุณค่าทั้งสารและศิลปะ การประพันธ์ผสมผสานการเล่าเรื่องราวที่สอດแทรกทั้งทัศนวิจารณ์และอารมณ์ขัน แม้จากสภาพร่างกายที่พิการขั้นทุพพลภาพ งานนี้จึงมีความยิ่งใหญ่ในฐานะวรรณกรรมชิ้นเยี่ยมที่ลูกกลั่นกรองออกมาจากหัวใจที่แท้จริง

นอกจากงานชิ้นนี้แล้ว โบบี่ยังได้จัดตั้งสมาคมผู้ป่วยอัมพาตทั้งตัวเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ในฐานะ ‘คน’ คนหนึ่งของสังคมสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นผ่านคอมพิวเตอร์ที่สั่งงานด้วยสายตา แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการฟื้นฟูทางกายภาพและมีส่วนร่วมจัดทำวารสารเชิงศิลปะและวัฒนธรรม สมาคมนี้ยังคงดำเนินงานต่อไป ถึงแม้โบบี่จะจากโลกนี้ไปแล้วก็ตาม

ตลอดระยะเวลาที่ป่วย อานันท์ มารี ผู้อำนวยการบริหารของนิตยสาร ELLE ให้ตีพิมพ์ชื่อของโบบี ในฐานะบรรณาธิการบริหาร และหวังว่าเขาจะสามารถส่งบทความลงในนิตยสารได้ แต่ทว่าหลังป่วยเป็นอัมพาตทั้งตัวได้ 5 เดือน เขาจากโลกนี้ไปเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2540 ด้วยอาการปวดบวม ในวัย 45 ปี หลังจากที่เขาเขียนสือชุดประดาน้ำและผีเสื้อภาคภาษาฝรั่งเศสวางตลาดได้ 3 วันเท่านั้น

เรื่อง : เด็กฝึกงานมีดวงอันดับ 0
เรียบเรียงจากหนังสือ 10 ชีวิต 10 แรงบันดาลใจ โดยนายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์

“

Inspiration พลิกมุมมองสร้างแรงบันดาลใจ
 บทความเล่มนี้ จะช่วยกระตุ้นความรู้สึกที่ใครบางคน
 อาจจะกำลังตกอยู่ในช่วงภาวะถดถอย หหมดแรง
 ไร้พลัง หดหู่กับชีวิตหรือสภาพการทำงาน
 ลองเปิดใจ และเปิดอ่านบทความสั้นๆ
 พร้อมภาพประกอบสวยๆ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจ
 และปลุกพลังในตัวคุณกันเถอะ!!

”

ดาวน์โหลดหนังสือเล่มนี้และงานวิจัยอื่นๆ ของสวรส. และเครือข่ายได้ที่
 คลังข้อมูลและความรู้ระบบสุขภาพของสวรส.และองค์กรเครือข่าย <http://kb.hsri.or.th>

โดย สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)
88/39 อาคารสุขภาพแห่งชาติ ชั้น 4 กระทรวงสาธารณสุข ช.6
ถ.ติวานนท์ 14 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ : 0-2832-9200 โทรสาร : 0-2832-9201
<http://www.hsri.or.th>